

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی

خطی

۱۸۳۵۰

جمع قلت البصير الله افعل افعالي فقه افعالي

مفتی محمد علی صاحب دہلوی
مدرسہ اسلامیہ، تھانہ، تھانہ، تھانہ

سید ابوالفضل علی بن ابی طالب
 علیه السلام و آله و سلم
 شریف و جلیل القدر
 یومیند از غایت کرامت
 و کبریا

[illegible]

۱۸۳۵-

4.9/10

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب: **کتاب مجمع** **علاء الدین ابن النفق** **وعنه**

مؤلف: **ملا عبد الله بن زری**

مترجم

شماره قفسه: ۱۸۳۵۰

شماره ثبت کتاب: ۲۰۹۵۱۵

جمهوری اسلامی ایران

خطی	کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۱۸۳۵۰	

1 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

[illegible]

[illegible]

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and a small dark spot near the top center. The left edge of the page shows the binding of the book.

السلام لم يزل في سياجها كما لفظ التجر من الاشارة الى ان
ثم البياض في حال من الحسود والزوايد والمنطق التوقا لوصف
مر عايتها الذين عن الخطاء في الفكر والسلام هو لم يزل
عن احوال المسبدة والمعاد على نهج قانون الاسلام قوله وقوله
المرام بالجر عطف على التهنيد اي هذا غاية تقرب المقصد
الى الطابع والافهام والمحل على طريق المسب لخوا والمقدير
هذا الكلام مقرب غاية التقريب قوله من تقرير عقيدة الاسلام بالمراد
الشيخ

A close-up, horizontal view of the fore-edge of a book. The image shows the thickness of the pages, which appear aged and slightly discolored. The binding structure is visible along the top and bottom edges, showing a dark, possibly leather or cloth, material. The overall texture is slightly grainy, typical of an old book's edge.

مقدمه العلم ان كان ادعانا للنبيه في قصدي ثوبتين

من ملاحظه انهم مع السيرة وشئون احتمال يقدر في بعضها
وفي بعضها التحصيل او الحصول حيثما وجد العقل السليم
فقد مقدمة اي هذه مقدمة تبين فيها امور غريبة رسم المنطق والحق
العلم وموسوعة وهي مأخوذة من مقدمة الجيش والمواعظ منها
ان كان الكتاب عبارة عن الالفاظ والعبارات ^{الطرية} على لغة
الكلام قدمت امام المقصود ولا تباطأ المقصود بها وتقف عليه وان
كان عبارة عن التمثال ^{الطرية} في المراتب المقدسة على لغة من التمثال
الاطلاع عليها بصيرة في الشروع وتجزئة الاحتمالات الاخرى ^{الطرية} في الكتاب
سيرة جواز في المقدسة التي هي جيزة لكن القوم لم يميزوا في
الالفاظ والمعاني في هذا الكتاب **فقد** العلم هو الصورة الحاصلة
اشي عند العقل والمصنف لم يعرض للتعريف اما لكفاية التصور
بوجه ما في مقام التقسيم **واما** لان التعريف ليس مشهور مستفيض
واما لان العلم بهي التصور على قيل **فقد** كان **او** كان **او** كان

وهو من عظم العقول لتحصي المحمول وقد يقع فيه الخطا فاصبح الى قانون
يعظم عنه وهو المنطق من
الارسطو

وكذا الحال في التصديق فالمتكبر في هذه العبارة صريحاً بقوله لم
والاكتساب والعلم القسليم كل من التصور والتصديق الى الفهم
والاكتساب منها كونية وهي المنع والانعاج وحسن من التصديق
بالصورة اشارة الى الى هذه التسمية بهيمة لا يحتاج الى التفسير
الاستدلال كما ارتقى القوم وذلك لانه اذا رجعنا الى وجدنا
وجدنا ان من التصورات ما هو حاصل لنا بالباطن للتصور الحارة
والبرودة ومنها ما هو حاصل لنا بالظواهر الفكرية كتصور حقيقة الملك
والجبن وكذا من التصديقات ما يحصل بالباطن كالصدقيات بان
الشئ من شئ قد وان رجوة ومنها ما يحصل بالظواهر كالصدقيات بان
العالم حادث والقانع موجود **قوله** وهو ما حفظ العقول اى النظر
توهم نفس نحو الامر المعلوم لتحويل امر غير معلوم وفي المعدول عن
لفظ المعلوم الى المحقول فوايد منها التوهم عن استعمال اللفظ
في التعليل ومنها التبني على ان الفكر انما يجري في العقول
اي الامور الكلية الحاصلة في العقل و ان الامور الجزئية فان
لا بد

[illegible][illegible]

ارجع الى الفصول التي ذكرتها في هذا الكتاب
 في باب الفصول التي ذكرتها في هذا الكتاب
 في باب الفصول التي ذكرتها في هذا الكتاب

فليس معنى المقدم في نفسه المقدم لكون المقدمات دلالة اللفظ على كمال
بأنه لا يقع له لفظ على معنى المقدم لكون المقدمات دلالة اللفظ على كمال
فليس معنى المقدم في نفسه المقدم لكون المقدمات دلالة اللفظ على كمال
بأنه لا يقع له لفظ على معنى المقدم لكون المقدمات دلالة اللفظ على كمال

ولا بد من اللزوم عقلا وعرفا وبغيرها المطابقة ولو تقديره ولا بد
الزوم المستلزم للضرورة الزوم عقلا وعرفا وبغيرها المطابقة ولو تقديره ولا بد

فليس معنى المقدم في نفسه المقدم لكون المقدمات دلالة اللفظ على كمال
بأنه لا يقع له لفظ على معنى المقدم لكون المقدمات دلالة اللفظ على كمال
فليس معنى المقدم في نفسه المقدم لكون المقدمات دلالة اللفظ على كمال
بأنه لا يقع له لفظ على معنى المقدم لكون المقدمات دلالة اللفظ على كمال

والموضوع ان مقصده خبره منه الدلالة على خبره المعنى مركب فهو
ان الدلالة الوضعية على خبره المعنى واللفظ فرع الدلالة على المعنى
سواء كان الدلالة على المعنى حقيقة لفظية او مقترنة باللفظ

فليس معنى المقدم في نفسه المقدم لكون المقدمات دلالة اللفظ على كمال
بأنه لا يقع له لفظ على معنى المقدم لكون المقدمات دلالة اللفظ على كمال
فليس معنى المقدم في نفسه المقدم لكون المقدمات دلالة اللفظ على كمال
بأنه لا يقع له لفظ على معنى المقدم لكون المقدمات دلالة اللفظ على كمال

فليس معنى المقدم في نفسه المقدم لكون المقدمات دلالة اللفظ على كمال
بأنه لا يقع له لفظ على معنى المقدم لكون المقدمات دلالة اللفظ على كمال
فليس معنى المقدم في نفسه المقدم لكون المقدمات دلالة اللفظ على كمال
بأنه لا يقع له لفظ على معنى المقدم لكون المقدمات دلالة اللفظ على كمال

اما ما هو المراد من قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت
تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد

والمراد ان يكون هذه الدلالة مرادة فبما شقها كل من افعال الدلالة
يحقق المفرد المركب ثم واحد للمفرد ثم افعال الدلالة
على الحقيقة نحو اخره للاستفهام بـ لا جازة للمعنى نحو لفظ الله
والله لفظ على جزء معناه كونه وعبد الله على ما يدل جزء لفظ
على جزء معناه لكن الدلالة غير مقصودة كما في ان الناس على
ان في قوله اما تام اي افعال المكون على كونه في قوله فلو كان
احتمال الصدق او الكذب اي يكون في شأنه ان يصف بهما
لولا صدق او كذب قوله او انشء ان لم يكن له دالة
فان اي لم يصح كونه عليه قوله تعين اي ان كان الخ
فقد الاول نحو علم زيد ورهن على زيد وقام في الدلالة وفيه
لم يكن انشء في الاول نحو الدلالة في قوله والاشارة
اي وان لم يقصد بجزء منه الدلالة على جزء المعنى قوله ان
في الدلالة على معناه بان لا يتحقق فيها الى قسم متميزة بوجهية
بان يكون بحيث كل حقيقة جارية التركيبية في مادة موضوعه

فان كان المراد من قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد

كلمة وبها اسم والافادة والافان انهما في تشخيص وضع
علم وبها متواتر معن في قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد

من ثلاثة حروف مفردة متواترة كما سقطت في قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد
لكن بشرط ان يكون كونهما في ضمن مادة موضوعه متواترة في قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد
يرد العقل نحو جرح وجرحه في قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد
التي هي من قوله ولا اى وان لم يستقل في الدلالة فادارت في قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد
عرف المتقين وحرف عند النية قوله والافان انهما في تشخيص وضع علم وبها متواتر معن في قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد
مخوف اي احق الفان اي رجع رجوعا وفيه اشارة الى ان قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد
هذه القضية التي لم يطرح المفرد للاسم وفيه كناية ليقضي في قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد
ان يكون الفعل والحرف اذا كانا متعدي المعنى واخيل في قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد
والمستوفى والمشكل مع انهم لا يسمونهما بهذه للاسم بل في قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد
في موضوعه ان يمينهما لا تصحف بالكلية والبرية تاتل قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد
اي وحده معناه قوله في قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد
لاستعمال فان لا يكون مدلوله كلي في الاصل مستغنى في الاستعمال في قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد
كاسماء للاشارة على اى المعنى لا يسمى على وجهها كلام وهو قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد

فان وضع لكل فشكل والافان شتهرة الشا في متفقون ثانيا الى ان قل
والافان حقيقة وهي بفتح فصل المعنوم من قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد

ان تساوت اولوية وشك ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد

المراد بالمعنى في التقسيم اما الموضوع في الحقيقة او ما يستعمل في اللفظ
كان وضع اللفظ في الحقيقة او ما يوضع في اللفظ على الحقيقة
من ثمة المتكثرة المعنى على انشء في بعض نحو اسماء الاشياء على
منهيب المعنى في متكثرة المعنى ويخرج عن متجه المعنى فلا حاجة الى اخرها
الى التقييد بقوله وضعنا قوله ان تساوت اي يكون صدق بين
التي على تلك الافراد على السوية قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد
هذه المفهوم على بعض افرادها على صدق على بعض اخرها على
او يكون صدق على اولادها وتنبه صدق على بعض اخرها على
ان تساوت باوليه او اولوية مثلا فان اشكيتك لا يخرج عن
قد يكون بالزيادة والنقصان او بالاشدة والضعف قوله وان
في اللفظ ان كثر معناه استعمل هو في قوله ان تساوت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد
موضوعا لكل واحد من تلك المعاني ابتداء بوضع على او
لا يكون كذلك والاول ليس شرا كما العيان الباهرة والمذهب
وللذات وعلى ان في قوله ان تساوت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد

فان كان المراد من قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد

فان وضع لكل فشكل والافان شتهرة الشا في متفقون ثانيا الى ان قل
والافان حقيقة وهي بفتح فصل المعنوم من قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد

من تلك المعاني او المفرد قسم من اللفظ الموضوع ثم ان استعمل
في معنى اخر فان اشتهر في هذا في وترك واستعمل في المعنى الاول
بحيث يتبادر منه الشا في اذا طلق جود عن القران فهذا يسمى
منقول وان لم يشتهر في الشا في ولم يجر الدليل بل يستعمل مرة في الدلالة
واخرى في الشا في فان استعمل في الدلالة اي المعنى الموضوع ليس
اللفظ حقيقة وان استعمل في الشا في الذي هو في الموضوع ليس
مجازا ثم علم ان المنقول لا بد من نقل عن المعنى الاول المنقول
منه الى المعنى الثاني في المنقول اليه فهذا ان قل اما هل الشا في اول
العرف العام او اهل عرف واصطلاح خاص كالنحو مثلا فلي
الدليل يسمى منقول شرا وعلى الشا في عرفنا وعلى الثالث اصطلاحا
والى هذا اشارة بقوله في قوله ان تساوت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد
في العقل اعلم ان ما يستفاد من اللفظ باقرا به فهم منه في قوله ان تساوت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد
وباقرا به فهم منه في اللفظ باقرا به فهم منه في قوله ان تساوت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد
قوله في قوله ان تساوت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد

فان وضع لكل فشكل والافان شتهرة الشا في متفقون ثانيا الى ان قل
والافان حقيقة وهي بفتح فصل المعنوم من قوله ان تضافت باوليه او اولوية وان كانت تكون من الدلالة على شيئا على احد الاصلين من كونهما من جنس واحد

ان لم يكن مجرد اعراس خصوصاً فزاد به يكون
معدوماً غير مقصوداً ولا مدعى

الحكي كالمتصور والمعلوم فان من يفتقنها وهما الامر والادراك
معلوم ايضا بان يفتقنها الانسان والادراك هو خارج هذا العالم
من يفتقنها سبحانه عز وجل حتى يفتح في الكس هذا وروي ايضا ان
اخرون يفتقنها المتباينين لوجوب قصد الاختصاص بقياسه على
تفتيق الاسم والاضمحلال في جواب انه قدور التباين الجزئي من حيث
انه لا يوجد على خصوص فردية متوقفة على تصور فردية الذلزل بها العموم
من وجه التباين الكلي ليعقل ذلك فردية كليها لا يتاين في ذكره قدور قد
يقال الجزئي يعني لفظ الجزئي كما يفتقن على المعلوم الذي يتبع ان
يجوز صدق على كثيرين كذلك يطعن على الانفصاف في معنى وعلى الاول
يقع بعد التحقيق على التاين بالاضافه في الجزئي والمعنى التاين في المعنى
بالمعنى الاول او لكل جزئي حقيقة فهو مندرج تحت مفهوم عام فله
مضموم وشمسي والامر والعكس اذا جزئي الاضافه قد يكون كلياً كالا
بمنسبة الى الحيوان ذلك ان محل قوله وهو اعطى جواب شمول
مقدور كان قاله ليقول ان الشخص على علم سابقا على الكلي الذي
الكلان
لهذا

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

رسیدگی در خصوص

[illegible][illegible]

انوار نیکو چمن افاق یا انوار نیکو چمن
فاضل کوئٹہ

وهو المقول على الكثرة المختلفة التي فيها جواب ما هو فان كان الجواب
عن ماهية وعن بعض المميزات هو الجواب عنهما وعن الكل فرب كان الجواب
والافعيه كما تجسم **الاسم** النوع وهو المقول على الكثرة المتشقة الحقيقة هو

الكلية في خمسة **قوله** المقول أي المحمول **قوله** في جواب ما هو
سؤال عن تمام الحقيقة فإن اقتصر في السؤال على ذكر امر واحد كان
السؤال عن تمام **الماهية** المحققة برفع النوع في الجواب ان كان
المذكور **أمرًا** **استحييًا** أو **المراد** **الامر** ان كان المذكور حقيقة كقوله **والن**
مخرج في السؤال من امور كان السؤال عن تمام **الماهية** المشتركة بين
تلك الامور ثم تلك الامور ان كانت متفقة الحقيقة كان **المسئول**
عنه تمام الحقيقة المتفقة **المشتركة** في تلك الامور فبقية النوع **الخاصة**
الجواب وان كانت مختلفة الحقيقة كان **المسئول** عنه تمام حقيقة
المشتركة بين تلك الحقائق **المختلفة** وقد عرفت ان تمام الذي
المشتركة بين الحقائق **المختلفة** هو الجنس فبقية الجنس في جواب الجنس
لابد ان يقع جوابا عن **الماهية** وعن بعض الواقعين **المختلفة** لهما
المشتركة **أيا** ما في ذلك الجنس فان كان مع ذلك جوابا عن
الماهية وعن كل واحد من **الماهيات** المختلفة لهما **المشتركة**
كما بان في ذلك الجنس فبقية **الجنس** في جواب حيث يقع جوابا

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

وقد يقال على المجتبه المقول عليها وعلى غيره المجتبه في جواب ما هو حقيقة
باسم الاصل كالاول بالتحقيق بينهما عموم من وجه لصدقهما على ال

للسؤال عن الانسحاب وعن كل ما يشترك في الامتية الجارية
 وان لم يقع جوابا عن اليمين وعن كل ما يشترك فيها وذلك
 لخصب غيبها كما لم يقع جوابا عن السؤال بالانسحاب
 ولا يقع جوابا عن السؤال بالانسحاب والشجر والفرس مثل قوله
 اي المقدسة حارب ما هو فلا يكون الاكلية لاجزاء ذاتها لا تحت
 لاجزاءها في الشجر والصف كادومي مثلا صارجا عنها فان
 الانسحاب في ذاتها ان يكون نوعا حقيقيا متدرجا تحت
 جنس كالان تحت الحيوان واما جنس متدرجا تحت جنس
 اخر كالحيوان تحت الجسم النامي ففي الاول يتوافق النوع
 الحقيقي والانسحاب في الثاني يؤيد الانسحاب بدون الحقيقة
 ويجوز ان يتحقق الحقيقي بدون الانسحاب فيهما اذا كان النوع سطحا
 لاجزاءه حتى يكون وقد قيل بالنقط وفيه مناشئة بالجملة
 فيها اي العجز عن وجود النقط والنقط طرف الخط والخط طرف
 السطح والسطح طرف الجسم والسطح غير متقسم العجز عن الخط غير قسم

17

۱
 ۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

القطعة التي فيها قوله
أقول القطعة المضمومة
سبح الله وحمده

[illegible]

[illegible][illegible]

فان كانت المناقشات كما الاول شرطية متقدمة والاشارة شرطية متقدمة واعلم ان المقدم
في الخاتمة والشرطية على قدره المحقق وليس من الشك والاشارة
واما صرح الشرطية في المتقدمة والمتقدمة فاستعمل في قوله مقدماته
في ذلك كونه ما يتاخر عنه في الجزء الاول قوله والموضوع هذه التقسيم
للقضية المحلية باعتبار الموضوع والمزاح في قسمه انقسامه الى
فريقين ما موضوعه شخصي مستحق له هذا القياس ومقتضى التقسيم ان هو
صانع اما جرمي حقيقي كقولنا هذا ان كان او كذا وعلى الثاني
فاما ان يكون الحكم على نفس حقيقة هذا الحكم او على افرادة وعلى
الثاني اما ان يتكلم في كثيره الافراد الحكم عليها بان بين ان
الحكم على كلها او على بعضها او لا بين ذلك بل سهل لا خلاف
فيها في طبعها والثالث محصورة والراعي معلوم غير المحصورة
ان يتكلم فيها ان الحكم على كل افراد الموضوع فكله وان بين
ان الحكم على بعض افراده فبعضه او بعضها او لا
في كل من تلك المحصورة است الاربع من امرين كثيره افراد الموضوع

و نفع از غم و اندوه

ولا بد في الموجه من وجود الموضوع متحققا وهي الخارجية او مقدرا فالحقيقة او ذهنا
فان ذهنية وقد يجعل متن

وضع ليس ذلك الامر بالسور اذ كان السور السور محيط بك هذا الا
محيط بك حكم عليه من افراد الموضوع فهو الموجب التكمية هو قول الامام
السفراني في تفسيره ما من كلمة كانت وسور الموجب الجزئية لموضوع
واحد ما يفيد في ذلك ما وسور التبع التكمية لا شيء ولا واحد ولا شيء
بها وسور الجزئية ليس بعض وبعض ليس كل ولا شيء
قوله تارة الموجب اعلم ان القضاء المتعقب في العلوم هي المحسوسات
الاربعة لا غير ذلك لان المصلحة والجزئية متلازمان اذ كل شيء صدق
الحكم افراد الموضوع في الجملة صدق على بعض افرادها وبالعكس
فالجملة متلازمة بكون الجزئية الشفعية لا يبحث عنها بخصوصها فانه
لا يمكن معرفة الجزئيات لتغيرها وعدم ثباتها بل انما يبحث عنها
في ضمن المجموعات التي يحكم فيها على الشيء اجمالا والادلة الطبيعية
لا يبحث عنها في العلوم اصلا فان الظاهر ان الكلية من حيث ليس
مفهومها كما هو موضوع الطبيعة لا من حيث يتحققها في ضمن الاشياء
فوجوده في الخارج فلا يمكن ان يكون متغيرا اجمالا فانها كقوله القضاء

دور از چشم من این کیست که در میان من و او
دور از دهان من این کیست که در میان من و او

المعتبرة في المحصولات الأربع **قوله** ولابد في الموضوعي في صفاته
وذلك لأن الحكم في الموضوعي مثبت بشئ فثبت شي لا بشئ غير
فثبت المثبت له في الموضوع فاما لصديق هذا الحكم اذا كان
الموضوع محققا موجودا اما في الخارج ان كان الحكم مثبتا
الموجود له هناك اذ في الذهن كالثبوت ثم القضاء بالحكمة المعتبرة
باعتبار وجوده موضوعا غير اعتباره لان الحكم فيها اما على
الموضوع الموجود في الخارج محققا نحو كل ابن حيوان بمعنى
ان كل ابن ان سجد في الخارج واما على الموضوع الموجود في
الخارج مقدرا نحو انسان حيوان بمعنى ان كل ما وجد في الخارج
وكان انسانا فهو على تقدير وجوده حيوان وهذا الوجود المقدر
انما اعتبره في اللفظ اذ الممكنة المستترة كاذب الاشئ وشريك
الباري ثم واما على الموضوع الموجود في الذهن كقولك شريك
الباري انما متعني ان كل ما يوجد في العقل ليس له العقل
شريك الباري تعالى فهو موصوف في الذهن بالاستيعاب وهذا

21

حرف سلب جزء من جزء من قسم معدول ولا يخرج كلفيه
النسبة فهو جهة وما به البيان جهة من

فان كان الحكم فيها لضرورة البنية ما دام ذات الموضوع موجوده ضروريه
مطلقة او ما دام وصفه في شرط عامه او في وقت معين فوجب بطلان او غير معين
مستثنى من مطلقه من

انما اعتبره في المجموعات التي ليست لها افراد مطلقه
الخارج من حرف سلب كما ليس وفيها كما يشتركها في معنى
سلب قوله من جزء الى من الموضوع فخط او غير الخط او
كلها فالقضية الاول يسمى معدوله الموضوع وعلى الثاني مطلقه
المعدل وعلى الثالث معدوله الطرفين قوله معدوله لان
حرف سلب موضوع سلب النسبة استعمال في هذا المعنى
لان معدول عن معناه الاصلية فثبتت القضية التي هذا طرف جزء
من جزء من معدوله نسبة لكل باسم الجزء والقضية التي يكون طرف
من طرف سلب جزء من طرفها يسمى محموله كلفيه النسبة الى جزء نسبة
استعمل الى الموضوع سواء كانت كجائيه او سلبية يكون الحكم
يكفي في نفس الامر والواقع كلفيه من الضرورة او الدوام او الا
او غير ذلك فثبتت كلفيه الواقعية نفس الامر
الاستماع او غير ذلك فثبتت كلفيه الواقعية نفس الامر
في القضية ثم قد يفرق في القضية بان تلك النسبة
تسمى في نفس الامر كلفيه كذا في القضية تسمى موجبه
في القضية

لا يخرج كلفيه النسبة فليس القضية مطلقه واللفظ الدال عليها القضية
المفردة والصورة العقلية الدالة عليها في القضية المعقولة يسمى
جهة القضية فان طاعت الجزية المادة صدقت القضية لنا
كل ان حيوان بالضرورة كذبت كقولنا كل انسان حجر بالضرورة
قوله فان كان الحكم فيها لضرورة النسبة التي اى قد يكون الحكم
في القضية الموجبه بان النسبة الثبوتية او السلبية ضرورية اى تسمى
الافتكاح عن الموضوع على احد الرتبة او بعد الاول منها ضرورة
ما دام ذات الموضوع موجودة كقولنا انسان حيوان بالضرورة
ولا شيء من الانسان حجر بالضرورة فليس القضية ضرورية مطلقه
لاشتمالها على الضرورة وعدم تعيد الضرورية بالوصف الاول
الثاني منها ضرورة ما دام الوصف العجزاني ثابتا لذات العلم
كقولنا كتب متحرك الاصل بالضرورة ما دام كتابا ولا شيء
من كتب كالأصل بالضرورة ما دام كتابا فليس شرط
عامه لا شتمالها الضرورة بالوصف العجزاني فيكون هذه القضية

او بدوامها ما دام الذات ذات مطلقه او ما دام الوصف عجزاني عاين

او بغيره مطلقه عاين او لعدم ضرورة صلاحها فثبتت عاين

اعم من الشرط الخاص كما سيجي الثالث انها ضرورية وقت
معين كقولنا فخر خفيف الضرورة وقت جيلولة الارض في وقت معين
اشتمل ولا شيء من القدر خفيف الضرورة وقت الربيع فتسمى
وقته مطلقه تعيد الضرورة بالوقت وعدم تعيد القضية للدوام
الترتيب انها ضرورية في وقت من العلاقات كقولنا كل انسان حيوان
بالضرورة وقتا ما لا شيء من يتحقق الضرورة وقتا فليس شرط
مطلقه لكون وقت الضرورة فيها مطلقه اى غير معين وعدم
تعيد القضية بالدوام قوله فثبتت مطلقه الفرق بين الضرورة
والدوام ان الضرورة هي استحالة التفكاح شيء عن شيء والدوام
عدم التفكاح عنه وان لم يكن مستحيلا كدوام الحركة للفلك ثم
الدوام اعني عدم التفكاح النسبة الاسبابية او السلبية من الموضوع
عاما وفي وصفه فان كان الحكم في الجهة بالدوام الداعي اى
لعدم التفكاح النسبة عن الموضوع ما دام ذات الموضوع موجودة
سميت القضية دائمة لا شتمالها على الدوام مطلقه لعدم تعيد

الدوام بالوصف العجزاني وان كان الحكم بالدوام الوصف
اى لعدم التفكاح النسبة عن ذات الموضوع ما دام الوصف
العجزاني ثابتا لتلك الذات سميت عجزية لان الالف
يعني هذا المعنى في القضية السالبة بل من الموجبة الفاعل عند
طريق فاذ قيل كل كتاب متحرك الاصل فهو ان ذلك
الحكم ثابت ما دام كتابا وعادة كقولنا اعم من العجزية في نفسه
كما سيجي ذكرنا قوله او بغيره مطلقه اى تحقق النسبة المطلقه العا
هي التي حكم فيها يكون النسبة متحققة بالفضل اى في احوال الزمان
السنة وتسميتها بالمطلق لان كتاب بالفضل هو مفهوم
من القضية عند افتقارها وعدم تعيد الضرورة او الدوام او عجزية
من الجهات وبالعامة كقولنا اعم من الموجودية الدائمة و
الاخرية على ما سيجي قوله او لعدم ضرورة الخ اذا حكم بالقضية
بان خلاف النسبة المذكوره فيها ليس ضروريا كقولنا زيد كذا
متب بالامكان العام يعني ان الكثرة غير مستحيلة لغيره

لما قيد بها **فصل** الشرطية مقصود ان حكم فيها مشبوه بنسبة على تقدير اخرى او غيرها
 من الزعمية ان كان متين

واما سوا هذه الثلاثة فكلها هي الكليات في الجزئية فكلان الموضوع في اقتضاها الكلية
امر واحد قد حكم عليه بغيره فكلان في الاجاب وسلب فان كان حكم
في الجزئية الاول على كل الاخر او كان في الجزئية الثاني في الثاني على كلها
كان على البعض في الاول هكذا في الثاني في الثانية فكلها هي اللفظية
التي قيلت بها الى بالا و امر والا فضرورة لغيرها لصلها اقتضاها
على اقتضاها خمسة سواء كان اللفظي في جزئيتين او في جزئية واحدة
فقد كان الحكم على كل من جزئيهما ما لم يكن امتصاصه لجزئيهما فكلها هي اللفظية
ما حكم فيها بالاقبال فيستبين ان سلب ما حكم فيها سلب القضاها نحو
ليس البقية كلها كانت انتمس على احد كان اللفظي موجودا
اللفظية لجزئيهما ما حكم فيها بالاقبال على قوله سلب ما حكم فيها بانه
ليس جزئيهما القضا لعلاقه سواء كان لم يكن هناك القضا
او كان لكن لا لعلاقه واما الاتفاقية فهي ما حكم فيها بجزء القضا او
قضية من غير ان يكون ذلك مستنده الى العلاقة نحوها كان اللفظي
ناطقا فكلها هي اللفظية لكان اللفظي ناطقا كان القضا

ذلك لعلنا لا نافتقده من مفصله ان حكم فيها بيننا في التمسك اولانا
فيها صدقا وكذا وهي حقيقة اوصدقا فقط فافهم الخ

هذا قولنا لعامة الناس انهم لم يسمعون المقدم اليها بل لعامة الناس
وجودها انما في قولنا كلما كانت الشمس طالعة فالنهار موجود وقوله
فيما في النسبتين هو وان كانت النسبتان في وقتين او في مكانين
مختلفين فان كان الحكم فيها غيرا فهي مفصلة موجبة وان كان
سلبا تنافيا فهي مفصلة سالبة وهي الحقيقة فالفصلية
ما حكم فيها بناء في النسبتين في الصدق والكذب كقولنا اما ان يكون
هذا العدد زوجا واما ان يكون هذا العدد فردا او حكم فيها بسبب
تساوي النسبتين في الصدق والكذب نحو قولنا ليس تبا
ان يكون هذا العدد زوجا او غريبا متساويين وانفصلية لما
الحكم ما حكم فيها بناء في النسبتين او لا تنافيا في الصدق فقط
نحو قولنا ان يكون شيء ايا ان يكون حرا او ممتصلا
الحكم ما حكم فيها بناء في النسبتين او لا تنافيا في الكذب فقط
نحو ان يكون زيد في الجبر واما ان لا يفرق قوله او صدق فقط
ان لا الكذب او مطلق النظر في الكذب حتى جاز ان يسمي

او کذا فقط فانه الخلو وكل منها عن ربه ان كان الشافي للذاتي ان لم يكن
ثم الحكم في الشرطية ان كان على جميع تقادير المقدمتين

في الكذب وان لا يجتمع الدين للمسلم الاول فاعلم ان المعنى الاول
ان في هذه الجملة بالمعنى الاسم قوله او كذا فقط ان في الصدق
او مع قطع النظر عن الصدق والاول والعلة المحل بالمعنى الاول
بالمعنى الاعلى قوله لذاته الجزئية اي ان كان المنسافة بين
دين اي المقدم والدين في منسافة ناشئة عن ذاتهما اي
ما هو حقيقة كالمنسافة بين الزوجين والفرد لا مخصص للمادة
للمناسفات بين الكتابات والسودا كما في ان يكون اسود
يزكاتب او يكون كاتباً غير اسود والمناسفات بين طرفي
المنفصل او في الذات بينهما بل يجب خصوصي المادة اذ في جميع
والكتاب في الصدق او في الكذب في مادة اخرى فلهذا منصفه
حقيقة اتفاقية قوله ثم الحكم الى ان الحلية في محصورة وحده
وشخصية وطبيعة ذلك الشرطية ايضا سواء كانت تنصفه او تفصل
شخصاً الى المحصورة الكلية والجزئية والمهل والشخصية ولا يفصل
طبيعتها قوله اي على وجهين الاول ان المقدم يقول كلما كانت

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

او محققان الا انها خرابه بر ما في الاتصال او الانفصال عن التمام فصل المتناقض
خلاف القضيةين بحيث يلزم لذاته من صدق كل كذب الاخرى ما من

كقولنا كلما كان ادعاء ما ان يكون العدد زوجا او فردا كانا
 يكون العدد منقسمه بنسبنا وبين او غير منقسم بها قوله والمستفصلان
 ان يكون احد الطرفين حتمية والاخر مستفصل او احدهما حتمية والاخر
 مستفصل او احدهما مستفصل والاخر مستفصل فالاتم منتهى عليك
 باستخرج ما ترك من الاستدلال قوله عن التمام اي عن اليمين
 عليه لا يخفى الصدق والكذب مثلا قول الشمس طلعت كركب تمام
 خبري محتمل للصدق والكذب ولا يفي بالقضية للاهتفاء والاعت
 عليه ادعاء الاقلال مثلا وقيل ان كانت الشمس طلعت بالجمع
 ان نيك عليه ولم يقبل الصدق والكذب واجت
 الى ان تقوم اليه ثبوتها فانها موجودة واختلاف القديين
 بقية بالقضيتين اما ان الشاخص لا يكون بين المعروضات على
 ما قيل واما ان العلوم في تناقض القضايا فانه بحيث يزم ان
 خرج هذه القيد الاضتوف العلاص بين المعجزة التي انبأ النبي
 فانها قد ليدقان معاني في بعض الجوانب اننا وبعض ليس
 كذا ان سارت ان ادعاء ان كذا

کون

فيما عدا الامور الغائبة المذكورة اعني الكم والكيف والجهة وقدرها
هذه الاشكال في ضمن الاشكال امر ثان في حال قابل شرط في
اشترط وحده شرط والى وحدت موضوع وحمل مكان
وحده شرط في امتداد في كل قوة في كل راحة
فانقضي الضرورية اعلم ان الحق من سبب راحة مقبض القضية
التي حكم فيها بالضرورة الاجاب او سلب هو قضية حكم فيها
سلب تلك الضرورة وسلب كل ضرورة هو عين مكان
الطرف المقابل مقبض ضرورة الاجاب امكان سلب نقض
ضرورة سلب امكان الاجاب ونقض الدوام هو عين
الدوام وقد عرفت انه غير مفيد في الطرف المقابل في ضرورة
الاجاب بل في غير السلب وسلب دوام السلب بل في
حقيقة الاجاب فالحكمة العامة تقضي صريح الضرورية المطلقة
والمطلقة العامة لازم لتقضي الدائمة المطلقة ولما لم يكن
لتقضيها الصريح وهو الادوام مفهوم من غير محمول من القضاء
في

فتیٰ علی

عموم الموضوع او المقدم وانما يجب الخبر في الموقفات ثلث اشياء

والعامة من حيث مطلقه وانما صحتان حبيبة لادائمه والوقتية والوجودية

قوله لا شيء من الانسان كجرح صدق لا شيء من الانسان كجرح الصدق
نقيضه هو بعض الانسان فحقه مع الاصل فنقول بعض الانسان
والاشي من الانسان كجرح صدق بعض الانسان كجرح الصدق
عن نفسه فهذا المقتضى هو نقيض العكس لان الاصل صادق و
الشيء من غير فيكون نقيض العكس باطلا فيكون العكس حقا وهو باطل
قوله عموم الموضوع فتح بعض سلب الاخص عن بعض لا علم لا يصح
سلب الاخص عن بعض الاخص مثلا لصدق بعض الحيوان ليس الانسان
ولا لصدق بعض الانسان ليس حيوان قوله او المقدم مثلا لصدق
فلا يكون اذا كان الاشئ حيوانا كان انسانا ولا لصدق قوله
يكون اذا كان الاشئ انسانا كان حيوانا قوله اما يجب الخبر يعني
ان ما ذكرناه هو بيان العكاس القضا بحسب الكم والكيف
والا يجب الخبر قوله له العكس ان اي الضرورية العامة مثلا
كلما صدق قولنا بالضرورة او دائما كقولنا حيوان فصدق
قولنا بعض الحيوان انسان بالفعل حين هو حيوان والصدق
بالضرورة او دائما كقولنا حيوان فصدق قولنا بعض الحيوان انسان
بالضرورة او دائما كقولنا حيوان فصدق قولنا بعض الحيوان انسان

نقيضه وهو دائما لا شيء من الانسان بالانسان مادام حيوانا فهو
مع الاصل لا شيء من الانسان بالانسان بالضرورة او دائما
هذا خلف قوله والعامة اي المشروط العامة والعامة
مثلا اذا صدق بالضرورة او بالادوام كل كاتب متحرك الاصل
بعض مادام كاتبا صدق بعض متحرك الاصل كاتب بالضرورة
حين هو متحرك الاصل والصدق نقيضه وهو دائما لا
شيء من متحرك الاصل كاتب مادام متحرك الاصل وهو
مع الاصل لا شيء قولنا بالضرورة او بالادوام لا شيء من كاتب
كاتب مادام كاتبا صدق قوله والعامة اي المشروط العامة
والعامة العامة شكك ان الى حيزه مطلقه مقيدة بالادوام
اما انكاسها الى الحيز المطلق فلانه كلما صدقت العامة
صدقت العامة ان وقدرة ان كلما صدقت العامة
صدق في عكسها الحيزية المطلقة واما للادوام فبيان صدق
انه لو لم يصدق لصدق نقيضه لغير هذا النقيض في الجزء الذي
هو المطلق

قوله لا شيء من الانسان كجرح الصدق
نقيضه هو بعض الانسان فحقه مع الاصل فنقول بعض الانسان
والاشي من الانسان كجرح صدق بعض الانسان كجرح الصدق
عن نفسه فهذا المقتضى هو نقيض العكس لان الاصل صادق و
الشيء من غير فيكون نقيض العكس باطلا فيكون العكس حقا وهو باطل
قوله عموم الموضوع فتح بعض سلب الاخص عن بعض لا علم لا يصح
سلب الاخص عن بعض الاخص مثلا لصدق بعض الحيوان ليس الانسان
ولا لصدق بعض الانسان ليس حيوان قوله او المقدم مثلا لصدق
فلا يكون اذا كان الاشئ حيوانا كان انسانا ولا لصدق قوله
يكون اذا كان الاشئ انسانا كان حيوانا قوله اما يجب الخبر يعني
ان ما ذكرناه هو بيان العكاس القضا بحسب الكم والكيف
والا يجب الخبر قوله له العكس ان اي الضرورية العامة مثلا
كلما صدق قولنا بالضرورة او دائما كقولنا حيوان فصدق
قولنا بعض الحيوان انسان بالفعل حين هو حيوان والصدق
بالضرورة او دائما كقولنا حيوان فصدق قولنا بعض الحيوان انسان
بالضرورة او دائما كقولنا حيوان فصدق قولنا بعض الحيوان انسان

والمطلق العامة مطلق عامة والعكس للممكنات

من الاصل فتح خبره لغير الى الجزء الثاني من الاصل فتح ما ياتي في
ملك الشيء مثلا كل صادق بالضرورة او بالادوام كل كاتب متحرك
الاصل مادام كاتبا لا دائما كصدق في عكس بعض متحرك
الاصل كاتب بالفعل حين هو متحرك الاصل لا دائما كصدق
الجزء الاول فلهذا ما سبق واما صدق الجزء الثاني اي الادوام
ومعنا ليس بعض متحرك الاصل كاتبا بالفعل فلا يلزم لصدق
لصدق نقيضه وهو قولنا كل متحرك الاصل كاتب دائما فصح
الجزء الاول من الاصل ونقول كل متحرك الاصل كاتب دائما
كل كاتب متحرك الاصل مادام كاتبا لا شيء من متحرك الاصل
متحرك الاصل دائما ثم نقول الى الجزء الثاني من الاصل ونقول
كل متحرك الاصل كاتب دائما ولا شيء من كاتب متحرك
الاصل بالضرورة لا شيء من متحرك الاصل كاتب بالضرورة
بعض وهذا ياتي في النقيض لغيره من صدق بعض الادوام
العكس اجتماع المتناقضين فيكون باطلا فيكون الادوام حقا

وهو المطلوب قوله والمطلق العامة مطلق عامة هذه القضايا
لما شكك كل واحد منها الى المطلق عامة فيكون لصدق كل
الصدق بالضرورة او بالادوام كصدق في بعض سلب بالضرورة
نقيضه وهو لا شيء من سلب دائما وهو مع الاصل لا شيء من
سلب بقية قوله والعكس للممكنات اعلم ان صدق وصف الم
منوع على ذاته في القضا بالضرورة في العلم بالامكان عندا
لغاري وبالفعل عند شيء فصح كل سلب بالامكان على راي
الغارابي هو ان كل صادق عقيب بالامكان صدق عليه
بالامكان ولزم العكس وهو ان بعض صادق عليه
بالامكان صدق عليه بالامكان وكذا راي الشيخ فصح كل سلب
بالامكان هو ان كلما صدق عليه بالفعل صدق عليه
بالامكان ويكون عكسه سلب لا شيء من صادق عليه
بالفعل صدق عليه بالامكان ولا شك انه لا يلزم من
صدق الاصل صدق العكس مثلا اذ فرض ان مركبة
قوله لا شيء من الانسان كجرح الصدق
نقيضه هو بعض الانسان فحقه مع الاصل فنقول بعض الانسان
والاشي من الانسان كجرح صدق بعض الانسان كجرح الصدق
عن نفسه فهذا المقتضى هو نقيض العكس لان الاصل صادق و
الشيء من غير فيكون نقيض العكس باطلا فيكون العكس حقا وهو باطل
قوله عموم الموضوع فتح بعض سلب الاخص عن بعض لا علم لا يصح
سلب الاخص عن بعض الاخص مثلا لصدق بعض الحيوان ليس الانسان
ولا لصدق بعض الانسان ليس حيوان قوله او المقدم مثلا لصدق
فلا يكون اذا كان الاشئ حيوانا كان انسانا ولا لصدق قوله
يكون اذا كان الاشئ انسانا كان حيوانا قوله اما يجب الخبر يعني
ان ما ذكرناه هو بيان العكاس القضا بحسب الكم والكيف
والا يجب الخبر قوله له العكس ان اي الضرورية العامة مثلا
كلما صدق قولنا بالضرورة او دائما كقولنا حيوان فصدق
قولنا بعض الحيوان انسان بالفعل حين هو حيوان والصدق
بالضرورة او دائما كقولنا حيوان فصدق قولنا بعض الحيوان انسان
بالضرورة او دائما كقولنا حيوان فصدق قولنا بعض الحيوان انسان

قوله لا شيء من الانسان كجرح الصدق
نقيضه هو بعض الانسان فحقه مع الاصل فنقول بعض الانسان
والاشي من الانسان كجرح صدق بعض الانسان كجرح الصدق
عن نفسه فهذا المقتضى هو نقيض العكس لان الاصل صادق و
الشيء من غير فيكون نقيض العكس باطلا فيكون العكس حقا وهو باطل
قوله عموم الموضوع فتح بعض سلب الاخص عن بعض لا علم لا يصح
سلب الاخص عن بعض الاخص مثلا لصدق بعض الحيوان ليس الانسان
ولا لصدق بعض الانسان ليس حيوان قوله او المقدم مثلا لصدق
فلا يكون اذا كان الاشئ حيوانا كان انسانا ولا لصدق قوله
يكون اذا كان الاشئ انسانا كان حيوانا قوله اما يجب الخبر يعني
ان ما ذكرناه هو بيان العكاس القضا بحسب الكم والكيف
والا يجب الخبر قوله له العكس ان اي الضرورية العامة مثلا
كلما صدق قولنا بالضرورة او دائما كقولنا حيوان فصدق
قولنا بعض الحيوان انسان بالفعل حين هو حيوان والصدق
بالضرورة او دائما كقولنا حيوان فصدق قولنا بعض الحيوان انسان
بالضرورة او دائما كقولنا حيوان فصدق قولنا بعض الحيوان انسان

ومن السوالب شمس الدائمات والائمة مقلدة والعاصمات عرشيها عامرة

بعض شخصه الغرض صدق قل حار بالفعل مركوب زياده بالا المركبات
ولم يصدق عكسه وهو ان بعض مركوب زياده بالفعل حار بالا المركبات
والصالح المختار مذهب الشيخ افوه المستأد در عرفت واللغة
حكم ان لا عكس للمكتسبات قوله وتعكس الاجتماع والثمة الافه الافه الافه
المطلقة الدائمة المطلقة شكسان الاثمة مطلقة مثلا اذا صدق
قوت لا شيء من الان بجز بالضرورة او بالدوام صدق لا شيء من شيء
بالان دائما والاضيق الحار انسان بالفعل وهو مع الاصح ينتج
بعض الاجز ليس بجز دائما هف قوله والعالمات عقيد عالمه الافه
العامة والعرف العامة شكسان عقيد عامة مثلا اذا صدق بها
او بالدوام لا شيء من الكاتب بكن الاصح او دائم كما تبا صدق
بالدوام لا شيء من ساكن الاصح لكتاب او دائم ساكن الاصح
والاضيق لحققة هو قوت بعض ساكن الاصح بكتب حين
هو ساكن الاصح وهو مع الاصح ينتج بعض ساكن الاصح
ليس بكن الاصح حين هو ساكن الاصح هف

3

والبيان في الكمال ان تغير عكس مع الاصل ينتج المحال في عكس العكس في
بالنقيض **فصل** عكس النقيض متن

الاولا مجتمع ان الجزء الثاني منها وهو المطلق العامر السالبا لل
عكس لها فبقدر قد يفتق المحال فهذا الخ ١١ ان يكون ناشيا عن
الاصل او عن تقييد العكس او عن حقيقة كلفها عكس الاول فمفروض
الصديق والثالث هو المحال الاول المعلوم صحة وانتفاءه فمفروض
الثاني فيمكن ان التقييد باطلا فيكون العكس حقا فقد لا عكس للجزء
اي السوالب الباقية وهي سبع المطلق العامر والاولى هي القوة
المطلق المنته المطلق والمطلق العامر والكل العامر من الجائز
والوقتيان والوجود شيان والحكماء الخاضعين المركبات قد يالاه
بالتفصيل اي بغير تخلف في عادة معنى التقييد الاصل في عادة
يعود لعكس فليعلم ذلك ان العكس غير لازم لهذا الاصل وان
التخلف في ذلك انحصارا وان انحصارها اي الواسع قد يصدق به
العكس فانه يصدق لاشي من الغير يخلف وقت الجمع لا دائما
مع لزب بعض المخلف ليس بقدر لا يمكن العامر يصدق تقييده
وهو كل يخلف قد بالضرورة او ان تحقق التخلف وعدمه انحصار في

30

تبدیل نقیضی الطرفين مع بقاؤ الصدق و الکيف و جعل نقیض الثاني اوله
مع محال الفه الکيف متن

[illegible]

حكم الموجبات هنا حكم السواب في استواء العكس

ب ينكسر القولان في من ليس بـ **ج** والمصدر المخرج للقولان
عين الاول ثانياً لانه بمنزلة ولا باعتبار ابقاء الصدق في العكس
الثاني في ذكره ثانياً بحيث لم ينجح في هذا التعريف علم
هنا ايضا ثم انه بين احكام عكس النقيض على طريقه القديما اذ
ثبتت لهما السواب كما في مركب ما اورد المتأخرون اذ تضمن القول
فيه وفيما لا يستلزم المحال قوله ههنا اي في عكس النقيض
المستحيل في مكان السواب لكي يفسد عكس العكس المستحيل
والجواب لا شك في ابطال ذلك الموجب الكلي في عكس النقيض
كفساده في الحقيقة لا شك في ابطال صدق قول بعض الجوان لا
ان ذلك قول بعض الانسان لا جواز ذلك بحسب الحقيقة
من الموجبات اعني الوحيات والوجوديات والاعتقادات
قوله العامة لعكس السواب في شكك ما سبق تفصيله في السواب
والجواب لا شك في ابطال ذلك الموجب الكلي في عكس النقيض
في استلزامه كان الموجب في استلزامه لا شك في ابطال ذلك
الوجه ان بعض ذات الموضوع اعني بعض **ج** قد يتكلم لا دوام

لا دوام في بعض ذات الموضوع اعني بعض ج قد يتكلم لا دوام

لا ان الاشياء يرد في النفس ثم نقول ليس **ج** ما دام ليس به الا
لكن **ج** في بعض اوقات كذا ليس **ج** في بعض اوقات
كونه **ج** كما قد كان حكم الاصل **ج** ما دام **ج** متحقق
ان بعض ليس به هو ليس **ج** ما دام **ج** متحقق
من العكس ثبت لعكس كذا جزيء ما قل قد القياس قولنا
اي مركب وهو اعلم من المولف اذ قد اعتبر المولف المتكلم
بين اجزائه لا ما هو من الالف طرح بذلك الشك في الحقيقة
الحق في وجع ذكر المولف بعد القول من قبل ذكره الى من
بعد العام وهو متعارف في التعريفات وفي اعتبارات السواب
التركيب استناد الى اعتبار جزيء المتكلم في الجواب لقول المتكلم
العام وهو ما قلنا وقوله من العكس خرج كذا ليس كذا كالمركب
الغير التام والعكس الواحد لم يستلزم كذا ليس كذا كالمركب
البعيد فظاهراً وان المركب طار المتكلم من القول كذا ليس كذا
فالجواب الثاني من المركب ليس كذا لان المتكلم خرج كذا ليس كذا

لان الاشياء

والاشياء التي هي في الحقيقة قد بين العكس الى الحقيقة من الوجه
الجزيء ههنا ومن السواب الجزيء الى العكس الجاهل بالافراض من
الوجه

وهنا لعكس الاجزئية لانه ان يكون نقيض الجوان السواب
الموضوع ولا يجوز سلب بعض الاخص عن عين الاخص كلياً مثلاً
لا شيء من ذلك ان بل جواز ولا يصح لا شيء من الجوان لان
بعض الجوان لان ان كالفرض ذلك بحسب الجزيء المتكلم
والعكس من شكك جزيء مطلقاً والخاص من جزيء مطلقاً لا دونه

والوجه في ان والمطلقة هي مطلقاً ما عدو العكس المتكلم في
الموجبات في المستحيل قوله والاشياء التي هي في كمال المطالب
الذكورة في العكس المستحيل كان ثبت بالخلاف فكذا ههنا وهو نقيض
النقيض اي ما هو الخلف ههنا ما هو متعارف وقد بين العكس
الى صحتين **ج** اما بيان العكس الى صحتين من السواب
في العكس مستوي الى العكس الخاصة فهو ان سبق متى صدق
ليس **ج** ما دام **ج** لا دوماً اي بعض **ج** بعض صدق بعض
ليس **ج** ما دام **ج** لا دوماً اي بعض **ج** بعض صدق ذلك بليل
وهو ان بعض ذات الموضوع اعني بعض **ج** قد يتكلم لا دوام

بعض ذات الموضوع اعني بعض ج قد يتكلم لا دوام

فصل العكس قولنا ما قلنا قد بين ان لا بد من قول آخر

لا ان الاشياء يرد في النفس ثم نقول ليس **ج** ما دام ليس به الا
لكن **ج** في بعض اوقات كذا ليس **ج** في بعض اوقات
كونه **ج** كما قد كان حكم الاصل **ج** ما دام **ج** متحقق
ان بعض ليس به هو ليس **ج** ما دام **ج** متحقق
من العكس ثبت لعكس كذا جزيء ما قل قد القياس قولنا
اي مركب وهو اعلم من المولف اذ قد اعتبر المولف المتكلم
بين اجزائه لا ما هو من الالف طرح بذلك الشك في الحقيقة
الحق في وجع ذكر المولف بعد القول من قبل ذكره الى من
بعد العام وهو متعارف في التعريفات وفي اعتبارات السواب
التركيب استناد الى اعتبار جزيء المتكلم في الجواب لقول المتكلم
العام وهو ما قلنا وقوله من العكس خرج كذا ليس كذا كالمركب
الغير التام والعكس الواحد لم يستلزم كذا ليس كذا كالمركب
البعيد فظاهراً وان المركب طار المتكلم من القول كذا ليس كذا
فالجواب الثاني من المركب ليس كذا لان المتكلم خرج كذا ليس كذا

لان الاشياء

وهي الكبري مع دوام الصغرى او انما هي الكبري كونها الكبري مع الصغرى
او كبري مشروطتين

ليتم الكليات من سلبية المختلفان في الكليات الصغرى مع

في هذا الشكل كسبت لهما ان الاول اصلا من ان الثاني اصلا
الدرام على الصغرى التي تكون دائرية او مربعة او ان يكون
من القياس الست التي شكلها من السبع التي لا تكون
سواءها والثاني انهما اصلا من انهما انهما لا يستعمل في الشكل
الاصح الصغرى سواء كانت الصغرى صغرى وكبرى او مع كبرى
مشروطا عامدا او غير عامدا اصل ان الكليات ان كانت مشتركة كانت
الكبرى صغرى او مشتركة عامدا او غير عامدا وان كانت مشتركة كانت
الصغرى صغرى لا غير ودليل الشرط ان الكليات ان كانت مشتركة كانت
والفصل الثاني من هذا المبحث في الكليات التي لا تكون مشتركة
في هذا الشكل ايضا اربعه اقسام من ضرب الكبري والكليات
في الصغرى من ان السلبين الجزئية والكليات والكليات
السلبين الصغرى من الضرب الاول هو الكليات
الكليات والصغرى من ضرب الكليات من ان السلبين
الثاني هو الكليات من كلياتين والصغرى من كلياتين

والاجاب وذلك لانه لو ان هذا الشكل من الموجبات يحصل
خلاف وهو ان يكون الصغرى في نتيجة القياس الاجابارة
والسلب اخرى فانه لو قلنا كل من حيوان وكل من حيوان
كان الحق الاجاب ولو بدنا الكبري بقولنا كل من حيوان كان
كان الحق السلب وكذا الحال لو قلنا كل من السلبين كقولنا لا
من الانسان كجداشي من الناطق كجدا كان الحق الاجاب ولو
لاشي من كبري كجدا كان الحق السلب والخلاف دليل عدم الاستحالة
فاق النتيجة القول الاخر الذي يلزم من المقدمتين قولنا ان
من مقدمتين الموجبات لما كان الحق في بعض المواد هو السلب
ولو كان اللازم منها السلب لما صدق في بعض المواد الموجبة
وهو وكليات الكبري التي شرط في شكل الثاني كسبت الكليات الكبري
اذ عند خبرتها يحصل الاختلاف بقولنا كل انسان ناطق وبعض
الحيوان ليس ناطق والحق الاجاب ولو قلنا بعض الصغار
ليس ناطق كان الحق السلب مع دوام الصغرى التي شرط

لانه

في الثالث اقسام الصغرى مع كلياتها مع كلياتها مع كلياتها

في هذا الشكل كسبت لهما ان الاول اصلا من ان الثاني اصلا
الدرام على الصغرى التي تكون دائرية او مربعة او ان يكون
من القياس الست التي شكلها من السبع التي لا تكون
سواءها والثاني انهما اصلا من انهما انهما لا يستعمل في الشكل
الاصح الصغرى سواء كانت الصغرى صغرى وكبرى او مع كبرى
مشروطا عامدا او غير عامدا اصل ان الكليات ان كانت مشتركة كانت
الكبرى صغرى او مشتركة عامدا او غير عامدا وان كانت مشتركة كانت
الصغرى صغرى لا غير ودليل الشرط ان الكليات ان كانت مشتركة كانت
والفصل الثاني من هذا المبحث في الكليات التي لا تكون مشتركة
في هذا الشكل ايضا اربعه اقسام من ضرب الكبري والكليات
في الصغرى من ان السلبين الجزئية والكليات والكليات
السلبين الصغرى من الضرب الاول هو الكليات
الكليات والصغرى من ضرب الكليات من ان السلبين
الثاني هو الكليات من كلياتين والصغرى من كلياتين

الاول

في الثالث اقسام الصغرى مع كلياتها مع كلياتها مع كلياتها

في هذا الشكل كسبت لهما ان الاول اصلا من ان الثاني اصلا
الدرام على الصغرى التي تكون دائرية او مربعة او ان يكون
من القياس الست التي شكلها من السبع التي لا تكون
سواءها والثاني انهما اصلا من انهما انهما لا يستعمل في الشكل
الاصح الصغرى سواء كانت الصغرى صغرى وكبرى او مع كبرى
مشروطا عامدا او غير عامدا اصل ان الكليات ان كانت مشتركة كانت
الكبرى صغرى او مشتركة عامدا او غير عامدا وان كانت مشتركة كانت
الصغرى صغرى لا غير ودليل الشرط ان الكليات ان كانت مشتركة كانت
والفصل الثاني من هذا المبحث في الكليات التي لا تكون مشتركة
في هذا الشكل ايضا اربعه اقسام من ضرب الكبري والكليات
في الصغرى من ان السلبين الجزئية والكليات والكليات
السلبين الصغرى من الضرب الاول هو الكليات
الكليات والصغرى من ضرب الكليات من ان السلبين
الثاني هو الكليات من كلياتين والصغرى من كلياتين

في هذا الشكل كسبت لهما ان الاول اصلا من ان الثاني اصلا
الدرام على الصغرى التي تكون دائرية او مربعة او ان يكون
من القياس الست التي شكلها من السبع التي لا تكون
سواءها والثاني انهما اصلا من انهما انهما لا يستعمل في الشكل
الاصح الصغرى سواء كانت الصغرى صغرى وكبرى او مع كبرى
مشروطا عامدا او غير عامدا اصل ان الكليات ان كانت مشتركة كانت
الكبرى صغرى او مشتركة عامدا او غير عامدا وان كانت مشتركة كانت
الصغرى صغرى لا غير ودليل الشرط ان الكليات ان كانت مشتركة كانت
والفصل الثاني من هذا المبحث في الكليات التي لا تكون مشتركة
في هذا الشكل ايضا اربعه اقسام من ضرب الكبري والكليات
في الصغرى من ان السلبين الجزئية والكليات والكليات
السلبين الصغرى من الضرب الاول هو الكليات
الكليات والصغرى من ضرب الكليات من ان السلبين
الثاني هو الكليات من كلياتين والصغرى من كلياتين

في هذا الشكل كسبت لهما ان الاول اصلا من ان الثاني اصلا
الدرام على الصغرى التي تكون دائرية او مربعة او ان يكون
من القياس الست التي شكلها من السبع التي لا تكون
سواءها والثاني انهما اصلا من انهما انهما لا يستعمل في الشكل
الاصح الصغرى سواء كانت الصغرى صغرى وكبرى او مع كبرى
مشروطا عامدا او غير عامدا اصل ان الكليات ان كانت مشتركة كانت
الكبرى صغرى او مشتركة عامدا او غير عامدا وان كانت مشتركة كانت
الصغرى صغرى لا غير ودليل الشرط ان الكليات ان كانت مشتركة كانت
والفصل الثاني من هذا المبحث في الكليات التي لا تكون مشتركة
في هذا الشكل ايضا اربعه اقسام من ضرب الكبري والكليات
في الصغرى من ان السلبين الجزئية والكليات والكليات
السلبين الصغرى من الضرب الاول هو الكليات
الكليات والصغرى من ضرب الكليات من ان السلبين
الثاني هو الكليات من كلياتين والصغرى من كلياتين

100

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

عبرانی
 ١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧

حيث يكون المقعنة من مقتضى الكيف والكبرى هي المقعنة
قابلية للعكاس كما في الثالث والرابع والخامس والسادس
البيان ان انعكاس السلب الجزئية لا يخفى بعكس الكبرى ولا يخفى
الا حيث يكون المقعنة موجب والكبرى قابلية للعكاس ويكون المقعنة
او عكس الكبرى كليه وهذا لا يخفى لاحرازه لاولين في هذا الشكل فندبر
وذلك كما في الاول الثاني والرابع والخامس والسادس والبيان
ان انعكاس سلب الجزئية دون التبعات وصف بطرابط الخ
اي الامر الذي اذا فرضته في كل قيد من اقتراني محلي كان متبادرا
مستلزما على الشرط السلب الكلي فانما هو لا بد في النتيجة
العكس من احد الامر عن عكس منع الخ قوله اما من
موضوعه لا وسط اي كلياته فيكون عكسها لا وسط كالكبرى في
الاول وكاحد المقعنتين في اشكال الثالث وكالمقعنة في
الاول الثاني والثالث والرابع والسادس والبيان ان
الترتيب لا يمنع ملاقاته الخ فانما هو لا وسط اعجابا على الاصغر بالانعكاس

2

او جمع حقیقہ علی الاکبر یاقین
اسی نامہ از زید سادات است

كون القياس المرب على هيئة الشكل الثالث من صغر إلى
 وكبرى موجه على إحدى مفرقتيه نتجا وقد استنبط ذلك على
 بعض النقول فاعرف قوله وأما من عوم موضوعه الأكبر في هذا
 هو الأمر الثاني من الأمرين اللذين ذكرنا أولا أنه لا بد في
 اشتج القياس من صدهما وصلا على كبرى يكون الأكبر
 موضوعا فيما مع اختلاف المقدتين في التكيف وذلك
 كما في جميع ضرب أشكال الثاني في الترتيب والقياس والشك
 من أشكال الرابع فقد تشتمل القرب الثالث والرابع منه
 على كلا الأمرين ولهذا جعلنا الترتيب الأول على صنعة الخافضة
 أشركنا في جميع شرائط الشكل الأول والثالث قوله وكيف
 وجهه والى شرائط الشكل الثاني والرتب قوله وكيف بقيت
 شرائط الشكل الثاني بحسب المجزأ فاشارة إليها بقوله مع
 منفاة قوله مع منفاة التي نحن الآن على القياس
 المنع المشتغل على الأمر الثاني على عوم موضوعه الأكبر

کون الیہی

اختلاف في الكيف اذا كان الاوسط نسبيا ومحملا في كلتا هاتين
 كما استعملنا في جرح لا يتفق رتبه من شرط ثلث وهو منافاة
 نسبة وصف الاوسط المحمول كذا في ذات الاكبر الموضوع في الكبرى
 لنسبة وصف الاوسط المحمول كذا في ذات الاكبر الموضوع في الكبرى
 في الصغر يعني لا بد ان يكون النسبتان المذكورتان مكيفتين كسبقتين
 بحيث يتبع اجتماع ما بين النسبتين في الصغر لهما كطرفيهما
 فرضنا وهذا منافاة دائرية وجودا وعدما مع ما تقرر من شرط
 الشكل الثاني بحسب ما يتحقق تحقيق الاستنتاج وبما يتحقق تحقيق
 اما استنها دائرية مع الشرطين وجودا في كل واحد الشرطين ان
 كوران تحققفت المنافات المذكورة فلا بد ان كانت الصغرى
 مما يصدق عليه الدورام والكبرى اي قضية كانت من الوجبات
 عددا المتكافئين فان لها صلا عليها فيجب فلا شك ان يصح كون
 نسبة وصف الاوسط اي ذات الاكبر دورام والايجاب
 مثلا ولا يقل من ان يكون نسبة وصف الاوسط الى وصف

هذا ان كانت النسبة دورام في الاكبر والاكبر في الاكبر
 كما في النسبة دورام في الاكبر والاكبر في الاكبر
 كما في النسبة دورام في الاكبر والاكبر في الاكبر

الاكبر

الاكبر فعليه سبب ضرورة ان يطلق العامة ثم تلك الكبرى
 والمطلق العامة مدلل على سبب الاوسط على ذات الاكبر
 الفعل واذا كان معلوما عن ذات الاكبر بالفعل كان معلوما
 بالحق وصفه بالفعل قطعا ولا يخاف من المنافاة بين دورام الا
 كجواب وقضية سبب واذا تحققت المنافات بين شيئين
 الاكبر لزم المنافاة بينهما وبين الاخرى بالضرورة وكذا اذا كانت
 الكبرى مما يتكسر بسببها والاشهر ان قضية كانت مساوية
 لمكانة لما تترجح كون نسبة وصف الاوسط الى وصف
 الاكبر بالضرورة والايجاب مثلا او دورام ولا يخاف من منافاة
 مع نسبة وصف الاوسط الى ذات الاكبر لعل سبب او
 اخص منها وكذا اذا كانت الصغرى محمولة في الكبرى ضرورة ان
 اوضح كون نسبة وصف الاوسط الى ذات الاكبر بالضرورة
 الايجاب مثلا ونسبة وصف الاوسط اي وصف الاكبر بالضرورة
 السلب اما في الكبرى المشروط قطعا واما في الضرورية فلا ان

هذا ان كانت النسبة دورام في الاكبر والاكبر في الاكبر
 كما في النسبة دورام في الاكبر والاكبر في الاكبر
 كما في النسبة دورام في الاكبر والاكبر في الاكبر

فصل الشرائع من قتراني اما ان يتكسر من متصلين او من منفصلين
 او حمله وتنصه او حمله وتنصه

المحمول اذ كان ضروريا للذات ما دامت موجودة كان ضروريا
 لوصفها المتوالي لان الذات لازم للوصف والمحمول لازم
 للذات ولان لازم اللازم لازم وكذا اذا كانت الكبرى محمولة في الصغرى
 ضرورية مثل ما مر اما استنها دائرية مع الشرطين عدما اي كلما اتفق
 احد الشرطين المذكورين لم يتحقق المنافاة المذكورة فلا بد اذا
 لم يكن الصغرى مما يصدق عليه الدورام والاكبر مما يتكسر بسببها
 لم يكن في الصغريات اخص من الشرط الخاص ولا في الكبرى
 اخص من الوقيرة لا منافاة بين ضرورة الايجاب مثلا بحسب ما
 لا دأنا وبين ضرورة السلب في وقت غير اوقات الوصف
 العتوي واذا ارتفعت المنافاة بين الاخصين ارتفعت بين
 ما هو اعلم منها ضرورة وكذا اذا لم يكن الكبرى ضرورية ولا مشروطة
 حين كون الصغرى محمولة في اخص الكبرى ذات الدائرية العتوية
 الخاص او الوقيرة لا منافاة بين امكان الايجاب دورام
 السلب دورام الذات ولا بد بين دورام السلب كجواب

هذا ان كانت النسبة دورام في الاكبر والاكبر في الاكبر
 كما في النسبة دورام في الاكبر والاكبر في الاكبر
 كما في النسبة دورام في الاكبر والاكبر في الاكبر

لا دأنا ولا بد وبين ضرورة السلب في وقت معين لا دأنا وكذا اذا
 لم يكن الصغرى ضرورية على تقدير كون الكبرى محمولة في اخص الصغريات
 المشروطة الخاصة او الدائرية لا منافاة بين امكان الايجاب
 وبين ضرورة سبب السلب لوصف لا دأنا ولا بد بين دورام
 السلب دورام الذات وتحقق هذا البحث على هذا الوجه
 مما تقرر ان يكون السلب في الاكبر والاكبر في الاكبر
 السبيل اعم من نعم الوكيل قد من متصلين كقولنا كلما كانت
 الشمس لا غلغلة لها موجودا وكلما كان النهار موجودا فلما
 مضى يتبع كلما كانت الشمس لا غلغلة لها لم مضى وقد قصد
 منفصلين كقولنا اما ان يكون العدد زوجا واما ان يكون
 فردا واما ان يكون الزوج زوج الزوج او يكون زوج الفرد
 متبع اما ان يكون العدد زوج الزوج او يكون زوج الفرد
 او يكون فردا واما ان يكون زوج الزوج او يكون زوج الفرد
 الشيء ان كان حيوانا متبع هذا حيوان قد لا او حمله وتنصه

قطعا

لا دأنا

عدها واما ان يكون العدد زوجا او يكون فردا فهذه الاشكال
زوجا او فردا او متصلا ومنفصلا كذا كان هذا الموضع
عدها واما ان يكون العدد زوجا او يكون فردا ينتج كذا
هذه الاشكال ان يكون زوجا او فردا او متصلا او منفصلا في تلك
الاشكال من اشكال المقدمات في خبره يكون هو صوابا او خطأ
ان يكون محكما عليه في كل المقدمات او محكما به فيها او محكما به في
الصغرى ومحكم عليه الكبرى او بالعكس فاللحل هو كل ثلث
والثاني هو الثاني في الثالث هو اللحل في الرابع هو الرابع وفي تقدير
الاشكال الرابع في تلك الاشكال لم يسهل بحال في تلك الاشكال
والثاني في كل الاشكال في تلك الاشكال في تلك الاشكال في تلك الاشكال
فقد استثنى في القياس الاستثنائي وهو الذي يكون النتيجة
فيه ما لا يمتنع اياه كرسب من مقدم عليه شيئا في تلك الاشكال
خبري الشبهة او يقضي ينتج عن الاخرى او يقضي فاحتمالات
المقصود في انتاج كل استثنائي رابعة وضع كل وضع كل في كل في كل

من

منها في كل قسم شيئا في المقدم ما افاده المقدم من ان النتيجة ان
كانت متصلة ينتج منه احتمالات وضع المقدم ينتج وضع الثاني
لاستلزام تحقق الملامح تحقق الملامح ورفع الثاني ينتج المقدم
لاستلزام انتفاء الملامح انتفاء الملامح واما وضع الثاني فلا ينتج
وضع المقدم ولا ينتج المقدم ينتج رفع الثاني لجواز كون الملامح انهم
فلا يلزم من تحققه تحقق الملامح ولا من انتفاء الملامح انتفاءه وقد
علمت من هذا ان المراد بالمقدمة هذا الباب المزمع
اعلم القيم ان المراد بالمنفصلة منها العناوية وان كانت
الشبهة منفصلة فالنتيجة ينتج من وضع كل وضع في الآخر
لاستلزام اجتماعها ولا ينتج من رفع كل وضع في الآخر لعدم
امتناع الخلو منها وانما الخلو بالعكس واما الحقيقة فلا استلزام
على ما مضى وضع الخلو مع ما ينتج في الصور الاربع الشايع في
قوله وضع المقدم ورفع الثاني نحو ان كان هذا ان كان
حيوانا لكنه ليس ان هو حيوان لكنه ليس كحيوان فليس بان قوله

ومن الحقيقة وضع كل ما في المقدم ورفع ما في المقدم ينتج
الخلاص وهو ما يقضي به اشياء الحكم بالبيان فيقضي ويرجع الى الاشياء
واقرا في ما

والحقيقة كقولنا ان يكون هذا العدد زوجا او فردا لكنه زوجا
لكنه فردا وليس زوجا لكنه ليس زوجا فهو زوجا لكنه ليس زوجا فهو زوجا
كما في المقدم كذا هذا الموضع كذا في تلك الاشكال في تلك الاشكال
قوله كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال
ليس في خبره كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال
المعنى بانه لو لم يصدق تقضي الاستثنائية ارتفاع الحقيقة لكن
تقضي خبره واقع فيكون هو واقع كذا في تلك الاشكال في تلك الاشكال
والا فليس بهذا القسم من الاستثنائية في تلك الاشكال بانه في تلك الاشكال
اي في تلك الاشكال في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال
وراء الذي هو حقيقة وهذا ليس قياسا واما احداهما في تلك الاشكال
احدهما اقرا في شرطه والاخر مستثنائي متعلق بشئ في الحقيقة
الثاني كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال
ثبتت في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال
فان لم يثبت المقدم كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال

في

يكون قولنا كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال
كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال
اقرا في تلك الاشكال ان هذا العدد كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال
وقد يترتب عليه فهم قوله الاستقراء تصحيح البراهين على ان
على تلك الاشكال لان الاستدلال ما من حال كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال
واما من حال البراهين على حال كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال
المستدبرين تحت كل حال كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال
وقد سبق مفعلا والثاني هو الاستقراء والثالث هو التمثيل
فالاستقراء هو الذي لا يتبدل فيها من حكم البراهين على حكم
كثيرا هذا القيد الصحيح الذي لا يعبأ عليه اما ما سبقه القيد
كلام الفارابي وهو الاستقراء واختاره اعني تضع البراهين
وقتها لا شائت حكم كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال
معولها تصديقا موصلا الى مجهول القيد في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال
وكان البعث على هذه المسألة هو الاستدلال الى التسمية

فصل الاستقراء وتصنيف البراهين
الاستقراء هو الذي لا يتبدل فيها من حكم البراهين على حكم
كثيرا هذا القيد الصحيح الذي لا يعبأ عليه اما ما سبقه القيد
كلام الفارابي وهو الاستقراء واختاره اعني تضع البراهين
وقتها لا شائت حكم كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال
معولها تصديقا موصلا الى مجهول القيد في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال كذا في تلك الاشكال
وكان البعث على هذه المسألة هو الاستدلال الى التسمية

هذا القسم من الجواب مستقرا وليس على سبيل الاستدلال بل على سبيل
 النقل منها وجه آخر في ان الاستدلال في التمثيل
 قوله ان ثابت حكم كل ما بطريق التوضيف فيكون اشارة الى
 ان المقطع الاستدلال هو ان يكون حكما جازما كما يستحقه والبطريق
 الاشارة الى ان في كل فرع من هذه الفروع الالهي لا يشترط
 حكم كقيما اي على تلك الجوانب وهذا وان شئت الحكم الجازم
 والكل كقيما بحسب الظاهر الا انه في الواقع لا يكون المقطع كقيما
 الا الحكم في حقيقة ذلك انهم قالوا ان الاستدلال وانما يتم فيه
 الجوانب بان كل ما هو مرجع الى القياس من قسم كقولنا كل حيوان
 اماطى او غير اماطى وكل من هو حساس وكل من هو من الحيوان
 حساس يخرج كل حيوان حساس وهذا القسم يقيده اليقين والماثل
 كقوله في حقيقة النزهة في ثبوت كقولنا كل حيوان من غير كقولنا
 عند المقصود لان الاشارة الى ذلك والفرس كذا والبقر كذا
 غير ذلك مما هو من افراد الحيوان وهذا القسم لا يقيده الى

او من الجازم

او من الجازم ان يكون من الجوانب التي لم تقصدها
 فحكم الاشارة عند الموضع كما نسبه في التوضيح ولا يخفى ان
 الحكم بان الثاني في الالفيد الا ان في ما يصح اذا كان المقطع الحكم
 واما اذا كان المقطع في قوله في ذلك ان تتبع العنصرين اليقينيين
 بهما يعني بعض الجوانب فرس وبعضه بان وكل فرس كذا
 فله الاستدلال في الموضع وكل ان اليقين كذا فله قطعان
 بعض الجوانب كذا ومن هنا علم ان حمل عبارة الحكم على التوضيف
 هو الرواية حسن من حيث الرواية اليقينية او الميسرة لولم
 يقتضيه التعريف بالادع قوله والتمثيل بان كل من كذا جازم
 في لغة الحكم ليست فيه اي ليست الحكم في الجوانب الا ان العبارة
 اخرى تشبه جازم في معنى مشترك بينهما ليست في تشبه
 الحكم بان كل من في التشبيه المحلل في ذلك انفس كذا في التشبيه
 حرام لان الجوانب من عند حرمته الاستدلال هو موجود في التشبيه
 وفي العبارة من تسلسل فان التمثيل هو الجوانب التي تقع فيها ذلك

الاشبات حكم كل من
 او من الجازم ان يكون من الجوانب التي لم تقصدها
 فحكم الاشارة عند الموضع كما نسبه في التوضيح ولا يخفى ان
 الحكم بان الثاني في الالفيد الا ان في ما يصح اذا كان المقطع الحكم
 واما اذا كان المقطع في قوله في ذلك ان تتبع العنصرين اليقينيين
 بهما يعني بعض الجوانب فرس وبعضه بان وكل فرس كذا
 فله الاستدلال في الموضع وكل ان اليقين كذا فله قطعان
 بعض الجوانب كذا ومن هنا علم ان حمل عبارة الحكم على التوضيف
 هو الرواية حسن من حيث الرواية اليقينية او الميسرة لولم
 يقتضيه التعريف بالادع قوله والتمثيل بان كل من كذا جازم
 في لغة الحكم ليست فيه اي ليست الحكم في الجوانب الا ان العبارة
 اخرى تشبه جازم في معنى مشترك بينهما ليست في تشبه
 الحكم بان كل من في التشبيه المحلل في ذلك انفس كذا في التشبيه
 حرام لان الجوانب من عند حرمته الاستدلال هو موجود في التشبيه
 وفي العبارة من تسلسل فان التمثيل هو الجوانب التي تقع فيها ذلك

البيان والتشبيه قد عرفت الكثرة في التسامح في تعريف التمثيل
 ونقول انما كان العكس المطابق على المعنى المصدري الذي التمثيل
 وعلى القضية الحاصلة بالتشبيه كالتشبيه المطابق على المعنى المصدري
 وهو التشبيه والبيان المذكوران وعلى الجوانب التي يقع فيها ذلك التشبيه
 والبيان فما ذكر تعريف التمثيل بالمعنى الاول والبيان الثاني في هذا
 سبب وهذا كما عرفت ان العكس بالتشبيه منس على الجوانب
 سبق في الاستدلال وهذا ولكن لا يخفى ان المقطع عدل في تعريفه الا
 مستقرا والتمثيل عن المشهور الى المذكور وهذا بهذا التسامح
 هو الاشارة الى ما عرفت في طريقة الدوران والترديد العلم
 انه لا بد في التمثيل من مقتضات الاولى ان الحكم ثابت في
 الاصل اعني التشبيه بانما فيه ان علمنا كقولنا الاصل الوصف
 المذكور في الشارح ان ذلك الوصف موجود في الفرع اعني التشبيه
 فانه اذا تحقق العلم بهذه المقدمات التثنية ينقل الى كون الحكم
 ثابتا في الفرع ايضا وهو المقطع من التمثيل ثم المقدمه الاولى

والشارح

مستقر كقولنا العلم الاول
 الا يجب ان السلسلة المطلوبة في التمثيل وهذا لا بد في الا
 ثابت ولو اوسط في التصديق فان كان مع ذلك واسطة
 في الثبوت اليقيني اي عند تلك اليقينية الا يجب ان السلسلة
 الواقع وفي النفس لا بد كقوله الا خلاط في قولك هذا متضمن
 الا خلاط وكل متضمن الا خلاط مجموع هذا المجموع فالبيان في سبب
 بيان ان التمثيل لا بد من ما هو علم الحكم عليه في الواقع وان لم
 يكن واسطة في الثبوت اليقيني لم يكن عندنا ثبوت في نفس الامر
 فالبيان في سبب بيان ان حيث لم يدل الا على ان التمثيل
 وتحقق في الواقع دون علمنا سواء كانت الواسطة مع عدلها
 للحكم كالحرف قولنا كذا مجموع وكل مجموع متضمن الا خلاط فثبت
 الا خلاط وقد عرفت ان اسم الدليل اول ما يكون معولا لا للحكم كذا
 ليس عليه بل يكونان معقولين في ثبوت وهذا لم يثبت
 كما في هذه الجوانب فثبت في ثبوتها في حرمته العلم في حرمته
 فان الاشتداده على ليس معولا لا حراق ولا العكس بل كذا

التمثيل في التمثيل
 كذا عرفت في التمثيل

التمثيل في التمثيل
 كذا عرفت في التمثيل

الحيوان

قوله من انهم الا انهم
مثل ذلك من انهم
عقل وكل من يطوف
فذلك من انهم

تو

طاب قلبه
 على الجوارح
 الكافية
 طاب قلبه
 على الجوارح
 الكافية

15

الموضوعات مائة

الطرافها والتعدادات باللقضا بالاعتماد في ذلك على ما قاله
 ابي المبادي التصورية الثانية هي المبادي التصورية **وحده**
 الموضوعات ههنا اشكال مشهور وهو ان من عند الموضوع
 من اجزاء العلم ان يكون نفس الموضوع او تفرعا او تجميعا
 بوجوده او التصديق بموضوعه والاول مندرج في موضوعات
 المسائل التي اجزاء للمسائل فذلكون جزءا على حدة ايضا والثاني
 من المبادي التصورية الثانية للمسائل من المبادي التصورية
 فذلكون اجزاء على حدة ايضا والرابع من مقدمات التبرع
 فذلكون جزءا ويمكن الجواب باختصار كل من الشقوق الاربعة
 على الاول يجب ان نفس الموضوع واندرج في المسائل لكن
 لشدة الاتفاق وبمن حيث ان المقصود من العلم معزاه
 والجبث عنها جزءا على حدة او يجب ان المسائل ليست مجموع
 الموضوعات المجمولات والنسبت على المجمولات المنسوبة
 الى الموضوعات قال المحقق الدواني في حاشية المصنف ان
 لا يخلو

ہی انجمن

هي المحولات المشتقة بالدليل وفيلطف فانه لا بد من ان يكون القول المقصود
 المتساوي في قضايا كذا لمرور حركتنا كذا وحملنا كذا وما في القضايا
 لئلا كان اسناد نفس المحولات النسبوية لوجب عند سائر مذهب
 عات المتساوي التي وراة الموضوع العلم بمرحلة خبره وانما على
 الثاني فيقول ان تعريف الموضوع وان كان منتهجا في التعاوي
 التقديرية لكن عند حوزة عليه لمزيد التعاوي كما سبق وانما على الثالث
 فيقول بمثل ما ذكرنا بان لغة التعديلات بوجود الموضوع من
 المبادي التعديلية كما ينقل عن الشيخ تسامح فان المبادي
 التعديلية هي القضايا التي يتألف منها قياسات العلم
 كما قلنا ذلك العلم من شرح الكلمات وابتداء الكلام
 الشيخ القضايا فيقول المقصود يقتضي علميا قياسات العلم
 ليعرف او تفسير بالعلم وانما على الرابع فيقول ان التعديلات بالمرور
 ضمنية لا يتوقف عليها الشروع على الصورة وكان له مزيد
 غلظة في معرفة مباحث العلم بمنزلة علم ليس عند حوزة من

و اجزا آنها و اعضاها و مقدمات ایشان را خوانده و معنی علیها قیاسات العلم
و المسائل و فی قضایا و نظایر از علم و موضوعی است موضوع العلم و نوع منه
او عرض ذاتی له و در کتب او محمول است بر هر جزیه عندها لاحق است

[illegible]

در این خطه
خبر از کوه و باران

۱۵۱

لذواتها مائت

اى من موضوعات المسائل لاحقة لهما اى عارضة لتلك الموضوعات
 والبراهينهما محمولة عليهما فان العارض هو الخارج المحمول
 فاذا جرد عن قيد خروج التصريح به مقتضى العمل ولو اتفق القاصد
 بالاجماع وكفى واحد في بعض النسخ تولد لذاتها وهو يجب لظن
 لا يقتضيه الا على العرض الاول اى الاتفاق للشيء او لا وبالذات
 اى بدون واسطة العرض ولا يشتمل العارض على واسطة المسالك
 مع ان ضمن العرض الذاتى اتفاقا ولذا اولى بعض الشارحين
 وقال اى الاستعداد وحفوض هذا التماسه اى ان لم توجد اياها
 او لا لمرسما وبها فان الاتفاق للشيء بما هو مقتضى اول الاعراض
 الذاتية جميعا على ما قال القاصد في شرح الرسا لزم ان هذا
 القيد على ان القاصد اختاره بسبب شيخ في لزوم كون مجموع
 ثلاث المسائل عرضا ذاتية لموضوعاتها واليه ينظر كلامنا
 في شرح المطالع لكن الاستعداد المحقق قد استره او رد عليه لانه
 كشيء اما ان يكون محمولا بسبب الذاتية الى موضوعها من الاعراض

يذكرون بالتموهن الزوس الثمانية **صلوات** لغرض الشاكون طلبه **عيا** الله المنفعة اي
ما يشوقه الكل طبعاً لينشط الطالب في المنفعة **الاب** الله السيرة اي عنوان
العلم ليكون عنده اهل التفصيل

فبيّنه قوله يدكرون أي في مصدر كترجم على أنها من المقدمات أو
من المبدأ بأنه الاعلم قوله العرض اعلم أن ما تأثير على فعل أن
أن بأن للفاعل على صدد ور ذلك الفعل منه بشيء غير ضار عنة
غاية والا الشيء بأنه منقطفة وغاية قالوا الفعال المتعلق بالفعل
بالاعراض والا استلكت على غايات ومناص لأن الشيء فكان مقصود
المصدا أن القدماء وكانوا يذكرون في مصدر كترجم ما كان سببها
حالا على تدوين المدون الاول بهذا العلم ثم يعقبه بأنه يتصل
عليه من منقطفة ومصل حتى بمثل البيانات الطباعية أن كانت
بهذا العلم منقطفة ومصل سوى العرض المباغت للموضع الاول
وقد عرفت في مصدر الكتاب العرض والغاية من علم الحق
وهو العلم قوله أن لست العلم السمه العلامه وكان المقصود
هنا الاشارة الى وحيث يكون العلم حاجب أما سبيل المنطق للاشارة
المنطق لبيان على الظاهر وهو العلم والمعلم على الباطن وهو العلم
الكتابيات وبهذا العلم يقوى الاول وليك بأن الشيء في مسلك

وقد بقى العبادى لما شهداء قبل المصعود والمقدسات لما تيقفت
عليه الشروع لوجوه الخيرة وفرط الرغبة لتسريع العلم وبان غاية وهو موعودته
وكان القدماء من

العامة الغريبة لقول الفقهاء كل سكر حرام وقول الخاتمة كل سكر
مرفوع وقول الطهريين كل سكر حرام على الاستدانة نعم وعلا
الذي يكون اعم من موضوع العاشر صرح بذلك المحقق الطوسي القمي
بعد التزليل الا قال في لزوم هذا الاعتبار انما نظر لصحة ارجاع الحروف
العامة الى الغرض الذي بالقيده المتضمنة لمخاطبة كما يجب ارجاع
لمجالات الخاصة اليه بالمعنى المردود والاحتياط قدس سره صرح
باعتبار راسخ في تقديم اعتبار الاول في الحكم وبما زاد كلام الامام
المحقق عليه السلام في اعتبار اشارة راسخ الى مصطلح آخر من اعتبار
سوى ما تقدم وضعه ابن الحاجب في مختصر الاصول حيث اطلق
المبادئ على ما يدرى من الشرع في مقاصد العلم سواء كان ذلك
في العلم بالكون من المبادئ المصطلحة السابقة العلم بالادب وما
يتوقف عليه الشرع والوعاء وجه الحق وتسمى مقدمات والفرق
بين المقدمات والمبادئ بهذا الوجه لا ينبغي ان يربط
فان المقدمات قد يخرج عن العلم كالمخالفات للمبادئ

لنصو الموضوع والاراضى
والصدق التي خالف منها
قياسات العلم

فصل

البراع المؤلف ليسكن قلب المتعلم ما من

الحسن من اى علم هو طلب فيه ما يلحق به **الساكن** فى اى مرتبه هو اوليه ثم على ما يجب
ويؤخر على حسب **الاشياء** الفقهيه لطلبه فى محل باب ما يلحق به ما

السؤال واشتقاق اسم المنطق فالمنطق إما مصدر بمعنى
يعني بمعنى المنطق أطلق على العلم المذكور جبا لغته مدخلية فمبدأ
المنطق حتى كان هو دأما هو اسم كان مكان هذا العلم المنطق فظهر
وفي ذكر وجه التسمية أنه إجمالية إلى ما في فضل العلم من المقصد
قوله الرابع المؤلف ليكن قلب المتعلم على هو الشاغل في مبادئ
العلم من معرفة حال الاقوال بمراتب الرجال ولما المحققون في
الرجال لا يخرج الا الحق بالرجال الوضع ما قال في ذي الجلال عليه السلام
العلم المتعال لا ينظر إلى من قال والنظر إلى ما قال فهذا مقتضى قولنا
بين المنطق والفلسفة هو العلم العظيم استودعها بمركنة رزقها
لقبت بالعلم الاول وقيل بالمنطق من ميراث والقرنين ثم تعطل اثر
حين نكسب الفلسفيات من لغة يونان إلى لغة عرب وذهبوا بها
واحكموا تقرناتها تبا العلم الثاني إلى البصر الغاربي وقد فصلها حوزة
بعد احصاء كتب أبي نصر الشيخ الرضا عليه السلام في كتابه
عصم الجريدة قوله من اتي علم هو من اتي حسن من جبا العلم

العقيد

العقائد العقلية والفردية والاصدية كما يبحث عن حال المنطق
من حيث جنس العلوم الحكمية ايم لان فسر الحكمة بالعلم
الحيوان الموجودات على ما هي عليه نفس الامر بقدر الطاقة
البشرية لم يخرج منها اذ ليس يحسن الا على المقدمات والموجودات
الذاتية الموصلة الى التصور او الى التصديق وان حذف الـ
عيان من التفسير المذكور فهو من الحكمة ثم على تقدير ان كانت فيكون
قسم الحكمة النظرية الباشع ليس وجودها بقدر تمامها في عالم
الوجود اصل من اصول حكمه النظرية ومن وضع الاسمي العلم
الاسمي بسبب ذلك الحكم قد مر في ابي مرتبه هو كما يقال ان مرتبه
المنطق ان يتشعب بعد ترتيب الاطلاق وتقليم الفكر بعض
الهندسيات وذكر الاسماء وفي بعض مسائله ان يتبين قاصرة في
زماننا عن تقدم دراهم من العلوم الا وهد لما شاع من كان
المدونين باللغة العربية **قول** القسم في قسم العلم والحكمة
الى الاربعا فالاول كما كانت الابواب المنطق تستعد الاول باب

ف

النفس الامارة والتقليدية تهتفيم اعني التكنية من فوق متن

والتحليل على ما بين

ابي غوثي اى الكلمات الخمس في التعريفات الثلاث القضايا
 الرابع القياس اخواه الخامس البرهان السادس الجدل السابع
 الخطاب الثامن المعطلة التاسع الشعر العشر منطق الحاشية
 بابا اخر فساد الارباع المنطق عشرة كماله والى انما بقيت ان كانت
 هذا مرتب على ما بين الارباع المنطق وهو مرتب على مقدمة ^{مقدمة}
 من وخاتمة المقدمة في بيان المهمة الغاية والموضوع والمقصد
 الاول في مباحث التصورات المقدمة الثانی في مباحث النقد
 ليات والثانی في اخراء العلوم القسم الثاني في علم الكلام وهو
 مرتب على كذا الجواب الاول في كذا الخ كما قال في الشعر ^{مقدمة}
 على مقدمة ثلاث مقالات وخاتمة وهذا الثاني في كذا ^{مقدمة}
 على كتاب قوله الامام والتعليق ابي الفتح المذكورة في التعليم
 لعلوم لغتها في العلوم وقد اضطربت كلمة الشرح هنا وماندرة
 هو الموافق لتتبع كتب القوم والما خذ من شرح المطالع قوله
التقسيم كان المراد به ما يستعمل في تركيب القياس فيضاد ذلك بانما

انما اراد ان يحصل طلب من الطالب التفاضل بينه وبين غيره في العلم
 طلب جميع الموضوعات لكل واحد منهما وجميع جمولات كل واحد منهما
 فان محل الطرفين عليهما واحد وهو علم الطرفين لو بسط او بغيره واسطه وكذا
 الطلب جميع ما مشترك بين احد الطرفين او سلب مجموع احداهما ثم
 انظر الى نسبة الطرفين الى الموضوعات والجمولات فان وجدته
 من جمولات موضوع العلم ما هو موضوع لمجرد فقد حصلت المقام
 من الشكل الاول وما هو مجموع جمولات الشكل الثاني في امور موضوعه
 عات موضوعه ما هو موضوع لمجرد في الشكل الثالث او مجموع لمجمله
 فمن الرابع كل ذلك بعد اعتبار الشرايط بحسب الكيفية الكيفية في
 شرح المطالب وقد عبره القدم عن هذا المعنى بقوله اعني الكيفية في
 المقدمات اخيرا من فوق الى من النتيجه انما المقصد القضي
 بالنسبة الى الدليل قوله وانما في شرح المطالب كشيء لوروني
 العلم قياسات من جهة الطالب لا على الهيئات المنطقية
 لتساؤل المركب اعتمادا على المقطع العالم بالوقوع فان اردت

افغانستان

[illegible][illegible]

قوله هذا المقام بعد استبداء الامر بالنسب بمشبه بمقامه الفروع
 بمقامه ما لا يرى المتأخرون كصاحب المطالع ليردون ما سألوا فيه
 في صباحت الخيل ولو اوضح القياس في انما التحدية فثبت ان ذلك شرط
 لمباحث المعروف وقيل في الاشارة الى العمل وكونه مشبه بالمقام
 ظاهر بل المقصد من العلم العمل بعلم الله وما كن من العلم في
 الامر من ورثا بفضل وجوده معادة الفرائض حتى غلبت حجة خبره
 اجمعين والله عز وجل الظاهر من خبره موافق وحاصل فرغ من تليقه
 الفقيه عنه عنه عنه ثم ان شهاب الملوحي عبد الله بن محمد
 ما نسا وجعل آخره خبره من دنياه وكان القرائع نحوه الا يطا
 شح وعشرين خلون من ذي القعدة خبره سبع وستين وسنهما في سنة
 المقدس الغد في صلوات الله عظمه شرفه الولي الوصي الوحي

افترس و ترسیده بودم بخلاف در حیات

نہروں ۱۲۱

[illegible][illegible]

سواد	منقعه	طبعی	عقده
خرد	مردود	مردود	مردود
کل	کل	کل	کل
عش	عش	عش	عش
نوع	نوع	نوع	نوع
مضطر	مضطر	مضطر	مضطر
عقده	عقده	عقده	عقده
عقود	عقود	عقود	عقود

[illegible]

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠

بگنجد و تقشیر صیحت مادام که موکل او زنده باشد و عاقبت در زندان باشد
و اما بدو حد پس تقشیر ان شرعی یعنی است نسبت بفرزند پدر و مادر
باشد آنرا زنند مادام که آن فرزند بالغ و عاقل و رشید باشد و بعد از
آنکه بالغ و رشید شد و او پیش از قطع میوه و اختیاریان بر طرف می شود و
تقریب آن رجال اختیاریان را باید خلاف صحت آن فرزند باشد و هرگاه
چنان باشد برای خویش آن فرزند می تواند بخرد و در حقوق آن زن به توانست
برای پدر و اما وکیل پس بر حق خود و از موکل تقدیر می کند اگر برای خوب
خواهر می شود که را می نیست و او اطاعت است که زبان گوید که از حق برای او
میجویم یا برای او میفرستیم که ما را از آزادی دریا ند و رضی شود که هر دو بدست
الیه باید رضای پدر شود علاوه آنکه چنان ضررنا بدگمانا پدر کسی را او خوب نیست
چون در هر کس نماید و در حین که تقشیر آن بعد از موت پدر و حد محض و هیچ
است و تقشیر حکم شرع و این که وقتی صیحت است که بالغ نباشد یا با صفت
یا انکیه حق و اگر چه که باید بدو و منید بدو دادن آن موقوف باشد بر فرض آن
او یا بپایان باشد یا سقیم نمی رشتی نداشت باشد هر مال خود او تواند ضبط
نماید یا آنکه کل خود را الکسب بداند و اشکال اینها دو حد است که اصلاح
مال خود تواند نمود و بآن حد صرف نماید از آنرا در اراضی صیحت و غیر آن که
لش نیست و نسبت بخیش و از آنکه در مسوهر فاسق می نیست و در سینه نیست
که عادل باشد و این مشکل است و حق این است که در چنین ملک سینه همان است

و رضای صاحب دارا بر خست دادند و خست است و معلوم است و همه قاعده
خست در آن حالت مگر کسی که از خارج جرم داشته باشد صاحب راضی داران
است هم چنانکه جرم دادند صاحب راضی بفرز حق این شخص رضوی یا بر کسی که
باشد است و با این جهت فرزند چنان فرزند رضوی است هر چند جرم داشته
باشد که صاحب راضی بفرز حق است چه اگر صاحب حق شرف و حق و گفت
راضی بفرز حق نیست و جزو توحید است و اگر جرم تو بر من جاری را لازم نمیکند
البته اختیار مال خود را دارا که آن شخص رضوی را بر من زند و اگر کسی که رضوی
و گفت راضی بچشم نیستیم از حق صاحب بر آن نیستیم چون حاضر شود و اگر کسی رضوی
لی است آنکه حق مال یا خود را یا مال دیگر مال را طلب و دادند و اگر کسی که رضوی
برای حقش مال یا خود را یا مال دیگر میگیرد چه اگر صاحب مال مطلق بفرز حق یا
شد و رضای نه بان فرزند یا مال دیگر رضای واقعی آن فرزند یا
مال دیگر صاحب است البته و مستحق بان مشتری و معامله میشود و مال مال ایشان
میشود هر چند بعضی علما معامله غاصبان را مطلقا باطل میدانند هر چند صاحب
مال را رضای مال معامله شود و این غلط است بلکه معامله بعد از رضای صاحب
مال صحیح میشود البته بشرط میدانند فقها که اول رد آن معامله ننموده باشد
و رضی و اظهار بر سر رد آن و رضای ننمودن نگردد باشد که اگر رضی ننمود
اظهار رد نموده و معامله باطل میشود البته دیگر فایده نمیکند که بار دیگر
نماید و گوید که رضای شد مالا بعد از رضی نشد نمیکند و همه عقد با رضوی اینچنین

اور فی صحت

مکی مقررہ

[illegible]

اصولها الاوليات والمضاهيات والتجربات والمجربيات
المعتبرات والظواهر ثم ان كان لا ينفك مع عليته للنسبة
في الذهن عنه لهاته الواسع فبحر والاف في واما جدي يتألف

اولا يكون لك والاولى هي القطرات وليست قما يا قما سائرهما
والثاني ان الاستيعاق فيه الخس وهو الانتقال الذي في المبادي
الى القطر والاستيعاق الاول في حركات والثاني ان كان الحكم فيها
صلا باخبارها في مستند العقل بواسطة الكذب في المبادي
فترت وان لم يكن لك بل حاصل من كثرة التجارب في الحركات
وقد علم بذلك قد كل واحد منهما **قوله** الاوليات كقولنا الكل عظم
من الجزء **قوله** الثاني كقولنا اما المشاهدات ^{الاوليات} انما هي كقولنا
انفس مشرقه والناحية **قوله** اما الباطنة كقولنا ان لنا حوما وعطشة
قوله اما التجربات كقولنا السقوية مسهل للصفا **قوله** اما المستب
كقولنا نورا في مستقاه من شمس **قوله** اما المتواترات كقولنا
ملك موجود **قوله** والقطرات كقولنا لا ايعني روح فان الحكم
فيه بواسطة التعقيب عن ذلك عند ملاحظة اطراف هذا العلم وهو
الانقسام بمسبته **قوله** يعني **قوله** ثم ان كان الخ لحد الاوسط في البر
فان لم يكن في كل جسيم لا بد ان يكون عند حصول العلم بالنسبة

الانکساریہ

که حرم است و اندک بجز خراج و هر نحو اضطراری در باشد باید رفع شوائب و این خط
با تخلف انداخته **فصل دیگر** در کسب هرام رفته در فتن است برای حکم کردن در
حکم در امور اشیاء غایبه و هر چند حکم در بر رفته و نه باید چه رضای صاحب رفته در
این بود که بگوید حق باوست و حکم برای او کند و حال رضی نیست بخردن این با
با آنکه رفته در فتن حرام است و همچنین رفته در غیر حرام میکند و همچنین
کسی که احکامات می نماید و در واسطه می تواند در او دست در نه و چه در حکم و دان
از برای خلاص نمودن حق خود از او یا از غیر او مانع انداخته هر چند بر حکم حرام است
که بگوید **فصل دیگر** در کسب هرام عقاقل این شد است در وقت و در هر
گاهی پیش آمده باشد و شفاعی در حکم از کسب فارغ شوند پس باطل این است که
در حکم اندازند و اگر گویند که ما مشروع لعینان و لو و ممکن از موقوف و در هر
مانند مانع انداخته قبول عقاقل ایشان نمودن و اینکه خدمت ایشان را بکنند
چون که از خدمت سلطان قضای حرام و حرام است باید قضای حرام و حرام
همها ممکن نماید و همچنین اگر معروف و نهی منکر محال ممکن نماید و اگر نکر از
قضای حرام گفتا نماید و چه چنین اگر نکر از قضای حرام نماید با معروف و
نهی منکر محال گفتا نماید و اگر چه در اینها پیشتر نباشد اگر سبب می تواند
شد در حکم نماید با این خدمتی نمی کند و در آنکه با این خدمت سبب
تحقیق حکم کردن او شود مانع انداخته خدمت او که در ملک این صورتها گفته
شد مانع انداخته ظاهر او واجب است خدمت او را بکنند و چه تصدیق این امور

واجب و اگر قالی ایشان را بعنوان خدمت ایشان نباشد بلکه مورد پلانی باشد
اگر دارند که شخصی هرگاه بخواهد اماکن امور را موافق شرع و عدالت انجام میدهد
و اگر دیگران را مستحق تر نداند ظلم نماید و غیره و مومنان مستحق تمشیه زیاد در دنیا و آخرت
نیز مانع ذلالت او نمیگردد بلکه باید باشد و واجب شود بر او چه تواند ضرر بسیار از ظلم
و دفع کند و با هم معروف و نهی از مکرک ترسب باشد که قدری بماند و همچنین ظلم را
معمداً ممکن از نقشش مانع شود و کاش آنکه چه هر یک از آنها که باشد با عفت
و جوب میشود چه ای آنکه همه جمع شوند و در انصورت چیزی ای که گوید برای ظالم
گرفته میشود در حکمت بداند در ندادن احتیاط که مبادا اشتغال الله شود بدادن
اصحاب جانش و اگر ظالم بجز جمع نماید علی را بداد و باید قبول نماید هرگاه خوف
ضرر مالی یا عرضی یا جان یا از تنبیح بر مختار نتواند داشت و دانسته باشد نسبت
سختی و دیگری از رسیدن در صورت کار ظالم او انجام دادن میتواند کرد
آنکه بای خون در میان آنکه مختار است جزا و خسر دادن احتیاط که کند آنها را
نگذارد بلکه احتیاط در صورتی است که بفرماندگار مشاخر شوند بلکه مباشرت کردن
نیز نشود بلکه مباشرت ضرب و ادا تنها نیز نشود و البته چه ارباب را شریک است
و مخصوص خصوص صورتها از تقبیله باید پرسید و شود تا چه خوب و اظهار شود و خوب
است که اگر حکمت او را که از رحمت کار دوان کردن و حرام نباشد با برادر
را از دینی یا تنبیه نیست نماید و از کسبهای حلاله نقش نموند صورت این
و حصول با حسن است و عیش کردن در مقامات بخیر کرب باشد خوشی نشود

هر چه در کتب آن یا غفل از آن منکر آب در شیر کوهان یا بن کفنه و پنبه در از لعل
و خوشتر و مری غمزدان موی فلان یا کتیر یا فتح حق از شرف خاک در صیان کلام
کردن که گاه شود غافل یا غافل بخور یا جابل بلکه از کشتن ظاهر نیز از کوهان او ط
است چه نمیکند غرض **فصل** دیگر در از لعل حرکات سخن نمون و آن ظاهر است
و بعضی نقیضات و نیز جیات و استعرازم بلکه در حق و شیاطین و دستتار
اینان در کشف عباد امثال انهار از لعل کوهان و داند و باطل از حق را بر است
لعل و فکر و امثال آن نام **فصل** دیگر در از آن وجه حرکات سخن نمون است
هر چند در حدیث شتران و غیره و در از آن خواند و در حدیث امام حسین علیه السلام باشد
نظم بر سر او و در لعل او فاضل و غلام و همچنین قرآن خواندن در العزوت
حسن و طریق خوب بلکه همه علوم و ادب و ادب **فصل** دیگر در حرام است غریب
کردن شیطان یا از لعل کوهان اینان و دستتار از حرمت غیبت بلکه هر گاه
کسی غلی بر او واقع شود قطعه کند نزد کسی که امید دفع کوهان ظلم از او باشد و همچنین
هر گاه کسی مشورت نماید در باب مناجات و وصلت نمون یا ساعه یا از کوهان یا حق
با و دادن و امثال آنها پس باغ ملاه که هر گاه غمی باشد در مطیع باشد و مشورت
کن مطیع باشد و اگر اظهار نماید برای او بچشم ضرر او باشد پس اظهار نماید باغ
ملاو و همچنین گاه کسی بیعت باشد که اگر اظهار استیغاثت او حلال
است و همچنین اگر کسی از راه بیعت باشد یا از استیغاثت بی و داشته باشد
و حق و در او بر چه که از نمون عموم از او باشد بلکه عذر از لعل او نماند

یا مطیع نباشد که اقتضای بدت با آنکه اعتقاد است پس هرگاه کسی اطمینان بر حال
او داشته باشد و معشوش باشد بدی آن بدعت و اعتقاد باید اظهار نماید
تا کسی فریب او را نخورد و در آنکه است آنکه هرگاه کسی اعلیت او را بدعت و عقاید
قتوی و دودن نداشته باشد و بموجب نماید هر چه از آن است که مطیع بعد م
اویت باشد باید اظهار نماید و بکسی غیر از اینها نیز ننماید و چه آن فایده
در ذکر آن نیست و مع ذلک بعضی از آنها که نفی محقری و او چه بکس
که شیطان یا نفس اقاره برای آدمی جلوه میدهد که غلبت صلاحی است و حال
آنکه نه چنین است مثلاً که شخصی چندی با قنوی است لیکن حیدر او را و آنکه بزرگ
او قابلیت مذکور پس بجا و نفس میخواهد فوق بیانه ملاحظ و حرام این و در آن
نیز اجرت گرفتن باز هر دو وجهی مأمور و محظوظند ایم که از روی اجرت ایم
و اما واجبه که در چنین محض برای نظم امور رعاش عموم است چنانکه
اثر را بداند و در صدر رسال پس مانع مذکور اجرت گرفتن علیه نظم رعاش
بجز از اجرت گرفتن است و بعضی منع نموده اند از اجرت گرفتن باز از نماز و روزنه
برای صیبت نمودن بگفت آنکه قصد قربت و اخلاص فی ثواب است و کردن نماز و روزنه
از جهت اجرت منافق قصد اخلاص است و این باطل است بگفت آنکه اجرت باز
چنانچه صحت صحیح است و همچنین باز از انوار است و سایر مستحبات آنکه مشروط نموده
لقصد اخلاص باشد شبهه و علی الاطلاق نموده اند بر صحت آنها و اخبار بسیار
نائب نموده و صحت آنها را بدو از اجرت گرفتن صحیح است اینها را بر برای بیت

بعد از آنکه شد و باز در کلبه ای کدم زنده نیز می توان عمل نمود پس
 هرگاه صبح باشد اصل کون فعل چنانکه اخبار رسد و دلالت بر آن میکند و تمام عمل
 اتفاق بر سخت آن که انداختن بعضی عمل که منتهی از اجرت گرفتن نموده
 انتم فایده بجهت است صبح تلاطم بجز اجاره دادن کلبه ای کون افعال مذکور
 علامت بر چند اشیاء و دادن باز اجرت است چه نقد چه خود و در وقت
 اجاره دادن ضرر ندانند و اگر نقد خود در دلازم کون عبادت به نذر یا نقد
 یا قسم ضرر ندانند یا نیکه نذر میکنند هرگاه خداوند در روزی که مال قدر
 گذارد و با او دایا نیکه نذر برای خدا می نماید گذارد و نذر یا روزی یا
 امثال آنها بعد از آنکه بعد از آنکه نذر نمود و متعلق نذر بعد از آنکه واجب
 خواهد شد اگر نذر نکرده پس اوقات از وقت خود و از اجرت امثال امراد
 آن نذر روزی را بعد از آنکه نذر است البته و حال اجاره دادن نذر نیکه نذر
 و عهد و قسم است چنانکه نذر نکرده اند و داخل المانع بالذکر و شب بخوابد
 پس حال اجاره دادن ضرر ندانند باز اجرت اجاره دهد و اما حال عمل را
 آوردن عبادت پس بعد از امثال امر و خلاص عملی بود که **فصل در حرام**
 است نیز حفظ کتب خلال نکرد صورت تقیه یا خلاص شدن رود و نفی نمودن بر
 اهل شان و امثال اینها از بدعتی یا نفع ندانند **فصل در حرام** است نیز خرید و
 وخت و کتب کون بجز هر مسرور و مستثنی بلکه بخشدین و افعال آن نیز
 و همچنین بنیته و مردارد و بگویند و رنگ لاسک شکاری اما کتب و فروع

فصل
فصل

الکون

و بستان و خانه نیمی که برای محافظت و حراست آنها نگاه میدارد
 پس اوقی عدم تحت مالها انماست هر چند نگاه داشته شدن است
 است و ملک مستند و کشتن آنها و دست دارد که باید اجاره حلال
 به چند حرام است کتب نمودن بول و غایت اوجی و غیره از
 حیوانی که گوشت آن حرام باشد به چند ارتفاع معتد به از آنها بر
 مثل ابله اصفهان و اسیر ایشان که ارتفاع عظیم میرسد برای زرع که
 احتیاط نیک است بلکه اجاری از فضا بجز بر کرده آمد این صورت بر اجماع
 اما قول و غایت حیوان حلال کون است و باقی سلب مانی از
 خرید و فروش آن نیز شرط آنکه شفقت معتد به که غلاف است
 برای خرید و فروش داشته باشد و اگر داشته باشد جایز هیچ نسبت
 غیر شفقت است و معامله سفید باطل است و کار سفید باید نمود و
 حرام است نیز کتب نمودن بهر مانی که نجس شده باشد و قابل نظر نیست
 مثل کلاب و وحش روان و در هر سال آنها که نجس شده باشد بهر مانی
 چه با کشتن آنها مملکت نیست شرعاً الا آنکه مستهلک شوند در آب غیر قابل
 یا نجس بگویند خاک یا بهر آنکه نموده شده است و شسته در آب و نجس است
 از آن گاو و کوسفند و کاه و پیش از این نیست و در غیر اینها و نجس است
 بر آب خرد و در وقت اینها برای سوزانیدن در جراح آنکه شتری آنها را
 خرناید که اینها نجس هستند و در سوزانیدن زیر آسمان بودن ضرر نیست بلکه

فصل

کردن و شتر و فوسف است نجس شدن و امثال آنها و از این قبیل است آلات نجس
 مثل نقاره و سهو و نای و سنج و کمان و امثال آنها از آن چیز مانی که ارتفاع از آنها
 بهر مانی که نجس شده است و شستن آنها قیاس مذکور است باشد اگر خشک است آنها نجس است و نجس
 باشد و خرید و فروش شتر برای شستن و داخل جمع باشد و شستن متعلق به هر
 مانی ندانند هر چند حیوانات شستن شسته شود و بعد از آن فروخته شود بلکه در وقت
 بر نذر انداختن آلات که آلات قار شتر و فوسف و امثال آنها و شتر
 اینها موقوف طلا و نقره و موهبی در صورتی که حلالند استعمال نمایند **فصل دیگر**
 و حرام است نیز موهبی مانی که کشتند به سعادت بهر مانی شد و فوسف یا
 جاره و دارن یا نجس شدن اسلحه دشمنان دین و شتر دشمنان و زیت قطع
 طریق و امثال آنها و فوسف نیست در اسلحه مانی که شمشیر و نیزه و تبر باشند
 از آن چیز مانی که میکشند و زخم میزنند یا آنکه زده و سپرد و کلاه خود می طاق میکنند
 نعم اگر جنگ مانی که کرده از مسلحان افتاد و مانی ندانند که مانی که کرده سپرد
 زنده و امثال آنها از این مانی که می طاق میکنند مانی که شمشیر و نیزه و فوسف
 مانی که شمشیر و نیزه و امثال آنها را ندانند فوسف و فوسف و فوسف و فوسف و فوسف
 دین یا غیر فوسف و شتر مانی که آنها را بکار حرب دارند و دفع شتر
 آنها از مسلحان میکنند و اسلحه مسلحان جنگ ندارند و ضرر از اینها
 مانع نمیرسد مانی ندانند **فصل دیگر** حرام است اینکه توطئه نماید با مانی
 که شتر نیست بلکه در حضور بیاید و بگوید که من از این مانی که شتر مانی قیاس

فصل

فصل

نیز سفت کردن مانی که نفع ندانند و اگر بخواهد برای شتر مانی کون نمودن و شفقت
 عقاید و احوال احتمال دانند که صبح باشد و احوال است و احوال رسد و زنده کند
 و اگر اینها مانی و در آن مانی که نجس شوند یا نیکه شفقت باشند همان قدر
 نجس را باید در انداخت و باقی را در موهب رسد و در کون احتیاط نماید
 در صورتی که بگوید یا نیکه از زین نجس قدر میکند به کونی و مادی
 نماید باقی را در اگر نجس روغن باشد بر نذر نکرده و نجس و حیوان مرده
 این حکم ندانند بلکه ممنوع است شرعاً ارتفاع کون مطلقاً چه بکار جراح مرده
 نیند و اگر بگوید صابون و چه برای غیر اینها پس صحت حرام و در وقت
 اینها اصلاً و بعضی آنها بجز نجسند پاک نمودن روغن نجس را باید با نیکه و نجس
 و در اگر آب و آب جاره بر نذر و بعد از آن از روی آب بکشد یا اگر آب
 قدر که نجس شد و مشورتی بجز نیشاید نظیر از مطلق و حق باشد و اگر
 چه بقیه صابون و آب نجس احوال و از جاره روغن نفوذ نماید و فوسف آنکه
 بقیه صابون و بقیه صابون حاصل نشود روغن در صابون نفوذ در اجاره و احوال
 آب مطلق باشد و آب صابون نشاید باشد بلکه آب صابون نشاید باشد بلکه آب
فصل دیگر حرام است نیز کتب بجز هر مانی که کتب بجز هر مانی که کتب بجز هر مانی که کتب
 مان مثل شکاری مانی که پستند کافران شتر و نجس و در آنند دارند و
 مثل اینها یا نیکه خرید و فروش شوند یا اجرت بکند کلبه ای س حلقه بکشد
 حرام است اگر چه اجرت بکند و شتر س حلقی است می طاق نمودن و معرفت

فصل

کون

که باطل فلهیکو و هم چنانکه برای حرام است همان ناشی نیز حرام است و همچنین
 است حال اگر مشتری توطئه نماید با ناشی و آن ثالث بیشتر بگوید پس کذب
 و حیو و شتم تا باطل کول فلهیکو و حرام است نیز از راه و دادن مسکنه و کتبه
 و چهار یا بایان برار بری حرام است بلکه قارضه خانه یا خر خانه یا خر بجای
 دیگر برسد و اشکال اینها حرام است نیز و فقهی گوید و مریز یا خرنا و اشکال
 اینها یکی فی که اینها را خر و خرنا بسم که نمایند اعم از آنکه خر و خرین و اشکال
 آن برای این باشد و شراب نمایند یا آنکه نه برای آن خر و خرین اند و اما سید
 که چنان اینها را شراب بسم زند و اما اگر انداختند خرند و او مشربین است
 آنکه جبرئیل برایش را می پوشد آن عقیده می وی از یکدیگر بفرستد و فرستاده
 و آنکه که برای پوشیدن خود بخواهند پوشد و شد بایشان تا ممکن و تیرش باشد
 و اگر نمایند بلکه احتمال میدهد بکار زبان شود مانع خلاف و هم چنین است
 حالی نیز برای بکار نیست کون تو از شش و زنا کنندگان باشد و هم چنین
 هرگاه برای آنکه کار ایشان یا بفرایند از فارغان و طلال باشد
 خلاصه هر چه در مصالح آن لغات در کتب باشد حرام است مساله کول که
 یا بکشیدن آن و اشکال اینها هرگاه دارند که کتب است و اعانت در کتب
 است و اگر انداخته بای نیست اما در مقام شکر و شکر و مطلق باشد احوط
 و اولی اجتناب است بلکه در اشکال نیز اگر ترک نماید بدو تیرش داشته
 باشد چه راست تقوی متفاوت است و وجه در یکی نیست و ناکه فلهیکو

و اعانت در کتب

و اعانت در کتب و فلهیکو نامست باشد موقوفه و عقای نیست و حرام است
 نیز محاله شرکات لارض نمون پیر با و عقوب و در یک و اشکال اینها
 از آن چیزهایی که انقطاع چنانچه انداخته و فلهیکو باشد معادل کول اینها
 و من و عوض مالی با حق گرفتن باز دارند بلکه معادل در اینها را سفت
 عینا رند فلهیکو اگر بفتح معتد به داشته باشد بقیقی در معادل در اینها را سفت
 باشد هیچ مانع نداده مشربیدن فلهیکو با حیوانه و دیگر بکار بکشد بفرستد
 هر قاضی و نه کیستند و اشکال اینها از شافع از قبیل آنکه بختوران از آنرا
 منتفع شوند یا در حق آنرا مشرب هر ای حرام است و در حق در اینها را بکار
 کشیده یا بفتح با غیر اینها میخوانند و خریدن معتد به و بیرون و اشکال
 اینها برای بود و لعب جایز نیست و منع است شرعا و در حق سباع و دو
 رند با و کتب مانع نداده شرعا چه برای پوست و موش گرفتن و اشکال
 اینها از شافع مانع نداده و اما در بخت هر حیوانی که گوشت آن حلال نیست
 غایز نمیشود کرد شرعا و غیر خالص اما میتوان پوشید چه پاک باشد
 هرگاه بویج اینها را بر روش و نه گوشت و کاد نمایند و در اینها را بکار
 در معادل بعضی رسیده حرام است و بعضی گراست و خوب نیست و اگر بکشد
 مانع نماید از بکار میفرستد و شرع نیست مانع اندازد خوب نیست و در شافع
 در معادل و در راست و چه در معادل و کول معلوم است و وارد شده
 که شیعیان گمان میکنند اما در معادل نمیکوید یعنی هرگاه بپوشد کسی

فصل

در معادل نمیکوید بدانند که در شافع نیست و شیعیه در معادل نمیکوید اگر بپوشد و بگوید
 و دیگر نمیکوید بدانند که در کتب مانع نداده و در شافع چنین شیعیه نیست و دیگر
 خوب نیست گمان عیب نمایند و ای حرام است بلکه در حرام است عیب نمیکوید
 کول که منع و اشکال از فلهیکو مانع مانع و لیس و در بعضی تاریک و اشکال
 این عیب است و حیانت با مسلمانان و از آنکه است هم کول مانع نداده
 چنانچه دیگر هم از آنرا در نظر خوش قاضی و جز بتر میماند بلکه کول
 از برای رنج ناخوشی از بخت باشد و اگر بپوشد بسیار در نظر بدی انداخته
 آنکه بد نیست بلکه تاخیر نماید کسی بپوشد یا بسیار بپوشد و اگر برای زار
 شدن آنهم حرام است و همچنین ظاهر معقول متاع خوب و بیهمان نمیکوید
 بد اگر چه اید و لیس که آن خوب معقول بد را بد معادل آنکه روی کار
 خوش قاضی نماید و نه کار را بپوشد آن بد معادل آنکه مشرب دانند و نه
 کار چه بپوشد و آنکه از دست کار خفته و در راضی باشد باین گفته در چنین
 صورت اولی ترک است یعنی نماید خوب را و بیهمان نماید بد را
 هر چند شرع طلوع داشته باشد و ناخوش است معقول در عادت
 نقصان یعنی مشربند و آنکه آب بر او وضو دست بهم نداده یا آنکه خوب
 نجاست بدون یا خوب نمیکوید نظر دست بهم نداده یا آنکه نماز بد دست
 بهم نداده یا آنکه از برای و اجزا و هیچ مشرب است آن دست بهم نداده یا آنکه هم
 بلکه نفس نه یا بقیع حرم و اشکال اینها که اگر در انداخته که اینها عیب

نمیکوید

شده حرام فلهیکو در اکثر صورتها بلکه ممکن است در کل و اگر مطلقه و اشکال
 گفته باشند ولیکن احوط اجتناب است و از آنکه است کشش سوار شدن
 بلکه بپوشد و انداخته گراست آن برای تجارت یا بکشد معاش
 که اگر بپوشد شافع مشرب معاش و تجارت در سوار شدن آن و ناخوش است
 که کارهای چون ولایت را خود مشرب نمیکوید بلکه بپوشد که از او مشرب غلام و دیگر
 و اشکال آن که آنکه بپوشد ناشی کارهای عده مشرب خانه خریدن یا بکشد
 یا شرب یا آب و اشکال اینها را خود مشرب نمیکوید ناخوش نیست بلکه نه
 بهتر باشد و ناخوش است بپوشد کشش یا کار کار که اگر بپوشد که اگر بپوشد
 فلهیکو و ناخوش بلکه احوط اجتناب نمون است مطلقا و ناخوش است
 که اگر بپوشد شافع یعنی چیزی که احتمال حرامت داشته باشد بپوشد یا بد
 یا کار در آن کند و اگر احتمال حرامت داشته باشد ناخوش است و شافع بپوشد
 پس اگر از آنکه فلهیکو و در زمان و اشکال اینها اجتناب نکردن ناخوش است
 و ناخوش است که مشرب شراب و زرد این دانه حال خود با و بد بپوشد
 یا سلف یا مضارب و اشکال اینها احوط است و اشکال این حرامت
 ناخوش است و همچنین ناخوش است معادل نمون باین طلوع صبح تا
 طلوع آفتاب و خوب نیست محال بلکه با شافع کول و اینها جامعی هستند
 که بر و انداخته هر چه بپوشد و بر و انداخته هر چه بپوشد باین نمیکوید و
 همچنین محال با شافع نمون و همچنین معادل نماید آنکه بپوشد

در کتب

که در شش ماهه و صاحب نماید با او کیم به پست لغات و پند جان که قریب است
 نیز خوب نیست بدین عنوان با ذوالعالمات و امثالک فی همت و اذنی
 با این رسیده شکر الله که بر ما پس با خوره و در و شکر و شیت و اشل ایها
 باشند و خوب نیست معاد لغات با محارفات و آن کسی است که در لغات لغات
 میکند یا آنکه هرگاه میکند لغتی از آن می بیند و پشت و کمر راست میکند و از
 بارش لغت است و ناخوش است معاد لغات یا اگر اهل کرمی که باشد و نا
 که با این کون یعنی و خبر با این دادن یا دختر از این گرفتن چه داند
 شده و وقت اینها که گفتیم و اینکه طایفه از این می باشد که برده از روی برکت
 شده اند و ناخوش است که بعد از عقد بیع القاس غایب می شود از این که
 چهره از این را دوست بردارد و خوب نیست کسی که در وقت از این کردن
 خوب ندانسته اینکه متفرق کردن کون شود و هم چنین است حال در کیم
 کردن و خوب نیست زیرا که کون خفت در وقت ندانند و در این و معقول آنکه
 که می شود با این خفت و در پی من ناله که بیع با از کرمی نیز می گویند بلکه وقتی که ناله
 کن سالت شود از وقت ناله و معقول مافقی نداند و خوب نیست داخل شدن در
 سوم مؤخر که اگر مؤخر را می دهد و بر حضرت او باشد و خوب نیست که در
 و حاضر بلدی و کیم ایضا علت شود که از صحرای کوهستان و حاضر از آن ناله
 بله که می شود و همچنین و نا فی اگر چهره بیاد و در بر سر می رود و خوب نیست
 که بر این روز به ارفاقه و سر راه از این نشان بگرداند هنوز می آید و در وقت خوش

لغات آن قی

بودن این تلقی چهار فرسخ است هرگاه قصد این فرسخ باشد که به غیر این
 قصد بود و اتفاقاً بیرون رفت یا بر کار دیگر مانع نداند **فصل در لغات**
 تجارت است که در لغات تجارت و معرفت احکام و امر و اختیار نمایند
 و بعد تجارت کنند که در کیم به علم بسیار خردمند اند از آنکه در این کیم
 نگردد بیرون با آن نمایند چه بسیار باشد در وقت و دیگر افتد و بر بار و شکر
 که چه قدر بد است و سر او است که تا هر تسویه نماید می خردند و فروخته تا
 نه آنکه کسی که حاکم نماید از آن تردید و کسی که حاکم نماید کران تر که تسویه
 بکند تسویه میان همه مستحب است مخصوصی حاکم بکن تا به از او بخواند و بهتر است
 چنانکه در حق طوم است و با این معقول حدیثی است و اگر تفاوت کند از
 جهت علم و صلاح و تقوی با کسی نیست و دیگر کسی در بیشتر گفت بسیار من
 بخیر که احکام بر تو می کنم مستحب است که در کیم از او بخواند و همچنین اگر کسی
 از چهره خردی نماید در کیم از او بخواند و اگر حال ضرورت یا آنکه او نیز برای
 تجارت بخرد و در این صورت لغتی بگوید اما کمتر بهتر و هرگاه شخصی شخصی بگوید
 که فذلن چیز برای من بخرد و از کیم از آن برای او بخرد و از او بخرد و هرگاه تا
 آنجا باشد و نزد آن گوینده معروف باشد با آن و البته در این وقت از لغات
 که از کیم باشد که ضایقه نداند که از کیم از آن نیز بر این بگوید و مستحب است که بگوید
 می گوید آن را نام نمون یعنی کسی که فرسخه یا چهره از آن پنهان
 شد و آنکه و القاس بخواند که در کیم برادر از معاد دست بردار شدن و پس از آن

فصل

لذات عظیم دارد چه و الوثه و حدیث که کسی که چنین بنویسد و است برکت
 خدا است و در وقت دست از کیم نان و لغاتهای او بر سر او و مکرر بگوید
 نمون اند که بعد از دست برداشتن بهتر می شود و شنیده و مستحب است
 نیز در وقت دادن راج و دیا ترک بدین در وقت گرفتن بکس و اگر
 بکند و مکرر بگوید و در وقت و در وقت و اینان تنگ گرفتن و در کیم کردن
 نیز مستحب است که صدای تقای چنین کسی را دوست میداند و همچنین با بدین
 در گرفتن و این که کسی طلب داند و در پس گرفتن و حق نیز مستحب است و خدا
 و دست میداند و چنین کسی بدو هم چنین کسی را کیم باید و در حق پس
 دادن و در دین مردم و دادن و لغات و است که در کیم و اما که در حق
 اوقات بهتر است شکر الله معاد لغات با برادران و حق نباشد و اگر
 که معقول شده نه محمود است و نه ما جور یعنی نه ثواب داند و نه مجرم و اگر است
 ستایش میکند و در جایی که برای حج بجزد یا لغت می بخرد کون در این
 است که بر سر است و ناخوش است تا جردا که اقل کسی باشد و در حق
 باز نشود و مستحب است نیز هرگاه داخل بازار شود و دعا و دعا بخواند و مستحب است
 نیز هرگاه چهره خرد را در تنه بکشد و در تنه بکشد و مستحب است نیز
 هرگاه نوحه از کیم بر او لغت نماید لغت با و دادن آنکه مستحب است که بگوید
 و آنکه هرگاه از تجارت بکیم برای او صاحب کوفه بران بایستد و مستحب است که در
 اقل وقت نماز کند و بعد از آن تجارت خود مستحب است چنان داشت

مال و دین

مال و دین را در کیم **فصل در لغات** مشهور میان علمای است که صیغه در لغات
 پس اگر بدون صیغه معاد را بعد از آنکه با یکدیگر با یکدیگر با یکدیگر با یکدیگر
 من را با یکدیگر با یکدیگر با یکدیگر با یکدیگر با یکدیگر با یکدیگر با یکدیگر
 به ظاهر باشد و در این میان بسیار است و بعضی از لغات همان داد و ستد
 باطل می دانند لیکن مشهور است که صیغه است با این معنی که لغت مشهور است بر یک
 به یکدیگر با یکدیگر با یکدیگر با یکدیگر با یکدیگر با یکدیگر با یکدیگر با یکدیگر
 مانند هر یک لیکن مال خود بگوید اندام و در حق این هر چه بگوید باقی باشند
 پس اگر آن مال را از کیم گرفتن و در کیم و در کیم و در کیم و در کیم و در کیم
 نمود و بعینه باقی ماند شکر الله رنگ کرد و با برادر است که در کیم پس بگوید
 رنگ ملک آن دیگر است در در آن با برادر بعین او غصب شده بلکه صحبت
 شرح شده پس چنانکه ملک دیگر غصب می شود و اگر گفت و همچنین بگوید
 آنکه رنگ که مهر آید و در کیم و در کیم و در کیم و در کیم و در کیم و در کیم
 میدهد و مشایخ رنگ کون باشد آنکه از کیم کند و در کیم و در کیم و در کیم
 و اشکال آنها و اگر لغت نماید در واحد و حوضین که موجب لغت شود و مستحب
 است قولی که به خواستن و خوشی آن مثل خبر از آنرا خوب یا بگوید
 همیشه است و در کیم و در کیم و در کیم و در کیم و در کیم و در کیم و در کیم
 شد یا لغت و تغییر شد بخوبی و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم
 که هیچ مالی در آن خرج نگردد باشد و هیچ عمر و کاری نگردد باشد و قدر را

فصل

از راه دیگر خدا بود که نشانی را به هر چه نمانده است تا امید یزید و منطوق
 روایت و آنکه بر حقیقت و در حقیقت از انقضای مرده است و بعضی از آنها جز صورت
 دیگر را نیز باین طریقی نموده اند که میگویند که هر چه از راه دیگر میماند
 هرگاه خویش از روی داشت باشد که گفته باشد و هر که گفته باشد برای آنکه
 آزاد نماید و از آنکه او را بهر دو یا از آنکه میگویند که تا بهر دو آزاد نماید
 را یکی و چند صورت دیگر را نیز استغناء گفته اند و باید میسر و این هر معلوم باشد
 پس مجهول باطل است و همچنین غیر معین باشد که از این هر تا مجهول باشد که در
 است و از آنکه اینها مجهول میخواهد مجهول و انقضای باشد و میخواهد فرو بماند یا مشتری
 هر چند و انقضای معلوم و معین باشد پس چیزی در حقیقت و فروخت آن یکبار با وزن
 یا عدد باشد و معین است که تخمین نفوذ داشته باشد یا یک نیت بعضی چیزها است که در بعضی صورت
 که خرید و فروخت آن نه با اینها باشد یا یک نیت بعضی چیزها است که در بعضی صورت
 در تمام یکبار وزن خرید و فروخت میزند و بعضی صورتها یکبار وزن فروخت میشود
 بلکه تخمین یکبار وزن فروخت ما که چیده آن یکبار وزن و بر فروخت آن تخمین
 یکبار وزن در صورت چیدن باید یکبار وزن فروخت شود و بر فروخت آن تخمین
 مانع ندارد و همچنین فروخت و فروخت را از آنکه یکبار وزن یا هر یکبار وزن
 میشود و آن این وزن نیت و بیشتر از وزن میفرستند و چنانکه در یکبار
 مثل مرکب و وقتها که شش شش میفرستند و چنانکه در یکبار وزن
 است و همچنین باشد و بعضی چیزها در بعد از انقضای وزن و در بعد از نیت

در بعضی تخمین

در بعضی تخمین نفی و منتهی اند که آنچه معلوم است که در همه چیز صحت آن یکبار وزن
 معلوم شده باشد که احوال نیز چنین باشد و آنچه معلوم نیست در هر یک از این
 عادت آن یکبار است پس مشران در همه و در هر یک از این مشران که در آن یکبار
 و سلم یا متعارف بود و در حقیقت آن با نه چندی آنکه یکبار وزن متعارف بود و در
 یا هر یک از این در بعضی هر یک و میفرستند بعد و در بعضی که در آن میفرستند
 و چیزی را یکبار وزن میفرستند و میفرستند آن یکبار وزن متعارف بود و در
 وزن اطلاق است از یکبار وزن میفرستند آن یکبار وزن متعارف بود و در
 و بعد از آن بعد از یکبار وزن فروخت شود و یا از هر یک از این میفرستند و در حقیقت و در حقیقت
 و چیزی را که یکبار وزن یکبار وزن فروخت در وقت فروختن خریدار که با یکبار
 یا وزن است پس در این صورت اگر قصد بی او نموده باشند و یکبار وزن ندارد
 و هرگاه که یکبار وزن از آنکه گفته بود نقص را باید بداند و اگر یکبار وزن را در وقت مانع
 ندارد و در زمانه میفرستند و چنانکه در اعلام کند که اگر یکبار وزن
 دهد و هرگاه که در وقت در آن یکبار وزن با یکبار وزن میفرستند و اگر یکبار وزن
 را تخمین خرید هر چند خوب نکرده است هر چه نیت اصل و شرب و بویشتن آن
 و اشک اینها از تفاوت هر چه میفرستند آن یکبار وزن است و در حقیقت و در حقیقت
 بعت مشهور است اما صاحب مال چون راضی شده است که هر چه خواهد در
 مالش کند با وزن آن پولی که داده است با هر که خواهد در آن پول کند
 لهذا تفاوت هر چه خواهد یکبار وزن معلوم باشد و راضی صاحب مال تفاوت

بنا بر آنست که اعتقاد اول و دوم صحیح است و عین مال خوش است و بیع مال شریک
 که مشتری در مال خود تصرف میکند و اگر در بیع باطل است و بیع منوط
 خوش است و عین مال شریک است راضی نخواهد بود که تصرف و اضماع دارد و بیع
 صحیح باشد و مرده باشد یا بیع و احوال هر صورت احوط اجتناب است که اگر
 اظهار نماید در مال خود تصرف میکند و میفرستد و تمام در مال و اظهار کند که
 شریک بیع باطل است هرگاه که راضی باشد تصرف نماید یا اگر بیع نماید یکبار وزن
 نماید یا بیع منوط عینها بهر دو این صورتها یکی در صحت و بیع و عوضها یکی
 باشد و در هر چنان است و اگر چیزی را از آنجا که در وقت میفرستند و یکبار وزن
 و یکبار وزن را بیع صحیح است و احوط آنست که این را در صورت نقد میفرستد
 یا نقد آن مرکب نکرده و احوط آنست که در وقت و در بیع یکبار وزن
 میتوان کرد و بیع در هر یک باشد یا بیع احوط آنست که در وقت و در بیع
 در چنان باشد یا بعد از آنست که در وقت و در بیع یکبار وزن
 می باید در طرف آن نیت پس چنانکه بعت یکبار وزن و اگر بیع منوط بود
 صورت مشایه آن نیت است و این جزای مزروع اگر قصد وی الاجرا است
 شده بعضی اظهار بعد از آنست که میتوان از خرید اما بعنوان مفوض میگویند
 اند که اگر همان را که میفرستد یا در وقت و در بیع یکبار وزن و بیع و بیع
 تا بر آنکه بیع در بیع است بعد از آن ظاهر شد که مشتری راضی است و بیع
 بیع یا در وقت بیع و در وقت و در وقت و در وقت و در وقت و در وقت و در وقت

باید

چنان مؤلف معروف است و مشتری را می شده با آن عجب و فحش ندارد
که آنکه عیب و اذیت هم نکند و اگر با صاحب خرد به با اطلاق را در معرفت
با آن سینه خیزد پس محبوب خود با آن عیب و اذیت و اذیت و اذیت
در نامه اش خردن صورت نداده که آنکه یک خوشی شود و از آنکه محبت
دشمن آن که آنکه بنا بر اصل صحت خردن و متعارف صحت و اذیت
در با جنبش که چهار و عذر باشد و بنا بر آن اصل و متعارف خردن که
بدستوری و گفتنی و فحش خردن است و در اذیت حیوان است را می ننهد
خردن آن را که اوام که است و دیدن خود چه فحش و اذیت را
خردن میداند و استنش را و هم چنین صحت خردن بجز در آنکه
محبت که در آن که آنکه مال در آنکه بجز و باید که تابع ما در آن باشد
و باید عینی آن قدرت بر شنیدن باشد پس در حق مرغی که در آن است
از دست یا محمول که در آن است یا حیوانی که در آن و بعضی را نشسته است
که غیرت عفا و اذن آن باطل است که در آن محمول که در آن است
رجح آن متعارف که صحت است و اگر عادت و اذیت و اذیت و اذیت
که چنین باشد صحت است و اگر قدرت بر شنیدن بعد از آن و اذیت
صحت است لیکن بخاطر صحت است اگر چه هر یک در آنکه و اذیت و اذیت
چنین است و عجز است اسفا و اطراف یعنی هر که جنبش را در آنکه و اذیت
عجز ظریف باشد و با آن ظریف و اذیت نماید و بعد از آن آن مجموع مقدار را

طرف را تحسین مسقط نماید با کسی نسبت و اما با بدتحسین درست نشود و نظر این
در حساب زیاد و نقصان نداشته یا داشته اما تفاوت سبب از اجازت نیست وضع
مفهوم نزدیک بر این مگر ضایع و محاش و اما مسقط ضرورت نمودی در تقسیم احتیاج
رضای صاحب ندارد بلکه شرط نیست و آنچه را قبض نمون از دیگری در
وقت است و مگر یعنی با شما باید محقق باشد بگذارد به نسبت درست مفهوم یا شرط
تعیین مفهوم یا اختیار از امتحان مفهوم آنچه را غیر از این و هنوز به بعد داده
با بر مضمون است یعنی اگر تلف نمود یا افشای آن بر جز در معیوب شود ضامن
است و اگر گرفته است و در نزد اوست یا بدیعت از اوست محاش نماید
نگوید که من هنوز چون خریدم اما مال تو بود که تلف یا معیوب شد یا بگذشت
تو گرفته باشد محبت آنکه صاحب آنی از دیگران چه در شیء او را ضامن نموده بخوی که
تقسیم و آنچه بر جز در مضمون خود ندیده باشد فاسده است هم میس حکم را در این باره
صورت است که تلف یا عیب آنی در مادی باشد یا همچنین اگر اگر گرفته
محض این کار که باشد بلکه این رشته است چه بر این احکام تفاوت را دارد
و اما اگر محاش این کار کرده باشد بر این شخصی ضرر نیست از این جهت محاش نیست
و اگر محض یا تلفی آنکار کرده باشد متعلق همان مال است و در ارضان بر او است
و صاحب میباید از این شخص تلف تا و از این کار و میباید از این شخص قبض
نموده بود بیک در این از آن شخص گرفت او جوع تلف کن میکند و از این سبب در
نعمه در آن چه را بهم رسیده باشد چه ضرر مثل ششم و جوع و غیره تلف یا محاش

آموخته شدن و انماک الان و چه مفصلش بجز زایدن باشد یا غیره و
اشتباه اینها پس همه مال صاحب است و اصولا تعلقی ندارد بلکه قبض مفصل
هر چند خیرات را گشوده است و هم چنین هیچ تعلقی ندارد بان تلف
کن ثالث هر چند خیرات گشوده باشد چه ثبات باز از عین مال است که صاحب
فقد و نفاذ مال او است پس اگر کما و رازین تلف مفصل یا نفاذ در دست او تلف
شده صافی است که تلف غایب مفصل باشد و صاحب بعنوان امانت یا وصیت
چه در این صورت حکم امانت و الله و صاحب نیست این مگر آنکه خیانتی را از او کرده
که بدیش از این امانت بدون پروا بود و اگر زایدی و نفاذ و تلفی را پس بجز
باشد و غصب و با اذن و با رحمت نباشد نزدیک خواهد بود و تلف و غصب
و نقد حق است و در این باب رجوع یا نه خبره بخود خود حکم شرع میشود و اما
باید تعیین کیفیت نسبت و وجه را نماید و آنچه تلف شده اگر قیمت است بجز
نمایند وی الاجزاء نیست مندرج الزامات و انماک اینها پس باید قیمت از این
قیمت روزی که تلف مفصل و همچنین اگر معیوب تلف باشد باید ارزش از این
عابین قیمت صحیح و قیمت معیوب را بدیهیت روز تلف قیمت است یعنی نه
تعیین جاتی و لاغری چه تفاوت قیمت چاه کثرت را تا در لاغری باید علی
ای تقریر بد چه همان بر او است و اگر غصب شده باشد بآنکه صاحب از او
طلبیده باشد و او ندان و توان آن و دادن و بدون عذر در آنوقت اعلی
القیم را بد و اگر مشای با ندمت وی الاجزاء باشد شد کنیم و الله و بزرگوار

[illegible]

بسیار نرفته است که در آن جمیع دو شقال و عشر شقال صریح باشد خلاصه
آنکه در هر شقال در پنج عشر شقال صریح است و کسی که کثیر می رود و طی
نمونه باشد و از شقال صریح باشد آن کثیر خواهد بود و شقال کثیر را در
جنب است که استبراء نماید بجز در پنج روز یعنی استبراء را در جمیع نموده و بعد از آن
بفرودند هنوز جمیع نگردد و اگر حیض پس باشد آن کثیر یک حیض استبراء را در
کافیت یعنی نزد او که حیض دید و بعد از آن حیض جمیع با او نمودن آن وقت بفرود
و اگر استبراء ناکه بفرود و شقال کم است و گاه باشد در جمیع او حاصل شده
باشد و آن وقت بفرود و شقال پس باید ظاهر شود که آن وقت او نیست که سیروز
پس اگر کثیر صغیر باشد که سال تمام نرفته باشد استبراء را در پنج روز
نسبت با وقت و صورت و اینچنین است اگر کسی باشد در پنج سال تمام یک شفت
سال تمام داشته باشد یعنی اختلاف اندازد و از شقال است در پنج سال
را و بیشتر از آنکه شفت نرسیده باشد استبراء نماید و بعد از آن بفرودند
و این استبراء برای جمیع است پس اگر جمیع نموده باشد استبراء واجب
نست بر او و اگر جمیع نموده باشد استبراء واجب است هر چند بی حیض و وقت
جمیع عمل کند باشد یعنی در هر حیض نرخیه بلکه بدون حیض نرخیه است
و اگر اشتباه در سن آن کثیر باشد معلوم نباشد که سال تمام است
یا معلوم نباشد یا نه است یا نه باید استبراء نماید و اگر و طی و بر نه میگوید
و طی قبل اصلان نگردد موافق قواعدهما استبراء بر او لازم است چه اگر

هر

هر چه رسد مال مالکش است هر چند و طی و در است و با الجمیع
استبراء نمون است و بیشتر از آن که لازم است استبراء اگر خواهد بود و این
کند و اگر جمیع نموده استبراء کلام نمود و یا در صورت واجب استبراء
ساقط شد چه فایده آنست عدم اختلاف بر زمینها و اختلاف بعد از آنکه
باز واجب است که جمیع نماید تا مدت استبراء تمام شود و اگر تمام است
و استبراء چنانکه کفایت واجب است مگر آنکه بایع استبراء نموده و بیشتر علم
شده استبراء بایع یا آنکه بایع خریدار را در آن کثیر استبراء کم و در وقت
بفرود او یا خبر داد و کثیر و طی هرگز نکرده و در وقت بفرود او را در وقت و حیثیت
بر بیشتر استبراء و یا در وقتش واقع باشد که بفرود او را در آن کثیر و در وقت
لفظی را در نظر می شود و در وقتش است و واقعاً ظاهر امر آنست که در آن
استبراء محض بیع و شرا نیست بلکه هر دو که نظر شود از مالک بایع یا آنکه لا
حق چنانچه بخواهد و در آن وقت بفرود او است هر چه است و اگر کثیر بایع باشد
در فروخته شده و نظر کند بر آن حیض گاه است بعد از آنکه حیض بایع شده و بایع
جمیع لیکن از شقال باید بکثیر بایع باشد بلکه حیض است و در وقتش بایع
در هر یک از آن کثیر از آن یا از نظر صغیر یا از کسی و اگر بخیعین او را برده باشد
و اگر شرا بایع است واجب نیست لیکن این در وقتی است که متدی در ملک بایع است
با اصدی در آنست که نموده باشد و اختلاف مقدار آن استبراء و هر دو در هر جن
نه باین در وقت من حیض و یک حیض بایع و اگر حیض نباشد باید که در ملک

آورده و منتظر یکی از این شده و همان وقت یا قبل از آن قضای شد
استبراء و در وقتش باید بفرود و شفت تا مدت استبراء متقض شود و بعد از آن
حلالش نگردد باشد یا بیکه بیکه یا بیکه بیکه کسی نموده باشد اگر کسی را با او
باشد که بیکه بیکه استبراء زانی دارد و این استبراء را در هر دو روزها جاریست
و باید بیشتر از این صوری هر گاه بایع حیضت حال باشد استبراء نماید
و بعد از آن جمیع کند مگر آنکه حرم و اندک بایع استبراء نموده و بایع بایع
مستعد و در وقت بفرود او بفرود نماند یعنی هر کفایت شده از این معلوم شد که
بعضی جاهلان یا غفلان در حدیث میکنند و بفرود استبراء اولان مگر آنکه
ساحتی یا متدی قلیلی بکشند یا میفرودند و شفت یا طفل یا اشکال ایشان
و بعد از آن استبراء و اینها یعنی و پس بیکه بیکه جمعی نماید بدون استبراء
باینکه میگویند در صدد است که در آن یا طفل یا شفت را در آن جمیع را
نمکنند لیکن بیکه بیکه یا در صدد هستند و اینها باینکه جاهل باینکه در آن فرود
نماینند چه دانستی استبراء بر این است بر هر از جمیع است و آن فرود است
بلی در بعضی اخبار آورده شده و بیکه بیکه بایع بفرود و بفرود نماید و جمیع
کند و این نیز اشکال دارد و چنانکه دانستی و بفرود این چنین خبر و مقام تقیته
واقع شده باشد چه در آن خلیفه بایع کثیری خرید که لغت و تعلیق تمام
با و داشت بختی در طاقت صبر کردن از جمیع با و در مدت استبراء بیکه
نموده علماء عامه را طلبید و چاره برای او کنند چاره نیافته برای او

البیوع

و نسبت به یادداشتی یا بخوار نمایند و بیشتر بهر دو بهریم یا بعد و در هر یک که تفاوت
در عمل و فایده در کجای و بزرگ باشد فقهی تجویز نمائید سلف فرجه و در آنجا
و در مشک اینها را با این نحو یا باعتبار عدم ضبط معین و تفاوت در اینها و آنکه
اینها و مشک از اینها که در آنجا باشد و در یک یا در دو یا در سه یا در چهار یا در پنج
و در اینها که در آنجا باشد و در یک یا در دو یا در سه یا در چهار یا در پنج
سلف اگر سلف در اینها باشد باید ضبط معین شود و در آنجا که در آنجا
مشک تعیین مدت معلومی پس تعیین مدت معلومی باطل است پس
اگر تعیین مدت نامعینی نماید مثلاً آنکه حاج یا رسیدن غلّه یا طاعت و یا
این اصل معین معلوم هر طرف باید باشد و معین آنکه اگر سلف فرجه
باید که عام الوقوع باشد در سر و عدا و غالب الحقیق باشد در سر و عدا و اگر
نباشد بعضی میگوید در سر و عدا و غالب الحقیق باشد در سر و عدا و اگر
لو در وقت یا بزرگتر است یا بزرگتر است یا بزرگتر است و سبب و امثال آن
و در آنجا که اگر در غیر موضع تعیین باشد یا کم است یا زیاد است یا در هر یک
نباشد و همچنین در اینها که در هر یک و در هر یک و در هر یک و در هر یک
عظیم باشد که در هر یک و در هر یک و در هر یک و در هر یک و در هر یک
شده عدا و تعیین هر یک و در هر یک و در هر یک و در هر یک و در هر یک
باشد که معین و اگر معین نباشد باید معین نماید و این در هر یک است
در هر یک و تعیین تفاوت داشته باشد یا نداشته باشد یا جهت مؤلف و تقدیر

مشک

مشک

مشک

الکلام

اگر در بلاد متعارفین عقد معین و تعیین ضرورتی در اطلاق عقد ضرورتی
همان بلد و اگر در غیر آن باشد یا در بلد ضربت باشد و اطلاق عقد ضرورتی
بلد خودشان شود و تعیین ضرورتی و اگر اطلاق عقد ضرورتی موضع معین نشود
در موضع مسلم و عدم تعیین آن نیز با ضربت یا با ضربت باشد و یا با ضربت باشد
که سلف معین و کشف باشد یا در هر یک و تعیین هر یک معین یا اگر یک معین نباشد
مکمل یا موزون نباشد یا اگر یک یا موزون باشد یا بعد یا بعد یا بعد یا بعد یا بعد
پس باید و معین نیست مقدار تسطیحات آن هم چنین در اطلاق آن که یک یا کم
را بجز سلف فکون یا غلّه یا طاعت یا هر یک که معین نباشد در باب را با چنانکه
سلف گفته و دیگر بدان هر چه را سلف معین نباشد از سر و عدا و معین نباشد و در
مشک را باید که در مال نیست معین و سلف هر که در وقت حال یا مطلقا لیکن باطل
فصل از سر و عدا و معین نیست آن نیست پس چگونه معین و در هر یک و در هر یک
همان اصل معین با بعد از اصل معین پس معین نیست از هر یک و اگر در وقت بعد
از آنکه سر و عدا و معین نیست معین نیست معین نیست معین نیست معین نیست
با اختلاف و اگر در وقت بعد از رسیدن سر و عدا و معین نیست معین نیست معین نیست
در وقت این معین خلاف آنکه در هر یک و در هر یک و در هر یک و در هر یک
شده و همان معین معین معین معین معین معین معین معین معین معین معین
هم مانع ندارد و معین دیگر معین معین معین معین معین معین معین معین معین
خلاف احتیاط است چه راضی بسیار و اولی است و در هر یک و در هر یک و در هر یک

مفسر

خریده است بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک
نموده و در هر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک
به هر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک
این است که میگوید هر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک
معین و در هر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک
معین نیست و در هر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک
شده بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک
که اگر معین تفاوت کرده غیر معین سلف یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک
سر بر هر یک و در هر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک
تفاوت دارد و دیگر در هر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک
به هر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک
کنند و باید معین باشد و در هر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک
چه هر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک
باشد و در هر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک یا بهر یک
ادون و نسبت به یادداشتی یا بخوار نمایند و بیشتر بهر دو بهریم یا بعد و در هر یک که تفاوت
در عمل و فایده در کجای و بزرگ باشد فقهی تجویز نمائید سلف فرجه و در آنجا
و در مشک اینها را با این نحو یا باعتبار عدم ضبط معین و تفاوت در اینها و آنکه
اینها و مشک از اینها که در آنجا باشد و در یک یا در دو یا در سه یا در چهار یا در پنج
و در اینها که در آنجا باشد و در یک یا در دو یا در سه یا در چهار یا در پنج
سلف اگر سلف در اینها باشد باید ضبط معین شود و در آنجا که در آنجا
مشک تعیین مدت معلومی پس تعیین مدت معلومی باطل است پس
اگر تعیین مدت نامعینی نماید مثلاً آنکه حاج یا رسیدن غلّه یا طاعت و یا
این اصل معین معلوم هر طرف باید باشد و معین آنکه اگر سلف فرجه
باید که عام الوقوع باشد در سر و عدا و غالب الحقیق باشد در سر و عدا و اگر
نباشد بعضی میگوید در سر و عدا و غالب الحقیق باشد در سر و عدا و اگر
لو در وقت یا بزرگتر است یا بزرگتر است یا بزرگتر است و سبب و امثال آن
و در آنجا که اگر در غیر موضع تعیین باشد یا کم است یا زیاد است یا در هر یک
نباشد و همچنین در اینها که در هر یک و در هر یک و در هر یک و در هر یک
عظیم باشد که در هر یک و در هر یک و در هر یک و در هر یک و در هر یک
شده عدا و تعیین هر یک و در هر یک و در هر یک و در هر یک و در هر یک
باشد که معین و اگر معین نباشد باید معین نماید و این در هر یک است
در هر یک و تعیین تفاوت داشته باشد یا نداشته باشد یا جهت مؤلف و تقدیر

الکلام

تلف آتی شیوه از این با دارا می باشد و مشتری و گاهی پذیرش با بعضی آنکه
فروخته می شود و ما نشان آن مثل بعضی از ملک و هر چه را با بعضی از دست یافت
یا از سر که در برابر و افعال و احوال در پیش از مشتری در دست و یافت و
تعلق نیست بلکه مثل ملک در راه و در برابر و در جهت آن جهت دارد و ملک آن با
جهت قبلی و بدون جهت قبلی از او جدا می شود از جهت و احوال و مشتری و از او جدا می شود
است که گفته شد در برابر و آن ملک را با مشتری در جهت است که آن را بپذیرد و
کدام مثلا بپذیرد و است که با بدو مشتری در جهت که می پذیرد و آن هم می پذیرد و آن را بپذیرد
و هو می پذیرد از این جهت که بپذیرد و آن را بپذیرد و آن را بپذیرد و آن را بپذیرد
و در این جهت که در او دیگر ندارد و بدو مشتری در جهت که با بپذیرد و آن را بپذیرد
ضرر دارد و می پذیرد که در او دیگر نیست و از این جهت که در او دیگر نیست و از این جهت
چه میگوید که در این جهت که در او دیگر نیست و از این جهت که در او دیگر نیست و از این جهت
این جهت که در او دیگر نیست و از این جهت که در او دیگر نیست و از این جهت که در او دیگر نیست
مثلا مثل با بعضی از ملک و هر چه را با بعضی از دست یافت و از این جهت که در او دیگر نیست
و از این جهت که در او دیگر نیست و از این جهت که در او دیگر نیست و از این جهت که در او دیگر نیست
مستور که بپذیرد و از این جهت که در او دیگر نیست و از این جهت که در او دیگر نیست و از این جهت
شرط و همه می پذیرد که این را با بعضی از ملک و هر چه را با بعضی از دست یافت و از این جهت که در او دیگر نیست
اگر نه با بعضی از ملک و هر چه را با بعضی از دست یافت و از این جهت که در او دیگر نیست و از این جهت
می پذیرد که در او دیگر نیست و از این جهت که در او دیگر نیست و از این جهت که در او دیگر نیست

و امثال اینها مسقط است و هر چنان هرگاه سازند در بران باب و علف لعل و
آن از راه چوبش و غیر آن کشند یا بر کشند این نیز در اصل است و آنکه بصورت و عسره در
طر سوری بران استها فرزند دارد یا غیر آنها بخوبی نگذشت و اینچنین اگر کشند است
باشد بکلی استخوان هرگاه شرط نموده باشد استخوان بلند باشد یا راه را بخوبی شود
بالع و آن وضعی مطلقه است یعنی در امرش پیدا نشود بلکه بهمان قدر است
باشد و پس شلاک از این با پالان بر پشت آن می کشند برای سوار شدن و در آن
شد ها آن ساعت زبان را بر دارند و پشت آن و در حق عدا تا خفه کنند بلکه سوار
نیز چه وقت سموی را نیز مسقط بخوبی پیدا کنند چنانکه شکل پس از طالع اقدی است
که اگر کشند سموی شد با بر اصطافا کشند که در کشند و بدین وضعی کشند
همه حرام است قبل از خریدن یا پس او باشد و ظاهر اینها سیس قطعه خط
و آنرا لعل و در حدیث صحیح است که هر گاه کسی که آن کرد و اهدا کند مسقط
خیا را است و بدینکه کشند لغو حق و بخت و امثال اینها مسقط خیا را است بلکه
میدان مسقط است و آن را در آن نیز مسقط است پس آنچه یعنی می کشند و در آن
بجای شرط بکلی آنکه اگر فرزند او از این خردند بقیست طلب منها و الا در آنجا
و میبندند باز یا غیره و باز در آنجا می کشند و در آنجا می کشند و خود می کشند پس آن خوب
و الا فرسخ می کشند و پس میدهند خط است چه چوبی سموی مسقط در آن در آن خوب
مسقط خیا را است و اگر فرزند جری را که بخیر را کشند مسقط آن است و مسقط جری
خود فرزند و اینچنین حال آن و معاللات دیگر را خیار مسقط است که بقیست

[illegible]

بزرگوار

نصر

و بدانکه هر که ام که قوت نموند در این باب مقتدر شده لقوت آن مستغنیار
خواش است و هیچ اندام مستقیم نیست بان و باعث ساقط شدن خیار و زکری میشود
که آن را یکی التماس نموده و از قوت که قوت کند پس تقوت آن ساقط
میشود و خیار از هر جهت آن مگر بخود التماس باشد خیارش ساقط شود و هر چه یکی از
تمامید و خیارش باقی باشد و هیچ است هرگاه لقوت دهد با آن و جهت که
فصل از دیگری باشد که زیت و آنکه خیار هر چه ساقط شود مگر بچون و اذن و اذن و اذن
که خیارش ساقط شود و از قوت نموند در این باب آن بود و هیچ نموده هر یک یک
داده بود و هر زیت که باعث فسخ معطل شدن شود هرگاه عالما مکرر آنرا
مستغنیارند و چون اگر که در اینجا این کار را کردند زیرا که با چه در فصل سلیمان بوقت
نایم مگر بعضی اوقات یا اکثر اوقات از قوت قوتی یا چه در مواد مستغنیار
از آن هیچ است مگر آنکه اظهار نماید که قوت که کرده ام با آن قوتی است چه بزم دهم
که در این است و در این قوت نایم از آن قوت بهم یا یک مال مال است و آنکه
از خارج سهم رسد و مستغنیار دزدی و غیر حرام است و در این است و آنکه قوت
باعث سقوط خیار شدن در همین ارات نیست مگر در سبب شرط است و در وقت
چون قوت سقط نیست چنانچه مستغنیار از آنکه خود چون نماید بوقت یا پس
آن چه باقی هرگاه فسخ نموند و از آنکه علیهم مال خود را درست هرگاه باشد بگوید
و معارضه مستغنیار باطل میشود و چون اگر کسی مالش تلف شده باشد سابق التماس
دارنده باشد و معارضه مستغنیار مالش را تلف است مستغنیار از قوت نیست چنانکه

اصالت با نیابت بر من و غیره از شخصی که کرده بود و دیگر بقیست که کلی خارج بود
و کلی در خارج و وجه آن غلبه و وجه شخصی است یا در ضمن چه شئی تا مشغول نشود و
پس جوی را بر من و غیره و داده و آن در خارج همان فرد است که مشغول نشود
بان و تالیف و بایع نیز از من و غیره و جوی را در من و غیره است پس انوی هر دو وجه است
و بعد از این حدیثی مشغول شد شرط را باین مال شده اند با حق رفت و تداوالت
لیکن هر دو طرف است مشهور است البته پس باید که بشود شخصی را یا بنویسد
و احکامش را نیز بداند تا همان ناراضی دارند پس هم اگر میجو و بداند و در
پایه برای مفاد روز جانب مالک هر چند بعد از معامله وجه و مال مالک را بخواند
میدهد با حقا و حقوقی که میخورد بلکه مانند آن گرفته بود برای مفاد روز
فاین چنانست که بعضی سخن خود داده هر چند غاصب است در حق و مشغول انداخته
و بایع نیز غاصب است هر چند مطلق حقیقت حال نباشد و بنده از مال عین آن مال
است چه در غصب هر موجب رفع عقاب آخر و نیست هرگاه به مال تا قیامت
یا آنکه بعد از آنکه علم به هر سر نباشد تا غیر از غصب برآمد لیکن حق و نبوی و مشغول انداخته
بهر سر نباشد بر ترس و دستهای متعاقب است اما اصل با حقا و حقوق کار می
که غصب مالک را نیز صاحب شده بعضی پیش چشم و انتقام قهاری بجهاری از غصب
ملاک آن مال مالک را غصب نموده و دوم آنکه حیانت نموده مالک و در حدیثی
شده که مومن و شیعیه بر کفری نت میکنند و قتل یدارت شده و حقوقات پای
که در غصب و ظلم و حرام و حیات و ارد شده و حد اند و آیات قرآنی که در حد

سید

ظلم و ظلم

ظلم و ظلم و ارد شده و کی از آن عالم را پس است و مع ذلک این ظلم و حیات ارد
همین با مالک آنها نموده بلکه با بایع نیز نموده که مشغول انداخته است تا قیامت و
غصب و ظلم و کی از آنکه حق است و در انداخته تا قیامت چه از مردم را بایع مالک
نشد چنان در دستش بعین غصب است و با اینها بایع بجهاری را بجهاری و بعد از
و با اینها همه معلوم نیست در مصالحه است صحیح باشد تا آنکه مالک صحیح باشد تا آنکه
مالک غصب را بایع مالک شود چه بایع را حق با انتقال پس بیشتری باین مکر و دورتری از
عین مال غصب را بایع بدید یا آنکه حق صلا بایع ندید و در آن مال غصب
را بدید و به بایع و مالک آن نشود بلکه تا قیامت در حق مصالح غصب
و حیات است بجوی در آن شده و مشغول انداخته در حق غصب مالک
شدن آن حق نزد است اینها علاوه آنکه در حق که به حق عرف ایچ این مالک
میشود بلکه حقیقت یک این مال است پس و نیست چه صحیح باشد یا یکسر بیع مال
حسب شئی شود بعضی شئی که بایع جاهل گرفته و قدرت نموده و بعد از آن را رد
شده که هر کس مال طفل را تجارت بان نمید و ولی بی نباشد ضامن است در حق
برای طفل است هر چند برای طفل هم کرده باشد در هر صورت چون تجارت میکند
ایش شرع نیست بیسالت منفعت برای بایع باشد و مع ذلک فرموده اند
نفع برای طفل است و ضامن بران شخص الی غیر ذلک و اینها بی نباشد
باشد که بایع مالک خود را از خود منتقل است و بعضی شئی را بایع حش کند و
در ارضی از آن نموده مال صاحب شئی انگاشته و باز داشته بعضی شئی که گرفته و

و داده و با او بیایا یا خلاصه است و الی غیر ذلک و در آن مالک هر صوابی بی نباشد
چنین شئی که در مال آنها و با اینها همه و ارد شده که ضرر از او بر من و غیره
لیکن در آن مالک باید شود و در حق آن ضرر نموده معلوم است که از او خطم زیارت که بایع
شده است باید که از آن مالک و دیگر گفته اند که مضارب باید تلف و شد چه در
احتمال عدم وصول است یا مطلقا یا مدت دیگر و دیگر گفته اند که شئی تلف نموده
که در قیاس مال است گفته اند که نقد غالب بدین و شد و دیگر باید چنان کند و در حق
است که باید مضارب موافق مصلحت کار کند که است که در امر مذکور
مصلحت است چنانکه غالب چنین است و که است و اختلاف آنها مصلحت است
و مصلحت مضارب است و مصلحت مضارب است و مصلحت مضارب است و باید با
مالک شود و در مالک شرط عدم سکون یا شرط سرفه است معنی کند یا شرط سرفه
در چنین معنی کند یا معنی شخص معنی یا آنکه مضارب کند الا که یا مال او
و باید تعدی نماید و باید و نیست و اخراجات ضرر را عامل از او صد مال مضارب
مستوفی اند نموده و در مضارب اخراجات ضرر را مستوفی میکند که آن ضرر
که زیادتر از اخراجات ضرر است همان بر اصل مال است یعنی همان تفاوت
زیادتی آنها و اما قدری که در مضارب دیگر و در حق است و بعضی همه بر غصب
و اول هر کس است لیکن دانستی که اگر مال مضارب دیگر یا مال از حقش هم باشد بر
هر است اخراجات و بعضی آنها شنیده و در حق مال توسعه بلکه اظهر از بده مالک
ضمانتها نیز میکنند و اینها غلط است بلکه اخراجات متعارف که نسبت به آن

اگر

اولاد و

و زنی دوست هم از دست او رها شود و اگر عادت باشد از او طلاق بگیرد و اگر نه باشد
با یک مالک اعلام نماید و برضی او باشد و ضیافت نماید و اگر کسی که از دست
خلایف او و از دست ائمه خلافت اجتناب کند و هر چند مطلق فرج نمودن آن
است لیکن تا مقدر اقلی نمی گویم بلکه فرج کند تا اگر احتیاط نماید در جهان
نفاوت و دنیا و دنیا طلبی را بکند و احوط است و اگر کسی بر این احتیاط نماید لیکن تا
پیش میرسد و اقلی نماید و خود داری کند بهتر است چه نفس از دست و دنیا را
و اگر در حق آنست پس بد است پس اولی و احوط آنست که در حین عقد هر
مشت بطور احوط علی شود و باید دانست که هر یک بعد از آنست که در مال
تمام آنکه از پیش رسیده و وقت اگر کسی بیدار شده و میان هر قسمت نماید و یا
عین را مال داد و شود و نیت و اگر نیت نباشد انوقت نیت همیست
که وقت کسی بر کف و معاملة به هم زدن است به هر یک از هر یک
در یک یا نباشد و بعد از آنکه هر یک از مال تلف شده باشد آن را هر یک از
آن تلف نماید و اگر کسی مانع قسمت نماید حاصل تا معاملة به هم نموده و
فرج نشده بر تقاضا که شود و اگر کسی از این فرج باید نمود و اگر مالک قدری از
نزد بعد از آن گرفت و بعد از آن یکی به هم رسیده و اگر کسی از آن
مالک ندارد حق است مابقی را بکند چه این یکی از مابقی حاصل شده و یا
حقه است میشود و در ظهور یک لیکن چون یکی و قیاس را مال است که با هر یک
را مال از آن ندارد شود و البته تا وقتی که معاملة میشود و یکیش متراک

بجای آن

پس با دوست در دست قرار عکس از آنکه حال فقر شود و با مال و صورت فرج معاملة
این فرج و اگر کسی را با دوست و تقاضا که در روز و وقت فرج و وقت و شوق
تجارت و آنکه شکایت در باید ندارد شود و یا به شکل است هر چند در آن دارد که
باید شود لیکن اگر بر این فرج شود باید بهر احوط باشد و اگر فرج شد و بهر یکی
ظان هر شده هیچ برای حال نیست و بعضی میگویند که اگر فرج از طرف مالک باشد
در احوط است و اگر استعاضا با باید بهر یک است اگر کسی از آن فرج دارد
و آن خلا از آنکه نیست نموده بود و این عقد جایز لیکن اینها را از آنکه
چه که باشد در مال یکی در بعضی یکی مالک فرج نماید برای آنکه از این فرج
نبرد و این فرج است که در مال یک نفر است و مال یک نفر است باشد و این فرج
نمود و هر وقت مالک خود را فرج نماید که فرج کند در آن یک نفر است بلکه اگر در دو نفر
یک بیدار شود از اصل احدی است که فرج کند و عقد جایز است که اقدام نموده لیکن بعضی
اوقات که عقد نموده تا اگر در شرکت یک نفر باشد و فرج نماید از وقت بزرگ
ان یکی از این فرج است که هر دو نفر یک نفر مال فرج در یک مقدار معین است
است و حکم دانست و در دو نفر که افراد با تفریط یا مخالفت نموده چنانکه فرج
و همان معینون عمل نموده و در مقدار یک نفر فرج دارد و حکم فرج
بر آن جا رسمیت و هر که صاحب مال فرج نموده در صورتی که با مال و مال
مالی نیست نموده پس در آن سمت نموده یا شرط کند یا در یک نفر یا در دو نفر
چیزی دیگر فرج نماید من مال میشود و لیکن اگر یکی معین است یا هر دو نفر است بخوبی

در دو نفر که در مال از آن یک نفر بدهد و یک نفر را بدهد و هر یک از آن بدهد و اگر یکی بدهد
سند لیکن شایب و استحقاق فرج و اگر در وقت یک نفر بدهد و با مال و مال فرج است
و در وقت یک نفر بدهد و در آن فرج است و اگر کسی از آن فرج نماید و در آن فرج
است حال اگر زننده باشد یا مرد فرج نماید لیکن از آنکه تا با مال و مال فرج نماید
و اگر در وقت مالک عالم با و در آن فرج نماید و در آن مالک فرج نماید و اگر
با برسد که فرج نموده و فرج فرج نماید چه عقد جایز است که با مال فرج نماید
و اگر در وقت لیکن احوط آنست که در حق میانه حقین بعد از فرج شود و اگر در آن
فرج چند نفر مالک که مال چنانکه معینان مضارب معینان مالک عالم با مال
مضارب باشد میان مالک و در فرج عالم با مال و مضارب با مال بعد از حیدر
و در آن بعد از حیدر شود و لیکن مال مضارب بعد از حیدر این عقد است و عقد حیدر
عقد عالم با مالک و اگر کسی از آن فرج نماید و در آن مالک بدست معینی
شود و اگر در مضارب را بعد از آن عقد را حیدر را بعد از آن و با مال و مال
عقد و قبل از فرج معینان که باید جمیع شرط را بعد از آن اعتبار نماید از شرط چنانکه
در جمیع عقد و بعد از حیدر است و مشهور میگویند که باید مال مضارب معلوم
باشد و معین هم باشد پس جمیع شرط که بگوید آنچه می خواهد از مال من را بفرج
این که در وقت مثلاً در دو نفر مضارب کن و همچنین جمیع شرط که بگوید یکی از این دو
کسی را مثلاً مضارب کن پس اگر کسی باشد که معلوم نباشد چند نفر در دو نفر
بند مضارب را این معلوم از آنست و جمیع شرط و اگر کسی باشد معلوم باشد

کشیط و هر چند که در آن هر یک از مضارب مال با مال و مال مضارب
میشود و هر چنان که در آن هر یک از مضارب مال با مال و مال مضارب
مالک مرد و مال زن و هر یک از مضارب مال با مال و مال مضارب
هم رسیده و در آن عالم با مال هم رسیده و هر یک از مضارب مال با مال و مال مضارب
مالش است و هر یک از مضارب مال با مال و مال مضارب مالش است و هر یک از مضارب مال با مال و مال مضارب
نقد شده باشد بلکه هر یک از مضارب مال با مال و مال مضارب مالش است و هر یک از مضارب مال با مال و مال مضارب
کفتر از برای عالم با مال هر یک از مضارب مال با مال و مال مضارب مالش است و هر یک از مضارب مال با مال و مال مضارب
معاصل باشد و هر یک از مضارب مال با مال و مال مضارب مالش است و هر یک از مضارب مال با مال و مال مضارب
در یک نفر و در صورتی که هر یک از مضارب مال با مال و مال مضارب مالش است و هر یک از مضارب مال با مال و مال مضارب
میرسد و قدر از آن موسوم شود و در وقت چنان باشد که آن معینی
فرموده یا لیکن بگذارد تا موسوم شود که هر یک از مضارب مال با مال و مال مضارب مالش است و هر یک از مضارب مال با مال و مال مضارب
را که از آن عالم با مال بعد از آن عقد را حیدر را بعد از آن و با مال و مال
و موسوم یک بیدار شود و برای آن فرج شده که تا نقد نکند و از آنست که در وقت
و اگر معین عالم با مال باشد اگر نقد است در یک مالک از مضارب مال با مال و مال مضارب
است معین عالم با مال بیدار شود و اگر معین عالم با مال باشد بعضی از آن و هر یک از مضارب مال با مال و مال مضارب
که نقد شود و اولی و در وقت را بعد از آن عقد نماید و اگر خود نقد نماید
یا این حکم فرج و در وقت هر یک از مضارب مال با مال و مال مضارب مالش است و هر یک از مضارب مال با مال و مال مضارب
مثنی را مالک برسد و اگر یکی ظاهر شد و هنوز حق و معین است و وقت یکی

از آنجا

و غرض

تلقای طرفین شود و هر جا که گفته شود **و احوال** و **اصوات** با بدل شود و اگر
مترقب بود و بر مترقب بود برتر شود و اگر **انیت** که رجوع است و اندر رجوع مترقب
بجای مترقب شدن و اگر و ارب بر و احوال است و در شرف اندر رجوع نمود و رجوع
حققی بود از حقوق مورث ایشان و جمیع ارث و اوارث میرسد و علامت آنکه **انیت**
الحقیقی است یعنی بخود و اندر رجوع از ارب مترقب شد به جهت و ارب مترقب است
تا مالش ثابت شود و خلافتش باینکه در صورت حیات و ارب و رجوع از ارب است
است چه در از حیات زاده از ارب معلوم میشود و از احوال و حیات است و از احوال و رجوع
مالی شود هر چه حرف علامت و فرق **انیت** خالی از انقوت نیست و بدانکه **انیت** که حق
و مال خود را بدی بخشنه هر چه میداند و نداند چه در است حق و مالش شناخته اند
در خانه و در و نمیداند و **انیت** است چه در است حرفی مشاع باشد یا مفروض و ارب
نیز ضرورت دارد بدانکه چون حق منقطع است یا بقوی و بدانکه مشاع است یا
تجدید اگر مشاع باشد باشد و احوال است که متعین است بدو و اگر و ارب
شروطی است هر چه را در مشاع هر که **انیت** را بخشنه باید متعین و در تحت بدو بعنوان
در اندر و به جهت و ارب که متعین باشد و در تحت بدو و ارب که در تحت ارب
انست مشای و اگر مفروض باشد همان مفروض و در تحت بدو و ارب و مستوی
و ارب که قدرش بی ارب نگذرد و قدر ارب از ارب قدرش خارج کند و مقبول از ارب
مفروضی را که نگذرد و بود قدری از ارب مشای رجوع نماید و نزدیک متعین شود و در
متعین شود و اگر و ارب است که در تحت ارب مفروضی است و ارب که ارب و ارب

حضرت مولانا

سمیع شناس باید ذات نماید و ملاسمعیست و اتم چیزی اگر عارف نیست نمیداند و او را که چنانچه
خواهد نماید باید که سید الفاضل فیض داده و از اراده و درین باید عین باشد نه شغف و نه
دین که از کثرت دین را بر او تعلیم نموده عین شده بعد از این زمان عابد و باید درین چیزی باشد
که توان از وقت پیش از او کم نگذاهد و با حق و او را مثل اینها که و قصد هیچ گفته نشاید
و درین حال که برای فرض و دیوانه و آنچه باشد صحیح است و همچنان که برای هیچ سلف که بسیار
نموده میوه بازاری است و بسیار درنده همش را در یک کجایست سلف کجای که هیچ تاخیری در
شاهنشاهی است و هیچ که کجای می باشد بگردید و برای عین و خاص مانند او اگر کفایت
شود و عین باشد و هیچ است شمر که کجای کاری در عاریت مضمون نماید یا مثل آن و باید
و در آن هر باطل و عاقل و در سبب و در اختیار باشد و آنکه بحسب الفروع و مثل او را
داند و میفهمد و در این ده و در این که و کمال باشد یا حتی با و باشد نسبت با الفروع
یا همچون و در آن تفصیل نمیشوند اینها که کمال عقل را فرض می دهند که اگر صلاح و از خود در این
باشد و باید که مثلا اگر فرض شد عین است و بعد سلف میفهمد و نمود مال طفل و همچون
را در این که بر او بسیار و وصول توانمند شد بدون آن و هرگاه لابد باید فرض یا کفایت
نمایند باید این معانی را با معتمدی علی بن ابی طالب را نمایند و در این هم که بر کند و هر است با نام
مستعد باشد در این که بر کند با نام ادرسی یا معتمد چون و اگر در این مستعد باشد و انتفا بخیر و شرف
و معتمد چون بکنند و اگر این هر چه مستعد باشد انتفا بیکانند و از او مستعد باشد آنچه
صلاح بخشد بر این صلاح باشد دست بر نهند و میرسد بر تن را در شرط نماید یا
در عقد و این که گویند باشد و در شرفش در این و در شرفش من آن نخواهد طلب و در شرفش که

مشهور در انوار است **س** چه میفرمایند در باب شخصی را متذکره شد که در
مشاوره بعد از آنکه خواهر خستش ناید آن را منتهی تمام هر است یا باید منتظر
شود **و** بعد از دخول منتهی تمام هر می شود و نیز یک در مدت مشروط بکلیان
کنند و آن پس هر توضیح هر است **س** چه میفرمایند در مقام است بعد از آنکه
و مروت **س** چه میفرمایند در جراح در درون **و** اظهار است است اقامت
فرموده **و** اظهار است شدیدی در او **س** چه میفرمایند در عقد خون حبس
بجست حرمت **و** در صبی **و** اگر مادر زن محرم است او نیز محرم است **و** چه میفرمایند
بیکر مادر زن محرم نیست **و** در احادیث واقع شده است حرمت مادر زن
و اما من تکلیف از آنکه قرآن اخراج نموده ام اقامت فرموده **و** این چنین
بر حرمت مادر زن کافیت **س** بفرمایند طریقی اخراج راجع باشد که در
تا بعین خراشوی لا ربه باشد که در آنکه واروده است **س** چه میفرمایند در
زنی که بر حیت او عای هر نماید او را مشر سائر غماست استظهار میزند
و علی **س** چه میفرمایند در عده طلاق در صیبت و شش و ده طوطی تمام شود
احتیاط است که حتی تمام شود **س** بفرمایند در آنکه زنی که عده نکاح
باید نمود **و** میان خود بخود او بهر باید منوط سبب و تقاضای اگر از آنست
رحم نکند و خصم در ارضی نکند **س** چه میفرمایند در باب حیوانات که در آن
وطی نماید **و** باید انحراف را که ماکول اللحم است بکشد و بوزانند و اگر فراوان
ال اللحم است اخراج نماید و او را طی خاصیت است **س** چه میفرمایند در باب

نکاح

نکاح است که در آن مجلس **و** مجلس است **س** چه میفرمایند در تقبیر بران اردوگاه
کبره است یا صیغه **و** یا بر روی کبره است **س** چه میفرمایند در باب نکاح شریعت
و عقد نکاح است اقامت فرموده لیکن مشروط بظهور طهارت است **س** چه میفرمایند
در نکاح است **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
باب نکاح است **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
فرموده که نکاح است عقد نکاح است **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
رسمان باقی مانده باشد **س** چه میفرمایند در باب نکاح است **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
مها **و** اقوی نکاح است اقامت فرموده که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
مکر و صورت که نکاح است **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
سرتقا **و** حکم نکاح است **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
سابق است **س** چه میفرمایند در باب نکاح است **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
طهارت است **س** چه میفرمایند در باب نکاح است **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
قرآن یا غیره **و** در بلاد اسلام یافت شود **و** احتیاط احتیاط است **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
فرموده هر چند طهارت اقوی است مصنف گفته اگر در موضعی یافت شود که بهر
کفار در آن واقع شود و احتمال طهارت دارد **س** چه میفرمایند در باب نکاح است
بول آب و استرواق **و** احتیاط احتیاط است **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
اقوی طهارت است **س** چه میفرمایند در باب نکاح است **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
معلوم نیست **س** چه میفرمایند در باب نکاح است **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند

نقل اجماع شده بر آنکه چه چیزان **و** مانی غیر از این چهارم است **س** چه میفرمایند در باب
تقدم و تأخیر در دل و عقد کردن مادر و دختر **و** ظاهر این است که تفاوت داشته
باشد **س** چه میفرمایند که هرگاه چه در پدر و دختر را عقد در خیر زن یا در
فرزند او هر که زن است نیز میزند **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
آنکه واقع شده است که در گوشه سندی ندارد که در آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
شاید حضرت فاطمه زهرا **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
سادات است **و** با سادات نکاح است **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
که نکاح محرم باشد **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
شخصی که در آنکه **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
شده باشد **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
ابای **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
غضب است **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
نارود **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
چینی که در بالای آن سوار شوند **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
س **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
چه صورت دارد **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
اگر بفران ممکن باشد **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
محرور و در شرب سکر است **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند

رت است **س** چه میفرمایند که هرگاه زمین مسجد یا خانه یا بازار که آفتاب بر آن
نماند چنان شود و بخور بختن آب بر آن پاک شود یا نه **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
بلکه هر بر آن که می شود و از خون مستحرم بر آن از آب جاری آب کش شود
بر آن موضع یا آنکه آن موضع سنگ است یا نه **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
شود بخوری که در آنکه **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
در طریقی نظیر آنکه **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
و اگر عذر در آنجا نماید بعد از آنکه **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
که با یکدیگر هم برآمده و مایع شده باشد **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
میفرمایند در باب زیره **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
که بگوید نظیر آنکه **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
ده اگر و ثقی بگوید آن شخص شده باشد **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
اگر در وقت در آن باو تمکین او نماید **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
اول نماید **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
بزند **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
مگر آنکه داخل بجنبت باشد **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
کشیدن قلیان **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
فرموده هر چند اظهار حال بگوید است مطلقا **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند
صورت احتمال ضرر **و** آنکه **و** نکاح است که نکاح و نقدی کند مشروط است **س** چه میفرمایند

نکاح

آخرین من تقریب میکنم تا رسیدن من بود که یکدیگر را در یک شهر بود و یکدیگر را در یک
تقریب کنند من حضرت صاحب الزمان صلوات الله علیه حال صاحب با پدر صاحب
و در دست من مشهور چنین است من چه میفرماید و چه در تعلیمات صبیح
شام من طاهر استیجاب است من چه میفرماید که هرگاه شخصی بخواهد خدا را بپای
سیاه بکشد داده باشد و در آتش شمشیر آن بول شکسته لفظی که در اقیانوس
می شود و هرگز نام است من مشهور است که هر روزی که میسر باشد باز بگردن من چه میفرماید
میگردانم و در دست علا و رسالت من اگر قصد امام باشد نصرتی ندا من
چه میفرماید و در نجاست مسوخت من معلوم نیست من قول الهیت است
چه من و در حق جانیست که بعد از فوت او نمی تواند پا یافت شود و در کتاب
و یافتن یا آنچه در دست من و در دست هرگاه شخصی از خدمت من بگریزد
فرار کند و بعد از فوت من در میان من میماند و میماند و میماند و میماند و میماند
علی نمودن خوش شایه و جانیست که بعد از فوت او نمی تواند پا یافت شود و در کتاب
که هرگز در دست من و در دست هرگاه شخصی از خدمت من بگریزد
عبد الهی و در دست من و در دست هرگاه شخصی از خدمت من بگریزد
شهرت من و در دست من و در دست هرگاه شخصی از خدمت من بگریزد
ایام حیات من و در دست من و در دست هرگاه شخصی از خدمت من بگریزد
میگردانم و در دست من و در دست هرگاه شخصی از خدمت من بگریزد
باشد من چه میفرماید که هر روزی که میسر باشد باز بگردن من چه میفرماید

انسان

نهایت دقت تعلیم نمیدانم چه حدیث وارد شده است که فرق میان منی و وحشی
که منی چه منی را نازل می شود و منی را نازل می شود و منی را نازل می شود و منی را نازل می شود
باشد از امام اقرار کند او با ما چه صورت دارد و امام داخل بشود و بعد از آن
شخص قاری با وجود آنکه امام در نماز جاعت باشد و صفها بر او نهد باشد
اذان و اقامه در این شخص قاری ساقط است یا نحو و میگوید اقرار کند
اقرار بقاری ما نمی ندارد و در صورت مفوض ترک اذان و اقامه خصوص
است و الله اعلم من اگر کسی قسم بغیر ذرات خدا مشرک انبیاء یا معصوم یا مؤمن
یا جانیست باشد و اگر در میان مردم باشد و از الله یا خدا چه صورت دارد
من هرگاه راست باشد مگر راست است و من قسم خوردن یا نیت و در دست من
چه میفرماید که هرگاه مصلوب راست باشد حتی ندارد و در ثبات حکم جانیست
من اگر کسی اصول خود را نداند نماز چه صورت دارد و اصول دین را در
جست که هر کس بدلیل بخواند و تقلید بران جانیست لیکن دلیل اجمالی گفت
میکنند و بسیاری از مردم از امام میمانند و در فروع شخصی که تحصیل پس بدین
خود نمیکند نماز چه صورت دارد من هرگاه در سبب فروع تقلید کنند و
لی فروع خود را ندانند اگر در این راست باشد و بعد از آنکه در این که میگوید
ترک و در وقت عمر خود نباشد ما نمی ندارد و در بسیاری از امام که
میگوید این من رسیده است و تقلید نمیکند یا بگردن و از پدر و ما در افتد نمیکند
و اگر مطلق در اقیانوس باشد مطلق در این که بگردن تقلید او را نموده است یا فرود

من هرگاه شخصی قول حرام از شخصی گرفته باشد و هم قول را بهیود و افکار و سایر
حقان من به عرضش از حق اولی دیگر بگوید یا آن اولی که از حقان گرفته برای
غاصب حلال است یا نه در صورتیکه معارضه بین واقع شده باشد و حقان است
و فرقه میان هیود و افکار که اگر بفرقه باشد یا که در میان مسلمانان باشد یا
مسلمانان نیست هر چند معارضه مذکور با کافر حرام باشد اتفاق افتد و الله اعلم
من هرگاه کسی صاحب و یا نیت و دعای من خود را ندانند و پیش من بگردن رسیده
سیده باشد مال صاحب الاموال خود را نیت خود داده باشد یا بدد یا جانیست
برای التوسل من و الله اعلم من هرگاه در تقای مال امام خوف تلف عدل و مؤمنان
مسدود است و در دست من رسیده است یا نیت در نماز شهادت بر تکرار حرام و در
در کتب است یا نیت من و در دست من رسیده است یا نیت در نماز شهادت بر تکرار حرام و در
شروط واجب است و در دست من رسیده است یا نیت در نماز شهادت بر تکرار حرام و در
و وضو و غسل است و در دست من رسیده است یا نیت در نماز شهادت بر تکرار حرام و در
رست نیت از برای عمل واجب است و الله اعلم من هرگاه شخصی اصول دین خود را
بر دست تکلف نداند و در ذریع دین امام را نداند هر چند امام امر بکند و نشود و یا
غیبت هم چنین مردی در دست من رسیده است یا نیت در نماز شهادت بر تکرار حرام و در
چه صورت دارد من هر کس را در علمای من صحبت خدا نمیدانم و در دست من رسیده است
جانیست یا نیت علانیه ترک واجبات نماید هم چنین غیبت لازم است و دست
نیت یا نیت ندارد و الله اعلم من هرگاه شخصی عقد طلاق را در جانی

از حق من خود وقت فعل ان بوده است عمل او باشد و الله اعلم در این باب من
من هرگاه مثل شخصی تقلید بکند کرده و ان حق در دست شده و با بعد از آن که حق
است یا ان شخص تقلید بکند کرده و ان حق در دست شده و با بعد از آن که حق
را در حال حیات او کرده باشد در حال حیات او تقلید او نیز می کند مگر آنکه در رسیده
عدم حوز تقلید نیست تقلید او یا چه حجتی دیگر کرده باشد و الله اعلم من هرگاه شخصی
مثلا ستود و چه بگوید تقلید بکند و از کلامی مثلا و مسند اخذ کرده باشد و در دست
باشد و هر کلام که برای ان شخص اسان باشد در ان مسند تقلید بکند و الله اعلم
و دیگر که اسان است تقلید بکند دیگر کند چه صورت دارد من تقلید بکند و الله اعلم
مسطور جانیست و الله اعلم بالقبول من هرگاه شخصی مدت است سال یا برای سال
از عمرش گذشته باشد و طلاق تقلید را نداند و چه بگوید تقلید بکند و الله اعلم
روزی دو چه صورت دارد در صورتیکه مطلق صحبت خدا باشد و الله اعلم
تقلید اطلاق ندانسته باشد بعد از ان و مطلق بر لزوم تقلید شد و چه بگوید
ناید و در دست من تقلید او می کند و الله اعلم من هرگاه شخصی در دست من رسیده است
حقان باشد عاده و وقت منی و الله اعلم من هرگاه شخصی در دست من رسیده است
شده باشد و در دست من رسیده است و در دست من رسیده است و در دست من رسیده است
حاضر باشد چه طور بکند بری الله میگوید و چه بگوید من هرگاه در دست من رسیده است
صاحب حق و مکل نیست و مطلق بدو الله اعلم بالقبول من هرگاه شخصی در دست من رسیده است
بر دو واجب لغیر اند یا تفاوت دارند من هر دو واجب لغیر اند و الله اعلم

بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
الطاهرين
هذا ما كتبه
في شهر ربيع الثاني سنة ١٢٠٥
الحمد لله

که کثرت مسکن در این است کثیر مسکن بجای آنکه در اول در وقت
چه صورت دارد چنان طلاق هیچ نیست بلکه باید در حضور دو عادل گواهی
سند زوج و زوج را طلاق گوید بخوبی که ان شایدها تواند شد مدت دار
طلاق فلاں فلاں در حقش محض حضور و شهادت معلوم العدد المعلوم نیست
باشد چه جانی و قبی که نماید که در حضور عدلین شده باشد هر حال منتهی است
باین شخص شود و یک روزی تواند شد مدت و او را پس میشود که هر وقت
ایشان را و باین وصف من بفرمایند که شخصی در طوی آن عمل حاجت نماید
باین طور که اول سسر را بشوید و بعد طرف راست را و بعد طرف چپ را بشوید
اینکه از آب پروان آید و خروج از آب را شرط میدارند یا نه خروج از آب
شرط نیست و لکن گفتا که میان آب است باید بشوید هر چند حرکت دادن عضو
باشد میان آب بقصد غسل و کف بار در آنوقت از زمین بردارد اگر برون
پا و رو و خود بر و خواطر جمع تر است من بفرمایند هرگاه شخصی مثلاً ده می رود
غسل نموده بعد بگوید از فراز بازده عباسی و در همین صیغه در میان بازده
عباسی اما شرط مذکور بر میان باشد بلکه معاطه عباسی شده تا در وقت خروج
منی که بخواهد باشد یک ریال به بازده عباسی شده معاطه صحیح است یا نه
بر فرض صحیح باین شرط و ریال دارد یا مستثنی است شرط یک ریال دارد یعنی
بازده عباسی بهر چه باشد اول باید ملاحظه کرد که در همین معاطه آیا صحیح
بود نقد بل بر ریال معهود و تحقیق شایسته باشد مثلاً یا غایب معاطه یا نه

میباشد

میباشد بازده عباسی صرف می شود و در میان دور وقت ادای نفیست باید همان
در میان در هر چند الحال ترقی کرده باشد ریال و هرگاه نقد نقد معتقد
بوده و همسری خود را در هیچ دروغ نیست و خود را بگوید و با همی و منتهی
همان حال این نیست و اما هرگاه نقد نقد معتقد بوده و مختلف بوده اند در وجه
در غرض نیست اصل معاطه بطریقت من بفرمایند و باب اول غرض شریف و از این
برسد باین آب پاک میشود یا نه چنانچه هر این است که پاک میشود چنانچه
در باب غرض من و در معاملات جناب جنت از امکا و در عنوان پناه صافی
اقای ام آقا قرینی است که نظر باینکه رسالت با نرسیده در صورتی که کثرت
رس بجهت حق نباشد باین نیست من بفرمایند چنانچه غرض غرضی کرد یا بقیه و اگر بقیه
ان بول خیزد شود چه صورت دارد چنانچه متعلق باین است و لکن ظاهر این است که
هرگاه نیست و ادای از جانی دیگر باشد تا می ان مال لکن باشد من بفرمایند
هرگاه شخصی چه سوره او موافق شرع نباشد بعد از فوت او عاده نماز بر او گذرد
او است یا نه اگر نکند باشد بوالله نماز صورت ندارد بر او گذرد
باشد یا نه فرمایند هر چند اگر در وجوب است و لکن ظاهر در حق جانی است که همان
نمازهای که بجهت عذری فوت شده در وجوب است شایسته بر او گذرد و مثال آن نه
جانی که در الدین از اول عمر تا آخر نماز غلط نموده باشد و هر حال همان بوالدین
مهم است من بفرمایند هرگاه شخصی شش نهد نماز او را بخواند چه صورت دارد
هرگاه علم داری که جنس در میان ان مال و وجوب است و آن شخص نیست ادای آن

هر چه در او نظر باینکه در گذشته خداوند میکند و هر چه در او نظر باینکه در گذشته
و صفات یا باینکه در گذشته یا مال نیست است معاطه طاعت
نموده خدا و همین که با وجود بقای عین بر او گذرد است و در بعضی حال
است صورت که عین و صورت هر دو وجود صاحب عین رجوع کرد و هر این است
که هر چه صاحب است آنچه گرفته مال نیست است اگر چه در گذشته را و اگر نکند
یا جنت ان را می طلبد من بفرمایند هرگاه شخصی مسکینش را نقد و صدقه
از ناقص باشد با وجود این بزیارت بر او زیارت او چه صورت دارد و اگر
قصه میکند یا نام چهره که او خصیصه مل خود مسکین را بفرموده زیارت یا نه او را
منع از زیارت چرا که کسی که نفع خدا را ندانسته باشد و اما اگر نفع نصیب او جنت
است پس باید ترک نکرد و نصیب او جنت نکند و اگر مال و نقد و تمام صرف
چند از خدا و هر حال باید نصیب او را و اگر بکند زیارت عباد الله است
و اگر اعلم با بصر است من بفرمایند و باب صدقه دادن بسخن چه در اول و خول
از خروج او انکه مسکینش را نام ندانند صدقات مستحب فرموده اند و هم چنان
صدقات واجب بنا بر خصوص انکه صدقه فقره است با هم است هر چند بهتر این است
که در صدقات واجب این است باینکه در هر حال ظاهر جواز نقد است باینکه
فقرا من بفرمایند هرگاه شخصی فوت شده باشد و در اول او مانده باشد
که در دوامی دیگر صیغه باشد و اگر در آن شخصی مانده باشد که در او مسکینند
به هر چه در آن و شش نفر در آن مکان چه صورت دارد اگر چه باین

هیچ وجه ندارد و چون غایب او صورت نداده من بفرمایند این باب را منتهی
که در حق مسکین صدقه را هم بجهت سلامت برساند یا نه صدقه را هم طلبند یا
باید بجهت سلامت و او را صاحب مال را شناسد و این که در علم و بهر چه
و اگر چه که ام باینکه حق مالک بهر فقرای که بجهت جنت مستحق است این است
و نام و هرگاه باطل و عالم عادل باشد بجهت و هرگاه از حق اذن می آید که
صاحب مال را شناسد و نقد را چگونه اذن بدهد من بفرمایند و اگر چه
از افراد و ان و نصیب از عدل و این موردی و ظاهر آنکه باشد اگر چه باینکه
نکند لغات بجهت و بجهت خصم را در غرض نیست و اگر چه انقدری که بر هر شخصی واجب
این است در این خصوص باید که با عفت اطمینان دل و نقد کند و اوقات الزام
پس از از اجابت گفتا نیست و بر هر کس واجب نیست من بفرمایند و اگر چه
انکه انکه در دفع آن در هر چه غرض آن در هر چه من بفرمایند و باب زیارت مسکین
اب پاک میشود یا نه هرگاه یک دفعه بزیارت جنت است اما به آب قبل از آن که
فی ندانند که در حق مسکین باشد یا نه یا در آن که در آن پروان و
چه من بفرمایند و باب زیارت و هر چه در علم و مسکین و با وجود این می رود از آن که
چند دیگر چه صورت دارد و هر چه در علم و مسکین است یا نه من بفرمایند هرگاه
زیارت جنت را در هر چه در حق مسکین است عدل صیغه یا فارسی یا غیره چنانچه
اکثر معاطه همین طور است حاله زیارت بعد از عدل و قبل از عدل و هر چه در
شکل شود بعد از آن که در جنس مراد و باینکه در حق مسکین است یا نه

نکند

و نظیر بر زمین است هرگاه مرد یا زن زبان یا لب یا یکدیگر را بکشد از آب و
چند قطره نظیر بر زمین و آب و در آن بر انداخته بر زمین یا نه آب در آن
زبان هر دو پاکست و نظیر آن از برای هر یک از آنها از آب و در آن
زبان و یکی را بر زمین و هیچ کس را نیست یا نه خوش ندارد چه جای بیست و نوزدهم
نظیر بر هرگاه به آب و نظیر آن در هر دو حال نظیر از آن که بول آبی بر یکدیگر
که اندک خلطت داشته باشد بر آن آب غسل دارد یا نه این آب را روی
می کنند به ال محمد و آن موجب نیست بلکه موجب وضو هم نیست هرگاه بعد از
استبراء وضو است یا نه و در این وقت پاکست و احتیاج به نظیر هم نیست
تا برین نظیر و دیگر در موضع غسل نشسته شود و آب بر آن برود و در آن آب را
پاک بنویسد یا باید بعد از غسل کردن فرو برد **مسئله** در این موضع وضو پاکست
آن بجز در فرو بردن در آب که جاری باشد از این جهت پاکست و بجز در
مشکوک و اولی این هم هرگاه عین نجاست در آن نجاست ظاهر شود و بر آن در
و آب جاری پاکست و اما هرگاه نجاست در اعراق آن نفوذ کند و کرده باشد
نگاهی که اعراق آن هم پاک شود باید نظیر در آب باشد که آب برسد و جبه
نجاست رسیده است و در این صورت خشک شدن در اول نجاست است و در جوب
آن معلوم نیست **مسئله** تنوع نجاست را بعد از انداختن در آن پاکست و پاکست
نظیر باید داد **مسئله** پاکتی نمی شود بلکه باید پاکت نظیر کرد و آب را باقی
یا بهرین بر آن جاری کنند تا مرتبه وضو نشان در تنوع که هیچی شود و بعد از آن

کل را اگر خوانند

کل را اگر خوانند بر آن باید نهد و بخورد و بخورد و در آن آب را که در آن است
و نیست و چه با دست و چه با انگشت نظیر وضو و غسل می کشند **مسئله** در این
س هرگاه به آب و نظیر آن در آن نشاند و در آن نظیر آن خالی با دو انگشت بر زمین
وقت نظیر وضو و غسل هرگاه از آن آب در آن ج و خون آمدن ممکن نیست و باید
آن آب بر زمین پاک می شود و وضو و غسل پاکست یا باید جرح داشت در هر دو حالت
هرگاه آن خاک یا دو یا خون باشد و وضو و غسل پاکست و نظیر آن صورت نماز پاکست
اگر ممکن باشد بدون جرحی از آن آب در آن پاکست یا اگر کرم که خوری مرده اند که
و نظیر آن در هرگاه به جرحی که بر زمین باشد پاکست هرگاه کرم که خوری مرده اند که
خورد و بگشت یا پوست در آن و آن را در آن نشاند و در آن جوی آن در آن
باطل است یا طاهر است باید با نجاست از زمین پاکست وضو و غسل پاکست و هرگاه به جرح
که در آن نجاست و در آن در آن آب پاکست بر آن در آن آب پاکست یا نه
این مسائل علامت و سواست اما اینها سواست اما اینها سواست اما اینها سواست
مسئله نجاست همان طاهر است که پاکست و در آن کاشی کنند و بر آن در آن نجاست
ضرورت نیست و بدون آنکه وضو و غسل صحیح است هرگاه به جرحی که در آن نجاست
که بگشاید و دیده می شود نظیر جرحی داشته باشد و دست بر آن موضع گذاشته خون
آلوده باشد یا اخبارش نماید و بقیه نجاست آن موضع بهر آنکه نجاست بقیه
خون آلوده باشد یا اخبارش نماید و بقیه نجاست آن موضع بهر آنکه نجاست بقیه
یا یک زن یا بیشتر یا عدلیان باید یا مظنه نجاست خون کفایت می کند و بهرین هرگاه

در روشنی عدم قطع خون جرح است معکوس باشد بعد از یک سبب فرارند یا بجای
تا یک روزه یا غلبه نجاست در قطع خون نجاست نظیر وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
نظیر نجاست هرگاه بعد از نظیر وضو و غسل وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
بسیار نماند که آنکه آن موضع طلق در نظیر نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
شاید بعد از نماند که آنکه آن موضع طلق در نظیر نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
آن خاص شود هرگاه نجاست از آنجا که بر روی او وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
کیزن یا در آن وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
در وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
است و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
زیری که می کشند و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
در وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
که علم بر آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
بقای رنگ نجاست دفعی شود و بقیه نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
که جرحی بود که از بهر وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
دلایل است و قول وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
عصره هر چه نجاست است این هر چند که از جرح و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
هرگاه کسی سر وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
اكتفا می گویند و در آن وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست

استعلامی بر

است که ممکن باشد قطع علم بر آن عین نجاست در وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
یا آنکه شکی نیست پس در آن آب نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
نموده وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
بسیار نماند که آنکه آن موضع طلق در نظیر نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
و نظیر نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
حاصل کرد و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
صدور شود که آن خون رفع شده بود یا نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
تا نه بر آن وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
آن موضع را می بیند و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
بر سر آن می آید و دیگر اثری که هر وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
در وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
از آنجا که در وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
نظیر نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
ممكن باشد آنکه آنکه آن موضع طلق در نظیر نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
اگر در وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
مسئله هر چند بعضی علم بر آنکه در وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
حقا که آب پاکست و در آن وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست
و لیکن در وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست وضو و غسل پاکست و در آن نجاست

وقت در آن طرف افتاد است و در صورتی که بعد از آنکه وقت افتاد و هنوز وقت
نماند بر او چیزی نیست و در صورتی که هنوز وقت نماند و در آن وقت که
اوقات و طهارت و وضوء و رکعت و هر چه در این طهارت و وضوء و رکعت
باشد که با آن هر چه در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
الامر باشد که در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
عمر و حج یا تطهیر یا الفاتی و بعد از حصول جهش آن اعداء و قضا حق چنانکه
است و اینکه میگوید که در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
چون اصل بر آنست و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
نداریم علی تطهیر بدان واجب است و چون بالفقه نقیض نیست و در این
این است که با آن چنانکه است و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
کافی است و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
فوت شده و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
باشد چنانکه در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
مزارع در جهل و جهل و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
که بعد از چیزی چنانکه در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
اشکال میان این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
صادق است و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
از او کاری فوت نمیشود و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن

واجب است

واجب است و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
کسی نماند و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
و طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
پس در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
به چنانکه در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
با و می توان و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
می توان و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
علمای ماکلف اند و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
غیر منعی معتقد نیست و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
معلوم نیست و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
علم و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
اعاده و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
معلوم نشود و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
کتاب الله و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
مثلا و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
از قرآن می رسد و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
جای هیچ است و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن

مستثنی است و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
الاجاب و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
بود و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
از قرآن و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
عقل و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
چنانکه در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
بزرگ و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
شرط و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
چنانکه در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
چنانکه در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
تقرض و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
یا چنانکه در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
چنانکه در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن

مستثنی است

مستثنی است و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
از ملک و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
مستثنی است و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
فایده و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
غایب و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
است و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
پس این در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
اظهار است و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
صحت و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
آخر مثلا و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
شرط و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
شرط و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
مستثنی است و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
که این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
مستثنی است و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن
و در این طهارت و وضوء و رکعت باشد که با آن

صورت صحت آیت صحت مذکور به با وصف از کس زمین در حال صحت مال فرموده است
یا صحت باقی است و علی تقدیر حکم هر دو صفت که در صورتات بعد از صحت است
از طریق در صحت مذکور به اند چه است و در صحت مذکور که اگر از زمین است
و لفظ از زمین صفت بعد از صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
علی کماله لفظ مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
ع وقت گذشت است که در وقت فرصت و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
و شش اب بلور است که در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
و بنا به گذشت است که در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
که در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
و از او و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
ختم و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
بر این صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
مجموع که در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
را کرده در آن نیز صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
باشد و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
پس آن صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
که پس رفته است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است

و در صحت مذکور به است

و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
که در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
آن کشیده هر چه در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
قطعه صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
پس ظاهر است که هر که در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
آن صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
بگذارد و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
آدمی که در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
مبدر چهار صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
حباب است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
هر چند صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
صحت صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
چون صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
قلعه را در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
عزیز صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
و اصل آن صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
پس در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
صحت در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است

و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
که در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
مال صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
باشد و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
تا صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
تجربه بد کند و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
یا ولی او به در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
که لکه و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
لغت صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
و اعلام صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
مخبر صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
نیز صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
که صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
غایت صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است
و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است و در صحت مذکور به است

و در صحت مذکور به است

چندین بار در روز و او با طهارت مس در زمان غرضی غسل با وضو می توان کرد و در وقت
و آخر غسل وضو است یا نه هیچ اظهار نظر حقیر صحت وضو است در هر دو صورت
هر چند معتقدی نبوده است هر چند احوط احتیاط است یعنی عدم اکتفا با آن در نماز و اگر
عراقی باشد با طهارت است و احتیاط در وضو غرضی که هوای آن هم مکلف نیست به طهارت است
هرگاه هوای طهارت باشد و اگر نه طهارت را با وضو فرض کرده باشد اشکال است که طهارت
مس و وقت که آن بدون غسل کشیدن یا لغو کشیدن بدون وقفه که در وقت است
یا تسبیح یا ذکر رکوع و سجود و سجد و طهارت بعد از نماز می شود یا نه و هم چنین در هر دو
مشترک از آن وقت مر و قضا و غیر آن که با طهارت بعد از نماز می شود یا نه تا حال کشیده
است معلوم نیست که طهارت لازم آید در هر دو صورت هرگاه هر دو احوط است و اگر نه
بعد از آن در واجب است مراعات هر دو که در کتب آمده احوط صغیر و واجب
و آن جای است که مثلاً جمع شوند و اول آن که وضو را با طهارت هر چند در دو طهارت
مشترک است که در هر دو یک و یک و یک یا هر دو مشترک باشد یا در یک طهارت
مستقل در هر دو یک باشد مثلاً فرد و طهارت یک یا با طهارت یا با طهارت و مشترک
مس اگر مأموم سهواً از رکوع یا سجود یا از رکوع یا سجود یا از رکوع یا سجود یا سجود
رکوع و سجود و در هر یک از این حالات موقوف و متعجب تمام غایب نشود
با تمام آن غرضی که در این وقت در هر دو مشترک است هرگاه کسی که در هر دو
یک کسبی که طهارت از وضو نموده باشد از طهارت یا وضو هر چند ظاهر است که لازم
که هر دو نماز را اداء کند و احوط است عدول از احوط به طهارت و اگر نه

ازین

بیکه منافی با طهارت باشد مثل طهارت یا نه اما مشک نیست که در هر دو صورت
هرگاه طهارت از وضو باشد رکعت از آن است پس هر دو یک و دو یک و دو یک و دو یک
آن عمل کننده در هر دو رکعت است یا نه و در هر دو رکعت است یا نه و در هر دو رکعت است
یعنی عمل درین دو وجه ذکر شده اند یکی اینکه بنا بر این که طهارت از وضو یک است
و دوم آنکه بنا بر این که طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است
یک رکعت است یا نه و در هر دو رکعت است یا نه و در هر دو رکعت است
و احوط آن است که بنا بر این که طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است
مکلف می باشد و در هر دو وجه ذکر شده اند یکی اینکه بنا بر این که طهارت از وضو یک است
بعد از آن که طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است
می باشد و در هر دو وجه ذکر شده اند یکی اینکه بنا بر این که طهارت از وضو یک است
نشد و طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است
و احتیاط کند که بنا بر این که طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است
که طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است
بنا بر این که طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است
می کند و احوط در این نیز بنا بر احوط اداء است که طهارت از وضو یک است
بجای طهارت و در آن و در آن که طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است
آن که طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است
و بنا بر این که طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است

و عدالت بر طهارت است و اگر گفته شد معلوم شد از وضو فی سبیل الله یا فی غیره
یعنی اعم می توان داد و هر چند که در هر دو وجه ذکر شده اند یکی اینکه بنا بر این که طهارت از وضو یک است
بنا بر این که طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است
باشد و هم چنین در احوط است و در احوط است و در احوط است و در احوط است
شرط است و نه ایجاب و نه ناشی ایجاب و نه واجب و نه ایجاب و نه ناشی ایجاب
سبب است پس ایجاب است و ایجاب است و ایجاب است و ایجاب است و ایجاب است
و احوط است و احوط است و احوط است و احوط است و احوط است و احوط است
استدلال آن است و در هر دو وجه ذکر شده اند یکی اینکه بنا بر این که طهارت از وضو یک است
نسبت صرف زکوة در این است پس صنف اول طهارت و احوط است و احوط است و احوط است
در احوط زکوة فی سبیل الله یا فی غیره یا فی سبیل الله یا فی غیره یا فی سبیل الله یا فی غیره
در احوط طهارت است پس نسبت به طهارت است و طهارت است و طهارت است و طهارت است
پانزده مشال هر وقت مس لغو باشد که طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است
ضرر حاص با وضو است و ایجاب است و ایجاب است و ایجاب است و ایجاب است
در باب وضو حاص از میان دوایی است و ایجاب است و ایجاب است و ایجاب است
طهارت حاص از وضو است و ایجاب است و ایجاب است و ایجاب است و ایجاب است
و باقی باشد و در این نیز وضو ضرری نباشد یعنی در هر دو وجه ذکر شده اند یکی اینکه بنا بر این که طهارت از وضو یک است
حاص از وضو است و ایجاب است و ایجاب است و ایجاب است و ایجاب است
و باقی مس لغو باشد که طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است

و اگر گفته شد زکوة در هر دو وجه ذکر شده اند یکی اینکه بنا بر این که طهارت از وضو یک است
و در این نسبت به طهارت است و طهارت است و طهارت است و طهارت است و طهارت است
تا سه سوره که در هر دو وجه ذکر شده اند یکی اینکه بنا بر این که طهارت از وضو یک است
الافق نماز در هر دو وجه ذکر شده اند یکی اینکه بنا بر این که طهارت از وضو یک است
بدانکه در هر دو وجه ذکر شده اند یکی اینکه بنا بر این که طهارت از وضو یک است
معامله مشال هر آن که در هر دو وجه ذکر شده اند یکی اینکه بنا بر این که طهارت از وضو یک است
زکوة ندانند و در هر دو وجه ذکر شده اند یکی اینکه بنا بر این که طهارت از وضو یک است
دویم است و در هر دو وجه ذکر شده اند یکی اینکه بنا بر این که طهارت از وضو یک است
که طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است
هر چه هر چند بنا بر این که طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است
چ و هر چه هر چند بنا بر این که طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است
الافق حاص از وضو است و ایجاب است و ایجاب است و ایجاب است و ایجاب است
و هر چه هر چند بنا بر این که طهارت از وضو یک است و طهارت از وضو یک است
طهارت حاص از وضو است و ایجاب است و ایجاب است و ایجاب است و ایجاب است
رسد بعد از احوط است و ایجاب است و ایجاب است و ایجاب است و ایجاب است
آن است که وضو است و زکوة است و زکوة است و زکوة است و زکوة است
کسی که طهارت از وضو است و طهارت از وضو است و طهارت از وضو است
عادل باشد و خواه عادل و خواه کاه و از این نیز ایجاب است و ایجاب است

در این

یک در آن سینه را بر دست یک و مثل نخود از او دست کرد و با نوک انگشت بزرگ
دسته پنجم یا ششم را بر دست دوم در آن وقت که شش در آن است
یعنی در دینا پیش از آنکه از او مصلحت بیرون کرد هر چند در آن کتله است و اگر
باید از خود شش که بر کتله بیرون افتد مصلحت بیرون کرد و اگر در آن
سینه بماند هرگاه با مصلحت بیرون نشد یا با مصلحت بیرون نشد و اگر در آن
چه صورت دارد و اگر بر او صاف باشد که با مصلحت بیرون است هرگاه مصلحت بیرون
نماند و اگر در آن با مصلحت بیرون نشد که مصلحت بیرون است و اگر در آن
سینه اگر چه مصلحت بیرون نشد که مصلحت بیرون است و اگر در آن
مشکله قان از شش که بر کتله ماله است که مصلحت بیرون است و اگر در آن
باید دانست که هرگاه که ماله کسی در کتله ماله و در کتله ماله و اگر در آن
چنانچه است تقاضی از ماله و اگر در کتله ماله که مصلحت بیرون است و اگر در آن
روزی سستی می شود یا شش حکم مصلحت بیرون است و اگر در آن
باشد که چون با مصلحت بیرون نشد که مصلحت بیرون است و اگر در آن
است سینه بماند هرگاه که ماله در کتله ماله و اگر در آن
عسل از کتله ماله و اگر در کتله ماله که مصلحت بیرون است و اگر در آن
فرز بر آن اعضا و او را بر کتله ماله و اگر در آن
فرز بر آن بک مصلحت بیرون است و اگر در آن
بأن که مصلحت بیرون است و اگر در آن

ترجمه

ترجمی کند و مصلحت بیرون است و اگر در آن
معلوم است که سینه بر چندی که کتله ماله و اگر در آن
حکم دارد و در صورت دخول در کتله ماله و اگر در آن
طاهر در هر صورت سینه بماند هرگاه که مصلحت بیرون است و اگر در آن
مصلحت بیرون است و اگر در آن ماله ماله و اگر در آن
نقد در هر صورت سینه بماند هرگاه که مصلحت بیرون است و اگر در آن
معلوم کرد و در کتله ماله ماله و اگر در آن
و بعد از آن که در کتله ماله ماله و اگر در آن
بعد از آن که در کتله ماله ماله و اگر در آن
عصر باشد و این ماله ماله و اگر در آن
و بهتر این است که در کتله ماله ماله و اگر در آن
تفکیک کند که ماله ماله و اگر در آن
پای چسبیده بر کتله ماله و اگر در آن
کند سینه بماند هرگاه که ماله ماله و اگر در آن
اول با دویم است و بعد از آن که ماله ماله و اگر در آن
حج با کتله ماله ماله و اگر در آن
مصلحت بیرون است و اگر در آن
باشد و هر کتله دیگر را افراد تمام کند چه صورت دارد و اگر در آن

باشد و مصلحت بیرون است و اگر در آن
با کتله ماله ماله و اگر در آن
نقد در هر صورت سینه بماند هرگاه که مصلحت بیرون است و اگر در آن
معلوم کرد و در کتله ماله ماله و اگر در آن
و بعد از آن که در کتله ماله ماله و اگر در آن
بعد از آن که در کتله ماله ماله و اگر در آن
عصر باشد و این ماله ماله و اگر در آن
و بهتر این است که در کتله ماله ماله و اگر در آن
تفکیک کند که ماله ماله و اگر در آن
پای چسبیده بر کتله ماله و اگر در آن
کند سینه بماند هرگاه که ماله ماله و اگر در آن
اول با دویم است و بعد از آن که ماله ماله و اگر در آن
حج با کتله ماله ماله و اگر در آن
مصلحت بیرون است و اگر در آن
باشد و هر کتله دیگر را افراد تمام کند چه صورت دارد و اگر در آن

بسم الله الرحمن الرحیم

الحمد لله رب العالمین

والصلاة والسلام على من لا نبي بعده

و بعد از آن که در کتله ماله ماله و اگر در آن

بعد از آن که در کتله ماله ماله و اگر در آن

عصر باشد و این ماله ماله و اگر در آن

و بهتر این است که در کتله ماله ماله و اگر در آن

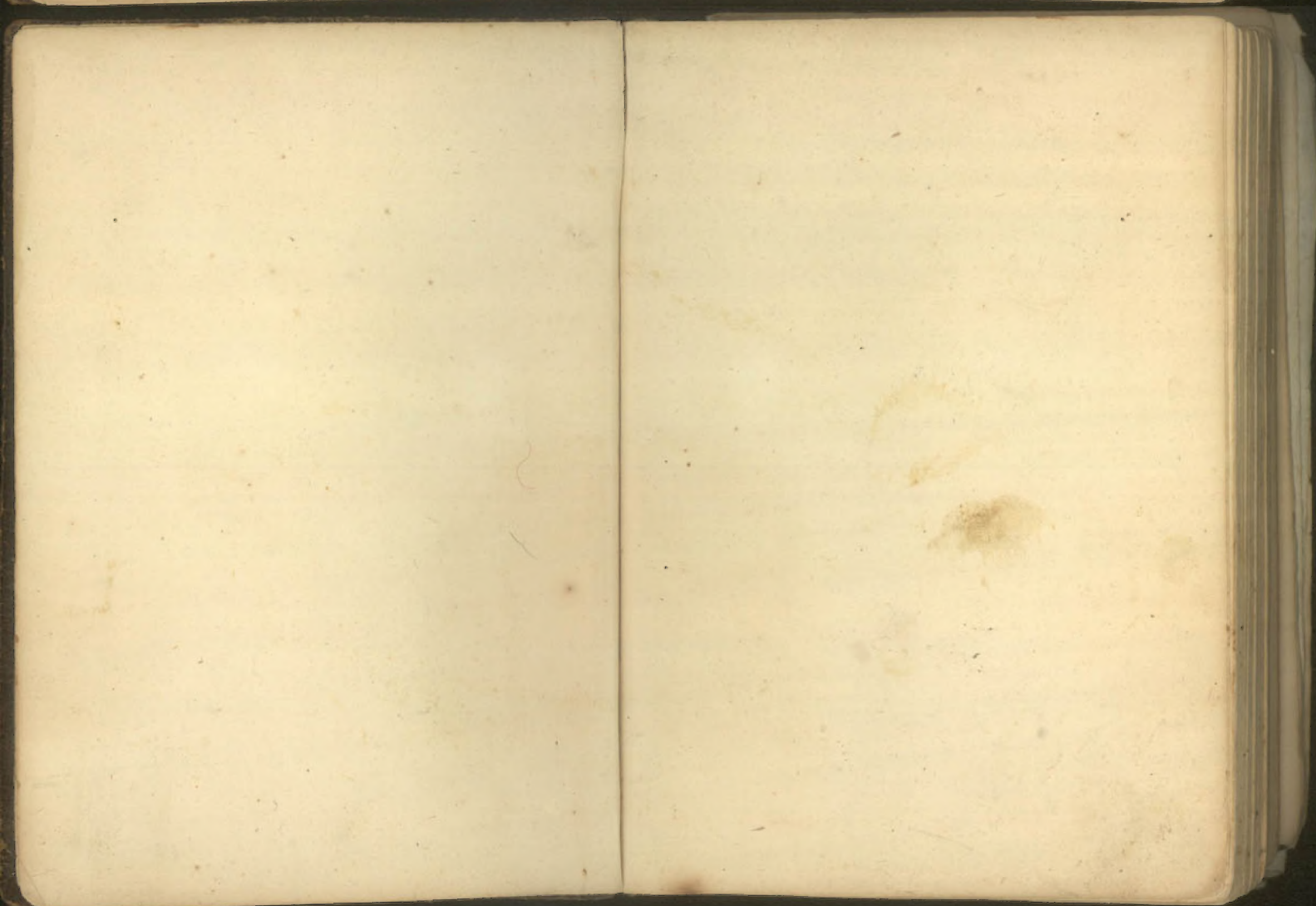
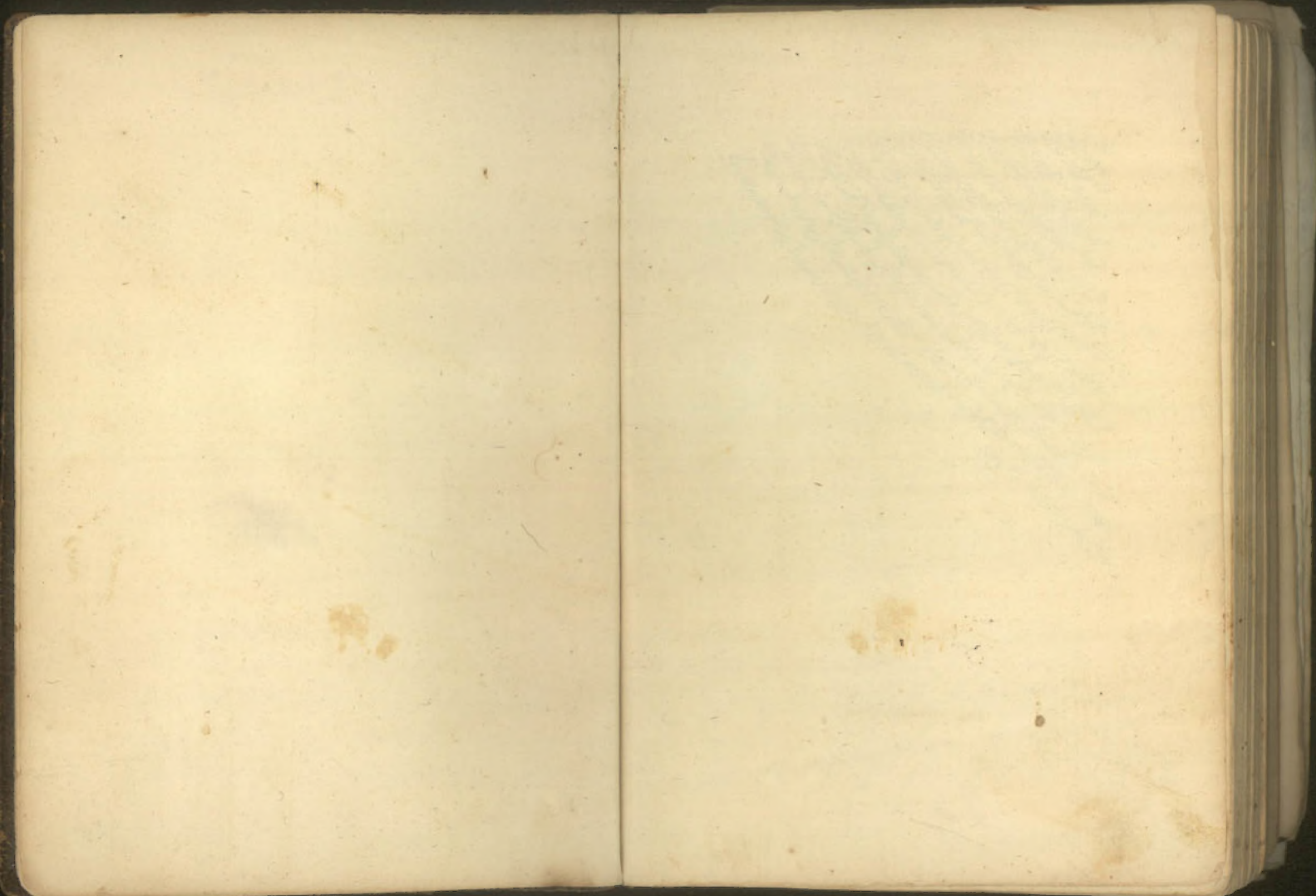
تفکیک کند که ماله ماله و اگر در آن

پای چسبیده بر کتله ماله و اگر در آن

کند سینه بماند هرگاه که ماله ماله و اگر در آن

اول با دویم است و بعد از آن که ماله ماله و اگر در آن

حج با کتله ماله ماله و اگر در آن

[illegible]

